MARELE
Secret
Åsa Hellberg

ÅSA HELLBERG

MARELE SECRET
SONJA 2

Traducere din limba suedeză de DANIELA IONESCU
Titlul original: *SONJAS HEMLIGHET,* 2012

Baroque Books & Arts, 2016

Versiune ebook: v1.0, februarie 2023

Mamei

1

Poate că alți oameni nu dansează samba în timp ce împachetează obiecte de porțelan, dar Julie nu se putea abține.

Având în vedere că se pregătea să plece la Paris, ar fi putut să aleagă o muzică mai potrivită, dar ritmul de samba era în deplină armonie cu ce simțea în clipa aceea.

Nu aveau să-i lipsească nici apartamentul, nici slujba. Nici chiar Londra, se gândi ea în timp ce, fredonând și unduindu-și posteriorul plinuț, ieși din camera de zi și intră în bucătăria minusculă. În Franța exista, probabil, tot strictul necesar ca să fie fericită: mâncare, bărbați și cultură.

Sigur, avea să-i fie dor de părinți, dar nu mai era mult până să împlinească patruzeci de ani și s-ar fi cuvenit să se separe de ei, indiferent dacă mama ei considera că asta era o idee bună sau nu. Lucrurile pe care mama le vedea ca pe niște idei bune nu erau prea numeroase și Julie încetase de mult să o mai asculte.

„Nu mai am nicio grijă", spuse ea pentru sine, fericită și cu voce tare, în timp ce învelea un pahar verde în hârtie de ziar.

Dar asta nu era pe deplin adevărat.

Julie era unul dintre puținii oameni din Anglia care *nu* ar fi vrut să aibă 50 de milioane de lire în contul din bancă.

2

Femeia zăcea pe o parte. Plapuma alunecase și îi lăsase spatele gol.

El se înfioră. Fusese o idee cât se poate de proastă s-o ia cu el la hotel și, pentru asta, dădea vina pe whisky. Corpul femeii avea rotunjimi atrăgătoare. Cu contururi mai fine decât cele ale fostei soții. Și fusese plină de voluptate. Doamne, cât de mult își dorise o femeie voluptuoasă! Ieri, nu azi.

Își drese vocea.

— Ar fi bine să pleci acum, spuse el și o împunse cu degetul în umărul gol.

Ea scoase un horcăit și se răsuci pe spate. Sânii plini i se dezgoliră. Deschise ochii încet.

— Bună, spuse femeia zâmbind și, în același timp, se întinse și căscă. Te-ai trezit de mult?

— Destul de demult, răspunse el și își trase puloverul pe cap. Trebuie să pleci. Eu o să încep să lucrez.

Se uită prin cameră după geantă.

— Ar fi trebuit să mă trezești mai repede. Am fi putut să avem un moment plăcut înainte de plecare.

Tonul bosumflat nu-i scăpă lui Fredrik, dar acum nu avea nici timp, nici chef, să țină seama de susceptibilitățile cuiva.

— Pari să ai nevoie de somn. Hai, sus cu tine!

Geanta zăcea sub mormanul de haine din ziua precedentă. Nu se mai simțea în stare să vorbească cu ea.

Când ieși din cameră, încercă să-și amintească cum o chema. Nu era important, dar nu-și mai aducea aminte de când nu mai făcuse sex cu o femeie căreia nu-i cunoștea numele. În ultimii douăzeci și trei de ani nu mai avusese nici o altă relație în afara celei cu soția lui. Femeia fără nume era prima cu care se culcase după ce fosta soție se hotărâse să devină exact asta.

Se uită la ceasul de mână. Șapte și jumătate. Avea destul timp să meargă pe jos până în Portobello Road și să se scuture de amintirea nopții înainte să o întâlnească pe Susanne, logodnica bunului său prieten Michael, care avea o misiune pentru el. În

orice caz, una posibilă.

Traficul Londrei începuse să se dezmorțească. Fredrik nu se dumirise încă în ce parte trebuia să se uite dacă nu voia să fie călcat de mașini și, pentru că avea timp destul, se hotărî să traverseze numai pe trecerile de pietoni.

Zilele petrecute în nebunii și entuziasme necugetate erau acum de domeniul trecutului. Ca fotograf *freelance* făcuse și văzuse cam totul. Nu întotdeauna din voința proprie. Sarcini care la început păreau liniștite se transformaseră într-un adevărat infern. În 2005, când avusese loc atentatul cu bombă, era la Londra și se pregătea pentru o ședință foto la hotelul *Hyatt. Kvällssidan* îl sunase și îl rugase să-i ajute cu documentarea atentatului. Trecuseră șase ani de atunci. Ulterior, încercase să nu mai accepte comenzi care presupuneau trupuri sfârtecate de bombe. Nu mai rezista să vadă așa ceva. Detaliile rafinate ale camerelor de baie și paradisurile de vacanță i se potriveau perfect, chiar dacă îi luase doi ani să se liniștească. Acum simțea un gol în stomac când vedea imagini din zone afectate de catastrofe, indiferent dacă era vorba de război, sărăcie sau altă mizerie umană. Încerca să se bucure de apusurile de soare și de faianța elegantă din băi, la fel ca toți ceilalți.

Intrarea în hotel era simplă, la fel ca firma care îl anunța că ajunsese la *Londra Sonjei.* Fredrik zâmbi. Nu avea nici cea mai mică idee ce voia să-i spună Susanne. Știa doar că era vorba despre o slujbă și se întreba ce presupunea asta.

Fredrik n-o întâlnise niciodată pe Susanne, dar primise multe comenzi pe care le dusese la bun sfârșit la *Hyatt,* hotelul prietenului său, Michael. Din câte știa, relația celor doi nu era mai veche de doi ani. Cum doi directori de hotel, atât de ocupați, mai aveau timp unul pentru celălalt, era peste puterea lui de înțelegere. Sau chiar ăsta să fi fost secretul care le făcea relația atât de trainică?

Căsnicia lui nu suportase nici apropierea, nici depărtarea și era convins că pe piața asta nu mai avea să negocieze. Știa că femeile îl plăceau și pierduse șirul invitațiilor pe care le primise de la doamne pe vremea când era însurat. Uneori se simțise

tentat să facă abstracție de toate regulile și să se lase pe mâna vreuneia dintre acele femei care, fără îndoială, îl doreau. Desigur, îi jurase soției credință, dar nu asta îl împiedica s-o înșele. Pur și simplu, nu putea să se ascundă de cineva ca să facă un lucru nepermis. Marile probleme ale căsniciei lor nu s-ar fi rezolvat dacă și-ar fi înșelat soția. De fapt, divorțul era inevitabil. Se îndepărtaseră de multă vreme unul de celălalt și ar fi fost nefiresc să continue să locuiască sub același acoperiș. Totuși era cumplit de greu și mult mai dureros decât crezuse.

Holul hotelului era primitor și Fredrik recunoscu imediat stilul lui Adam. Fredrik și Adam lucraseră împreună de multe ori. Adam decora și Fredrik fotografia. Ultima dată fusese la hotelul lui Michael, *Hyatt*, cu trei ani în urmă.

Știa că prietenului său i se dăduse mână liberă la *Londra Sonjei* și privi cu admirație covoarele vechi, mobilierul stil și tablourile pline de culoare de pereți.

— Nu-i așa că sunt minunate?

Femeia izbitor de frumoasă zâmbea. Vorbea suedeză și Fredrik înțelese că era Susanne.

— Cu adevărat minunate. Bună, eu sunt Fredrik, spuse el și întinse mâna.

— Știu, ți-am văzut numele și fotografiile de multe ori. Bine-ai venit! Mă gândesc că ne-am putea așeza în restaurant. Să luăm micul dejun împreună. Vrei?

— Cafea suedeză?

Susanne dădu afirmativ din cap.

— *Gevalia.* Prăjită pe jumătate.

— Perfect. La *Hyatt* nu au așa ceva.

Își frecă mâinile.

— Știu. Totul e mai bun în hotelul ăsta.

Susanne zâmbi larg. Nu încerca să concureze hotelul logodnicului ei. Era o imposibilitate. *Hyatt Regency* făcea parte dintr-un lanț de hoteluri gigantic, în timp ce al ei era mic și funcționa în regie proprie.

Servirea micului dejun era în toi și Susanne vedea mulțumită că oaspeții se simțeau bine. Ea mâncase deja. Michael o trezise devreme. Mângâierile lui, ca de obicei, o treziseră brusc și o

excitaseră. Chimia explozivă care se instalase între ei încă din clipa în care se întâlniseră se menținea neschimbată în multe privințe, dar acum, doi ani mai târziu, devenise mai profundă, transformându-se în dragoste și empatie reciprocă. Michael era cel mai necomplicat bărbat pe care Susanne îl întâlnise vreodată. Și materialul de comparație de care dispunea era cuprinzător. Își consumase cea mai mare parte a vieții cu intrarea și ieșirea în și din diverse relații sortite eșecului încă din start. Când bărbații nu erau „ocupați", o foloseau ca pe un fel de trofeu.

Susanne era conștientă de felul în care înfățișarea ei îi influența pe ceilalți, inclusiv pe acele femei care nu-și dădeau niciodată șansa s-o cunoască pe ea și ceea ce se ascundea în spatele chipului ei frumos. Abia dacă mai ținea minte de câte ori fusese nevoită să se stăpânească și să afișeze o naivitate umilă ca să nu pară o amenințare în ochii lor.

— Acolo?

Arătă către una dintre mesele separate din salon.

Fredrik, care avea într-o mână farfuria plină cu mâncare și în cealaltă, un pahar cu suc proaspăt de portocale, se așeză cu un suspin de plăcere. Nu începu să vorbească decât după ce luă prima îmbucătură de omletă. Nu mai mâncase din după-amiaza zilei precedente și simțea în cap whisky-ul băut seara, în ciuda plimbării în ritm susținut de dimineață. După încă două felii de bacon puse tacâmurile jos și o privi pe Susanne.

Ea zâmbea.

— Aveai nevoie de asta, constată ea.

— S-a văzut chiar așa de limpede?

Spera că nu mirosea a alcool, dar riscul exista. Se șterse la gură cu șervetul apretat de in.

— Așa. Acum sunt gata să te ascult.

— Versiunea lungă sau cea scurtă?

— Cea pentru care ai timp, zâmbi el.

— OK, poți să-mi pui întrebări în timp ce povestesc, dacă e ceva neclar.

Susanne luă o înghițitură de cafea și se gândi cu ce să înceapă. Manuscrisul lui Maggan despre Sonja spunea, de fapt, totul. Puse ceașca jos și își drese vocea.

— Sonja, Maggan, Rebecka și cu mine eram cele mai bune prietene când, acum doi ani, Sonja a murit. A fost o pierdere dureroasă pentru noi trei. Dintre noi, toate, Sonja era fata cea liberă, cea căreia nu-i păsa ce gândeau alții și care era pe deplin mulțumită de sine. Credeam că știm totul despre ea, dar, odată cu testamentul ei, am aflat că nu era deloc așa. Nu ne vorbise niciodată despre boala ei de inimă, care, până la urmă, a răpus-o. Nu ne-a pomenit niciodată despre suma de bani enormă pe care o avea sau despre călătoriile ei prin Europa, așa cum nu ne-a spus că avea și alți prieteni, în afară de noi trei.

Îl privi pe Fredrik, ca să se încredințeze că bărbatul o urmărea.

— Hotelul se numește *Londra Sonjei1* spuse el.

— Da. În testament, Sonja și-a exprimat nemulțumirea cu privire la stilul nostru de viață. Considera că ne risipim existența în fleacuri și s-a hotărât să intervină cumva după moartea ei.

Susanne zâmbi. Sonja avusese, desigur, dreptate, chiar dacă nu le fusese ușor să recunoască.

— Prin testament, mie mi-a lăsat moștenire un hotel, lui Maggan, jumătate de restaurant în Paris, iar lui Rebecka, pentru a pune punct, odată și pentru totdeauna, vieții ei fără culoare, ca director de firmă, și relației cu fostul ei bărbat, i-a lăsat o casă la roșu în Mallorca.

— Uau!

— Da. Ne-a dat viețile peste cap și, ca și cum plecarea din țară n-ar fi fost de ajuns, ne-a pus și trei bărbați în cale. Lui Maggan pe Paul, mie pe Michael și lui Rebecka pe un alt cunoscut de-al tău, Adam.

Fredrik nu se mai atinsese de mâncare de când Susanne începuse să povestească. Era o istorisire extrem de interesantă.

— Ea v-a făcut rost și de bărbați?

— Da…

— Cum?

— Îi cunoștea pe toți trei dinainte și s-a gândit că ni se potrivesc. Știu că sună cu totul neverosimil, dar asta nu înseamnă că nu e adevărat. Mai vrei cafea? Cred că s-a răcit,

spuse Susanne zâmbind și se ridică de la masă.

„De fapt, nu are nevoie să știe mai mult de-atât”, se gândi Susanne, îndreptându-se către masa de servit cafea. Fredrik era deja destul de interesat ca să muște nada. Avea să accepta comanda, în calitatea lui de fotograf, era sigură de asta.

3

Roșcata mică de înălțime traversa cu pași repezi holul hotelului parizian și doar pe chip i se putea citi că era trecută de douăzeci de ani. Tricoul îi era lipit de bust, iar pantalonii mulați puneau în evidență rotunjimea posteriorului, pentru cei interesați de asta. Unul era portarul, care nu-și mai dezlipea privirile de la femeie și doar când colegul îi dădu un ghiont reuși să închidă gura.

În fața hotelului, Kicki se opri brusc și își puse ochelarii de soare. Apoi privi pe rând în ambele părți. Dreapta sau stânga?

— Kicki?

Surprinsă, se întoarse.

— Dumnezeule, ce faci aici?

Nu știa prea mult despre ocupațiile actuale ale fostului său soț. Fiica lor încetase de mult să mai aducă fiecăruia la cunoștință ce făcea celălalt și ce fel de viață ducea.

— Lucrez. Dar tu ce faci aici?

— Nimic deosebit. M-a apucat cheful de Paris. Ai vorbit cu Pyret? Am încercat s-o sun, spuse ea, ca să depășească rapid minciuna pe care tocmai o rostise.

— Da, nu prea mult. Se grăbea, ca de obicei.

Kicki zâmbi. Discutând despre fiica lor erau pe teren sigur și, când el îi propuse să se așeze într-o cafenea, ca să nu mai stea în picioare, pe stradă, ea consideră ideea excelentă.

Dar Kicki nu-și putea aminti cu niciun chip a cui fusese ideea să se vadă mai târziu, spre seară, la un pahar, sau cine propusese să se arunce unul în brațele celuilalt încă din lift, în drum spre camera ei. De un lucru era însă sigură: asta nu avea să se mai întâmple niciodată. Va privi tot ce se întâmplase ca pe o recidivă, ca pe o rătăcire de moment. Nu se gândea să aibă vreo mustrare de conștiință față de noua lui soție, ci avea să ia totul ca un accident al destinului.

Acum, când trecuseră șase ani de la divorț, simțea că nu mai exista nimic care s-o lege de el, deși corpul ei părea să nu înțeleagă asta. Exercițiile din timpul nopții nu aveau nimic de-a

face cu sentimentele, ci doar cu o viață sexuală deficitară. Dacă o partidă de amor cu fostul soț avea și o parte bună, atunci asta era revelația că ea, ca femeie, încă mai funcționa. Prin urmare, când avea să mai simtă nevoia de o mângâiere, o putea primi de la oricine altcineva.

La Sonja nu era departe de hotel și, când taxiul se opri, Kicki văzu că Maggan aștepta în față. Era o altă Maggan decât cea cu care fusese vecină și îi spuse asta în timp ce își îmbrățișa prietena din Farsta.

— A, mulțumesc. Ești drăguță, spuse Maggan.

— Drăguță? Sunt sinceră. Parisul îți prieste, zâmbi ea.

— Intră, să-l întâlnești pe Paul, spuse Maggan și deschise ușa restaurantului. Bine ai venit în cel mai bun restaurant din Paris, spuse ea cu mândrie în voce, după ce lăsă haina lui Kicki la garderobă.

Kicki privi curioasă în jur, prin restaurantul cu o mulțime de diplome. Nu știa prea mult despre viața lui Maggan la Paris, doar că acum era căsătorită cu o iubire din tinerețe și că, după reîntâlnire, cu doi ani înainte, se mutase la respectivul bărbat. El era proprietarul unuia dintre cele mai bune restaurante din Paris și, după câte înțelesese Kicki, Maggan era coproprietar.

— Când o să-mi povestești de ce m-ai invitat aici? întrebă Kicki după ce dădu mâna cu Paul și primi un pahar cu vin roșu.

Maggan râse.

— Am așteptat întrebarea asta, răspunse ea și ridică paharul. Mai întâi aș vrea să ciocnim și să-ți urez bun venit la *La Sonja* care, îndrăznesc să spun, e chiar mai bun decât *Sam & Co* din Farsta.

Ridică paharul.

— *Sam* nu mai există. Acum *O'Learrys* are monopolul asupra a tot ce e comestibil în Farsta, zâmbi Kicki și înclină capul în semn de „noroc", înainte de a pune paharul la loc pe masă.

— Extraordinar! Ce schimbări au intervenit de când am plecat de-acasă.

Maggan simți un fior de dor. De fapt, ar fi trebuit să vândă apartamentul, dar nu putea. Era casa în care copilărise Anneli și,

în sufletul ei, spera că fata avea să revină la sentimente mai bune și să preia apartamentul. În secret, era încă nemulțumită că fiica ei, împreună cu familia, se mutase la Östersund. Nu avea nicio importanță că ea însăși se afla la Paris. Stockholmul era mai aproape. Punct.

— Da… Stâncile din Farsta… zâmbi Kicki. Niciodată n-o să pot să mă desprind emoțional de partea aia de oraș. Pyret s-a mutat în centru și și-a golit camera, așa că am rămas singură în casa aia mare. Dar crezi că mă gândesc să mă mut?

— Nu, nu cred.

Maggan zâmbi înduioșată. Cunoștea sentimentul sau, cel puțin, îl cunoscuse înainte ca testamentul Sonjei s-o ia de-acolo și s-o transplanteze într-o altă parte a lumii. Pe atunci își petrecea zilele având grijă de nepot și, din câte își amintea, era destul de mulțumită.

— Ai chef de o aventură? întrebă Maggan.

— Atât timp cât nu e vorba de sărit cu parașuta, de piscuri de munte sau de sex cu fostul meu bărbat, sigur că am chef.

— Sex cu fostul tău bărbat?

— Ieri. E aici. Nu întreba mai mult. Mare greșeală.

Făcu un gest de resemnare cu mâinile.

— Ah! Deci încă mai vrea?

— Să facă sex, da. A vrut întotdeauna. Soția lui probabil că își consumă tot timpul încercând să afle pe unde umblă. Ajunge că-l întâlnesc pentru Pyret din când în când. Bine, spuse ea pentru a reveni la subiect. Cu toate celelalte aventuri sunt de acord.

— Bine, spuse Maggan. Vrei versiunea lungă sau aia scurtă?

Teancul greu al manuscrisului o ardea în geantă. În afara comorii care era cartea lui Maggan, Kicki primise și un card de credit. „Pentru lucrurile de care ai nevoie în perioada în care te ocupi de asta", îi explicase Maggan și pomenise de hotel, avion, telefon, echipament și mâncare.

În plus, ca plată, urma să primească o sumă neobișnuit de mare. Suma asta neobișnuit de mare era importantă, dar nu decisivă.

Hățișul de secrete și calitatea ei de jurnalist o făcuseră să

accepte comanda respectivă.

4

Fredrik avea mulți colegi cărora le plăceau redacțiile mari și ritmul de lucru intens, dar el nu făcea parte din aceeași tabără cu ei. Fusese nevoit de prea multe ori să colaboreze cu ziariști din categoria „tânăr, flămând și proaspăt ieșit de pe băncile școlii", genul care nu se gândeau numai la poveste, ci aveau idei și cu privire la modul cum ar fi trebuit colegul lor să-și facă fotografiile.

Fredrik avea o slujbă stabilă. Dar, în ultima vreme, nu mai accepta comenzi cu instrucțiuni rigide și, dacă era vorba de un hotel care trebuia fotografiat, voia să aibă libertate deplină în privința conceptului fotografiilor. Poate că asta nu-i aducea la fel de mult prestigiu sau adrenalină ca, de pildă, un reportaj în Afganistan, în schimb câștiga mai mulți bani și avea mai multă liniște.

Toată viața subapreciase liniștea și pusese semnul de egal între ea și moarte. Existența plină de agitație și neprevăzut își avusese prețul ei, sub forma insomniilor care, la rândul lor, îi dădeau o dispoziție labilă, iar când fiul lui îi spusese „Dă-o naibii! Ajunge! Vino-ți în fire și lasă-te de povestea asta!", înțelese că era timpul să-și schimbe viața.

Pentru că, de cele mai multe ori, era furios și iritat încă de pe drumul către serviciu, era ușor de ghicit că avea nevoie să încetinească ritmul și să-și folosească renumele pe care îl dobândise la altceva. Joburile nu se lăsaseră așteptate și, în doar câteva luni, adunase mai multe proiecte care îi permiteau să lucreze în liniște.

La prima comandă pe care o primise de la Apollo, în Mallorca, fosta sa soție îl urmase. El sperase că acele săptămâni petrecute într-un alt mediu le-ar fi putut repara căsnicia, dar problemele îi urmaseră și în călătorie. În ultima săptămână nu-și vorbiseră deloc. Făcuseră sex de două ori, în virtutea datoriei matrimoniale, o încercare fără sens de a crea puțină intimitate între ei. „Nu mai termini odată?", îl întrebase ea, iar el se gândise imediat că ar fi preferat o explozie de nervi și câteva

obiecte aruncate după el în locul agresivității pasive ascunse în acea replică. Îi permitea să-l înjosească și, cu cât se retrăgea mai mult în cochilia lui, cu atât mai amare deveneau comentariile ei. Nu înțelegea de ce nu-l părăsise deja.

— Deci te-a convins? Pe Susanne n-o refuzi când e în starea asta de spirit.

— N-am fost chiar atât de greu de convins.

Fredrik se lăsă pe spătarul canapelei moi, aflată în biroul lui Michael din *Hyatt*.

— Fascinantă femeie.

— Știu. Am avut noroc.

Fredrik începu să râdă.

— M-am referit la Sonja.

— A, da, zâmbi Michael. Sonja era specială. Ți-a povestit Susanne că datorită ei ne-am întâlnit?

— Da, a zis ceva despre asta. Că v-ați întâlnit, nu e așa de ciudat. Dar că v-ați și potrivit e aproape incredibil.

— Sonja ne cunoștea bine. Ea și celelalte fete au fost prietene în Stockholm ani de-a rândul. Paul, eu și Adam eram prietenii ei din străinătate, chiar dacă Adam e suedez.

— Dar ar fi putut să vă facă cunoștință când trăia. De ce a așteptat să moară?

— Pentru că viața ei din străinătate era secretă. Nu mă întreba de ce a plănuit totul așa, dar fetele nu știau că ea călătorea prin toată Europa. Când nu o găseau, ele credeau că pictează. Așa a fost întotdeauna. De-asta nu reacționau niciodată când Sonja dispărea.

— Am primit manuscrisul lui Maggan, spuse Fredrik și lovi cu palma în geanta de lângă canapea. Susanne mi-a cerut să-l citesc în decurs de o săptămână.

— Și apoi?

— Mallorca. O să-i întâlnesc pe Rebecka și pe Adam. Abia aștept, nu l-am văzut pe Adam de mult, deși mai vorbim uneori la telefon. Ea cum e?

— Rebecka? E opusul lui Susanne. E liniștită, meditativă și înțeleaptă. Micuță și brunetă, zâmbi el. Nu s-a schimbat de când

o știu, de acum treizeci de ani. E o femeie minunată. O să-ți placă.

— Dar Maggan? E măritată cu cel mai bun prieten al tău, din câte înțeleg.

— Da. Cu Maggan întotdeauna te simți în siguranță. Ea e mama tuturor.

Sufletul i se încălzi când se gândi la Maggan și la Paul.

— Trebuie să fi fost un pas enorm pentru ea, să lase viața tihnită de bunică, de la periferia Stockholmului, pentru cea legată de restaurantul din Paris. Presupun că te duci și la Paris, nu?

— Da, probabil. Întâi trebuie să citesc manuscrisul. După aia o să-mi dau seama unde trebuie să merg.

În clipa aceea, Fredrik ar fi vrut să fie acasă, în Suedia. Avea multe lucruri de terminat înainte să se angajeze în proiectul ăsta nou, dar, deocamdată, trebuia să se descurce cu toate în paralel.

— Data viitoare când ajung în Londra n-o să mai vin la *Hyatt.* O să stau la *Londra Sonjei*, spuse el.

— Poți să fii ironic cât vrei. Acolo nu poți să strecori femei în cameră la fel de ușor ca aici, spuse Michael clipind amuzat.

— Nu e chiar atât de ușor dacă directorul hotelului știe ce fac clienții, replică Fredrik și se răsuci deranjat pe canapea.

— Unii clienți, îl corectă Michael. Când te întorci la Stockholm?

Nu voia detalii despre viața sexuală a lui Fredrik și consideră că era mai bine să schimbe subiectul.

Prietenul lui se uită la ceas.

— Trebuie să iau un taxi peste o oră.

Se frecă la ochi. Cele cinci ore de lectură neîntreruptă îl obosiseră, dar povestea îl prinsese. Imaginea Sonjei se contura încet și era mai întunecată decât crezuse. Că ea își pierduse părinții de timpuriu era una, dar ceea ce îl frapa era singurătatea ei. Nu avusese nici frați, nici alte rude. Nu existase nimeni care să aibă grijă de adolescenta de optsprezece ani, nimeni care să-i ofere căldura unei familii.

Mentor – și ființa cea mai apropiată – i-a devenit avocatul

părinților, Andréasson. El era singurul care îi cunoștea trecutul și a păstrat secretul Sonjei până la moartea ei.

Fredrik trebuia să se ocupe de partea de ilustrație a manuscrisului și i se dăduse mână liberă ca, pornind de la text, să hotărască de ce era nevoie ca imagine. După ce citise jumătate din poveste, avea deja atât de multe notițe, încât înțelese că proiectul ăsta avea să-i ocupe mult timp. Despre ceea ce lipsea din manuscris putea să discute cu Maggan, când avea s-o întâlnească.

Se îndreptă de spate. Ceva de mâncare, poate?

Diferența dintre a fi și a nu fi căsătorit se făcea simțită în multe feluri, inclusiv acum, când constată, din nou, că avea frigiderul gol. Găsi în congelator două bucăți de pizza, care ar fi trebuit să-i ajungă. Conservele cu supă de mazăre putea să le păstreze pentru alte vremuri grele. În timp ce pizza se învârtea în cuptorul cu microunde, Fredrik își luă o bere slabă și dădu pe gât lichidul amar, direct din cutie. Asta îl scutea să mai spele un pahar.

Cândva, avea să-și ia inima în dinți și să deretice prin apartamentul care, de altfel, avea toate datele ca să devină o locuință plăcută. Acum însă, singura cameră în care domnea ordinea era biroul. Nici măcar o hârtie nu stătea strâmb și tot materialul de lucru era așezat frumos, pe rafturile pe care le montase când se mutase acolo. Scaunul de birou era scump, dar făcea toți banii, pentru că Fredrik stătea pe el ore în șir când își prelucra fotografiile. În dormitor trona un pat lat, iar pe peretele din fața lui atârna un televizor. Pe podea zăceau mormane de ziare și hainele erau aruncate de-a valma, direct în șifonierul încastrat în zid, fie că erau murdare sau curate. Când spăla, Fredrik avea grijă să le sorteze, dar niciodată nu se gândise să-și cumpere un coș pentru rufe murdare.

La divorț, soția lui păstrase toate lucrurile din casă. Fredrik nu avusese chef de discuții. Singura mobilă căreia îi simțea lipsa era canapeaua. Nu înțelegea de ce femeia o vrusese ea, căci el fusese cel care insistase s-o cumpere, în detrimentul unei variante înflorate, pe care o propusese ea.

Acum însă nu mai voia să-și ia o alta la fel – ar fi fost un

simbol al neînțelegerii matrimoniale. Intenționa totuși să caute o canapea, tot mare și comodă. Dar asta mai târziu, când lucrurile aveau să se mai așeze. Deci nu prea curând.

Pizza avea un gust excelent. Pur și simplu, mâncase prea puține semipreparate la viața lui. Într-un fel, asta era bine. Se păstrase cam în aceeași formă ca în urmă cu douăzeci de ani și nu avea nici urmă de proeminență în zona burții. Alerga câte zece kilometri de trei ori pe săptămână, oriunde se afla, iar asta se vedea. Și îi îmbunătățea starea de spirit.

În vreme ce, imediat după pronunțarea divorțului, alți bărbați începeau imediat să alerge după femei, Fredrik nu se gândea decât cum să scoată un timp mai bun la jogging. Fosta lui soție afirmase că nu era bun de nimic în pat și poate că avusese dreptate, în schimb, la jogging se pricepea. Asta nu i-o putea lua nimeni.

Fredrik suferise un șoc când realizase că soția lui jucase mereu teatru și că nu fusese niciodată pe deplin satisfăcută din punct de vedere sexual. Întotdeauna, în timpul partidelor de amor, el se gândise la ea și la plăcerea ei, dar, când a întrebat-o de ce nu-i spusese mai devreme că era nemulțumită, n-a primit niciun răspuns.

După asta, n-a mai simțit lipsa sexului de sâmbătă, iar jumătate de an mai târziu era instalat în noul lui apartament, fără mașină de spălat vase, mânca pizza și făcuse sex cu o femeie necunoscută, care se așteptase la mai mult. Se mângâie singur pe obraz. „Bravo, Fredrik, viața ta merge în direcția cea bună."

5

Kicki se ținea după ceilalți pasageri. Se îndreptau cu toții către banda de bagaje și presupunea că avea să dureze ceva până să reintre în posesia valizelor. Aeroportul era mai mare decât și-l amintea. Pe de altă parte, nu mai fusese aici de douăzeci de ani. La vremea aceea, Pyret nu mergea încă și stătuse cățărată pe șoldul ei toată săptămâna, gângurind mulțumită. Dacă era sătulă, copila era fericită. Aici, mama și fiica semănau. Kicki mânca inclusiv în avion. Când ceilalți pasageri se arătau dezgustați, ea nu făcea mofturi. Pentru ea, mâncarea era mâncare.

Doar când era emoționată, nefericită sau prea obosită nu putea să mănânce. Însă acum nu era cazul de așa ceva. Gândindu-se la aventura care o aștepta, simți un fior în stomac, dar el era născut mai mult din nerăbdare decât din emoție.

Când ieși din zona de vamă, o văzu imediat pe Rebecka și ridică mâna în semn de salut. Lângă ea stătea un bărbat și Kicki presupuse că era Adam.

— Bine-ai venit, îi spuse Rebecka și o luă în brațe. El e soțul meu, Adam.

— Mă bucur să te întâlnesc în sfârșit, spuse Adam. Așteptăm încă un prieten care a sosit cu același avion. Apoi putem să mergem.

Kicki rămase surprinsă, dar încercă să nu se trădeze. O asaltă pe Rebecka cu întrebări despre noua ei viață. Se întâlniseră de multe ori la Maggan, în Farsta, dar în ultimii doi ani nu mai ținuseră legătura în niciun fel și, de atunci, în viața lui Rebecka se întâmplaseră multe.

— Uite-l! Fredrik, aici suntem! strigă Adam și începu să facă semne cu mâna.

Rebecka își întoarse privirea către bărbatul care zâmbea larg și care se îndrepta către ei.

— Bună, Adam. De când nu ne-am văzut! spuse omul și își bătu prietenul pe spate în timp ce se îmbrățișau.

— Da, n-a fost chiar ieri. Dă-mi voie să ți-o prezint pe soția

mea, Rebecka, spuse Adam mândru.

Rebecka îi întinse mâna lui Fredrik. Adam se întoarse către Kicki, ca s-o prezinte și pe ea.

Dar Kicki dispăruse.

— Unde e Kicki? o întrebă el pe Rebecka.

— Ah, nu știu. Mergeți la mașină. Eu rămân s-o aștept. Poate e la toaletă.

Bărbații se îndreptară către ieșire ținându-se pe după spate. Câteva secunde mai târziu, Kicki reapăru.

— Fredrik Videbjär? se simți obligată să întrebe, deși văzuse bine că el era.

— Da, îl cunoști? Din câte-am înțeles, e un fotograf renumit. În orice caz, așa zice Adam.

— Ne-am cunoscut odată, demult. Ce face aici?

— Îți povestesc mai târziu. Hai, băieții ne așteaptă la mașină.

Rebecka luă de jos valiza lui Kicki și o porni către parcare, dar se întoarse când observă că prietena ei nu o urma.

— Hei, ai adormit?

— Fredrik Videbjär, bombăni Kicki pentru sine, punându-se în mișcare.

Dacă avea noroc, tipul n-avea s-o recunoască.

— Ce surpriză, spuse el și-i întinse mâna. Câți ai să fie? Douăzeci și cinci?

— Vă cunoașteți? întrebă Adam uimit, în timp ce îndesa valizele în portbagaj.

— Ne-am cunoscut, bombăni din nou Kicki.

— Destul de bine, zâmbi Fredrik.

Rebecka și Adam schimbară o privire.

— Cât de bine? întrebă Adam și Rebecka îl împunse ușor cu cotul.

— O să discutăm despre asta mai târziu, spuse ea. Acum să mergem acasă, să vă instalați.

De îndată ce coborâră din mașină, Rebecka o trase pe Kicki după ea și amândouă intrară în camera care urma să fie dormitorul lui Kicki.

— Dă-i drumul!

— Trebuie?

— Da, dacă te gândești să fii nepoliticoasă față de celălalt oaspete al nostru.

— Se vede?

— Cât se poate de clar.

— Mi-a zdrobit inima. Eram tânără.

Kicki oftă în clipa în care realiză cât de caraghios sunase. Avea douăzeci și trei de ani când îl întâlnise prima dată pe Fredrik. Acum împlinea cincizeci și nu se mai gândise la el de o veșnicie. Nu putuse să evite veștile despre cariera lui și, când îl vedea în câte-un reportaj, simțea cum decepția pe care o suferise îi ardea sufletul. Dar atât.

— A fost doar un șoc să-l văd în carne și oase după atâția ani. Însă de-acum încolo o să fiu amabilă și prietenoasă.

Zâmbi, ca să-i demonstreze lui Rebecka fără dubiu că își revenise.

— Sigur?

— Promit.

— Să-mi spui dacă îți vine greu să fii lângă el. Cheamă-mă în altă cameră și descarcă-te.

— OK. Acum pot să-ți văd casa?

Rebecka râse ușurată.

— Da. Și pune-ți un costum de baie. Apa din piscină e minunată.

Nu era de bun augur că Fredrik și Kicki se cunoscuseră în tinerețe. Cum aveau să mai lucreze împreună dacă întâlnirea lor precedentă nu fusese una prea fericită? Rebecka trebuia să se vadă cu Maggan și cu Susanne ceva mai târziu. Era obligatoriu să le comunice și lor aspectul ăsta.

Fredrik zâmbea traversând grădina magnifică, în drum spre piscină. Kicki era, fără îndoială, un ingredient neașteptat în călătoria asta.

O recunoscuse imediat, ceea ce nu se întâmpla de fiecare dată când întâlnea pe cineva după douăzeci și cinci de ani, dar un păr roșu-aprins și niște ochi verzi ca ăia nu mai văzuse decât o singură dată în viață. Se părea însă că ea nu era la fel de

încântată de revedere. Încercă să-și amintească în ce fel se despărțiseră. Poate se certaseră?

Atunci, la început, o asemănase cu o figurină de porțelan, pe care aproape că îi era frică s-o atingă. Dar Kicki îl făcuse repede să înțeleagă că nu era chiar atât de fragilă. Dimpotrivă, emana o forță pe care n-o mai întâlnise la nimeni altcineva nici înainte, nici după.

Pe de altă parte, de atunci trăise doar alături de soția lui, iar între cele două femei fusese o deosebire enormă. Cu Kicki avusese parte de dragoste și de voluptate, lângă soție găsise doar un soi de consolare.

Nu avea niciun rost să se gândească acum, după atâția ani, cum ar fi fost dacă s-ar fi însurat Kicki. Dacă n-ar fi făcut alegerea pe care o făcuse, nu l-ar fi avut pe Marcus.

— Te simți bine? îl întrebă Adam, făcându-l pe Fredrik să ridice privirea.

— Da. E minunat.

Își mișcă degetele de la picioare.

— Piscina e încălzită?

— Nu acum. Vara e suficientă căldura de la soare. O bere?

Adam adusese sticle și pahare și se așeză pe marginea piscinei alături de Fredrik.

— Vă cunoașteți, constată el.

— Kicki și cu mine? De acum o sută de ani. Dar, da, am fost împreună sau cum s-o fi numit ce-a fost între noi, răspunse el zâmbind. E la fel de frumoasă, deși probabil că se apropie de cincizeci. Ce știi de ea? Tu și Rebecka sunteți prieteni cu ea?

— Da, prin Maggan, care a fost vecină cu ea mulți ani.

Adam turnă berea în pahar.

— Noroc și bine-ai venit la Puerto Andratx și în *Casa Sonja.*

— Așa îi spuneți?

— Da. Rebecka, Maggan și Susanne au hotărât că tot ce are legătură cu Sonja va purta numele ei. Restaurantul din Paris s-a numit întotdeauna *La Sonja,* așa că hotelul din Londra și casa lui Rebecka au primit același nume.

— Când începeți proiectul cu părinții singuri, despre care mi-ai povestit? Poate că ar trebui să-l iau și eu pe Marcus și să

venim aici?

— Mai durează, dar tu nu poți să intri pe listă, surâse Adam. Aici vin doar părinții care sunt complet singuri. Dacă ar trebui să-i primim și pe cei care își împart copiii cu soțul sau soția, ar trebui să vină jumătate din părinții din Suedia. În plus, Marcus e aproape adult.

— Aproape? Are douăzeci și cinci de ani.

Fredrik luă o înghițitură de bere.

— Mi-e o frică teribilă c-o să mă facă bunic înainte să fiu pregătit pentru asta.

Adam izbucni în râs și se întoarse când le auzi pe Rebecka și pe Kicki venind pe cărarea pietruită. Rebecka era în costum de baie, în schimb Kicki se îmbrăcase într-un fel pe care nu-l înțelegea: se înfășurase într-un soi de șal enorm, de nu i se mai vedeau decât fața și vârfurile picioarelor.

— Ah, o mumie, remarcă Fredrik.

Kicki își mută privirea, prefăcându-se că nu-l aude. Se simțea în siguranță sub „echipamentul" ei și nu avea de gând să arate mai mult de-atât. Se așeză cu greutate pe un scaun.

— Iubitule, hai să facem o baie, spuse Rebecka și Adam se ridică.

— Fredrik? întrebă el.

— Nu, mergeți voi. Eu mă gândesc să reînnod cunoștința cu ceea ce se află sub cearșaful ăsta, îi răspunse Fredrik și înclină din cap înspre scaunul pe care stătea Kicki.

6

— Mor, spuse Susanne și deschise fereastra de la dormitor.

Nu-i păsa că se putea găsi cineva care să-i vadă splendida goliciune.

— Iar? întrebă Michael.

— Din zece-n zece minute. Trebuie să iau ceva, nu se mai poate așa.

Era transpirată toată. Ca și cum ar fi avut în ea un calorifer cu termostatul setat la maximum.

— Mă întreb când îți va afecta asta cheful de amor, surâse Michael, iar Susanne se strâmbă la el.

— Nu e de glumă. Poate că așa o să se și întâmple. Într-o zi n-o să te mai poți bucura de voluptuoasa ta parteneră.

Femeia își făcu vânt cu mâinile.

— Nu crezi că o să transpiri și mai tare dacă faci așa? Hai să-ți arăt ce poate să te-ncălzească pe bune!

Michael aruncă plapuma la o parte.

— Vino tu aici, îl rugă ea și se sprijini cu mâinile de pervazul ferestrei. Cred că familia Swanson, de vizavi, are nevoie să vadă ceva înviorător.

Niciunul dintre ei nu era exhibiționist, dar nici nu le prea păsa dacă erau auziți sau văzuți de cineva și, când Michael alunecă în spatele lui Susanne și-i luă sânii în palme, niciunul dintre ei nu se mai gândi la asta. Ea își răsuci capul, ca să-i întâlnească gura, și, în timp ce sărutul se adâncea, mâinile lui se mutară ceva mai jos.

— Și asta e tot transpirație? șopti el, când îi simți căldura.

Susanne intră în hotel cu pași mari și fluierând ușor. Pantofii cu tocuri înalte stăteau în dulapul din birou. Îi luase cincizeci de ani să înțeleagă că, de fapt, e mai comod să te plimbi în încălțări sport.

Ca de obicei, când văzu firma hotelului, se opri și-și trase sufletul. Dacă cineva i-ar fi spus, cu doi ani înainte, cum avea să arate viitorul ei, ar fi râs. Dusese atâția ani o existență de

stewardesă, încât se obișnuise cu ea și crezuse că nimic nu avea să se mai schimbe până la pensie.

Așa cum nu credea decât în relațiile fără viitor. Cel puțin, în ceea ce o privea. Londra schimbase totul și firma hotelului o făcu să simtă că-i datora prietenei ei dispărute o recunoștință fără margini.

— Mulțumesc, Sonja, spuse ea.

— Obișnuiești să vorbești singură?

Benny, unul dintre cei mai buni bucătari ai hotelului, apăruse alături fără ca ea să bage de seamă.

— Ha, ha, da!

Deschise ușa de la intrare și i-o ținu deschisă și lui Benny.

— Azi avem ceva special? întrebă ea.

— O conferință. În rest, ca de obicei. Hotelul e plin, nu-i așa?

— Da. E incredibil. Suntem rezervați pe un an înainte.

Merseră împreună către camera personalului. Susanne lua întotdeauna micul dejun împreună cu personalul hotelului. Atunci simțea atmosfera și hotăra dacă era cazul să intervină în vreun fel. Doi angajați își dăduseră demisia. Asta era tot ce se întâmplase într-un an întreg. O notă bună pentru ea. Însemna că știa să aibă grijă de oamenii ei.

— Tu cum mai ești? îl întrebă Susanne curioasă, aplecându-se și culegând de pe jos un ghemotoc de hârtie.

— Mulțumesc, bine. La mine, în apartament, e plin de ghemotoace din astea. Ar trebui să vii și să faci curățenie și-acolo, zâmbi el. Uneori mi se pare că nu-mi pasă cum arată casa doar pentru că fosta mea soție era îngrozitor de pedantă. E probabil o răbufnire copilărească de independență.

Bucătarul divorțase cu trei ani înainte. La un an după divorț se mutase la Londra ca să înceapă o viață nouă. Uitase neplăcerile divorțului, dar căsnicia lăsase urme în sufletul lui.

— Ai cunoscut pe cineva?

— Nu, pe nimeni.

— Bine.

— Bine?

În ceea ce-l privea, Benny considera că singurătatea era deprimantă, dar, pentru Susanne și pentru fratele ei mai mic,

Patrick, bucătarul-șef, era bine că Benny era întotdeauna disponibil.

Susanne râse.

— N-am vrut să fiu răutăcioasă. Dar am o treabă pentru tine, pe care n-ai accepta-o dacă ar exista vreo femeie. N-ai vrea s-o lași singură aici, în Londra.

Susanne tăcu, odată ce lumea începu să intre în cameră, și îi șopti lui Benny să treacă pe la ea pe la birou când avea să aibă puțin timp.

Dimineața era perioada din zi pe care Susanne o prefera. Chiar dacă formalitățile de preluare a camerelor de la clienții care plecau nu-i solicitau prezența, voia să fie acolo și să-i asigure pe oameni că ar fi fost bucuroasă să-i vadă revenind în hotelul ei. *Londra Sonjei* fusese descoperit de multe femei, iar Susanne se bucura, pentru că ăsta era unul dintre țelurile ei. Cât lucrase ca stewardesă, stătuse în multe hoteluri pentru afaceriști și niciunul dintre ele nu păruse să le aibă în vedere și pe femeile singure care veneau acolo. În *Londra Sonjei,* băile erau garnisite cu creme de duș și șampoane ecologice, cu parfumuri diferite, pentru bărbați și femei, cu halate de baie cu măsuri potrivite pentru bărbați și femei. În fiecare cameră exista câte un fier de călcat și câte o oglindă mare, așezată pe perete, și nu înăuntrul șifonierului, ca în majoritatea hotelurilor. Oglinzile din *Londra Sonjei* erau aurite și spațiul din fața lor era suficient de mare ca să ai loc să și dansezi.

Când Benny bătu la ușa biroului, Susanne tocmai își turna a patra cafea din ziua respectivă.

— Vrei? întrebă ea arătându-i cana.

— Nu, mulțumesc.

Bucătarul se așează într-un fotoliu comod și își privi patroana. O cunoștea pe Susanne de-o viață. Când Rebecka își întrebase fratele mai mic dacă accepta funcția de bucătar-șef, fusese de la sine înțeles că și lui Benny trebuia să i se ofere un post. Patrick și Benny lucraseră împreună în multe bucătării și, când Patrick era liber și își petrecea timpul cu familia, Benny prelua conducerea bucătăriei, un aranjament care mulțumea pe toată lumea.

— Ești curios? întrebă Susanne și se așeză lângă el.

— Da, sigur. Și speriat de bănuiala că vrei să scapi de mine.

— Nu vreau. Dar, o perioadă, va trebui să stai la Paris.

Rebecka sorbi din cafea și își privi prietenul pe deasupra ceștii.

— Așa, deci asta vrei.

Nu știa ce să mai spună. Paris?

— Numai pentru două luni. Ne-am gândit să asociem restaurantul Sonjei din Paris cu cel din hotelul nostru și am nevoie de cineva care să se ocupe de asta, îi explică Susanne și puse ceașca pe masă.

— N-ar fi mai simplu dacă Maggan și Paul ar trimite rețetele?

Susanne zâmbi. Știa că Benny era conștient că treburile se aranjau altfel, dar îi înțelegea teama. Dacă ea ar fi fost cea rugată să se ocupe de un hotel din Paris, s-ar fi speriat de moarte.

— Nu. Trebuie să fii acolo, la fața locului. Dar numai două luni, promit. O să stai în casa lui Maggan, un apartament superb din mijlocul Parisului.

Susanne părea mulțumită. Benny o privea atent, ca s-o determine să nu mai zâmbească, dar nu înregistra nici un succes.

— Și dacă refuz?

— Atunci vom încerca să rezolvăm problema în alt fel. Dar mai gândește-te, Benny. Și sun-o pe Maggan. Amândouă suntem convinse că tu ești omul potrivit pentru asta.

— Două luni?

— Da.

— Când trebuie să-ți dau răspunsul?

— Cel mai bine ar fi într-o săptămână.

— Patrick știe?

— Da, i-am spus ieri. S-a supărat puțin, pentru că voi doi sunteți ca frații siamezi.

De fapt, Patrick se înfuriase de-a binelea. Considera că Susanne lua hotărâri peste capul lui, ceea ce, de altfel, era adevărat. Hotelul din Londra, restaurantul din Paris și casa din Mallorca erau răspunderea lui Susanne, a lui Maggan și a lui Rebecka.

Până aici erau de acord. Amintirea Sonjei rămânea steaua lor

călăuzitoare. Bunul mers al afacerilor reprezenta primul pas. Care avea să fie al doilea nu știau. Sperau că misiunea încredințată lui Kicki și lui Fredrik avea să le ofere răspunsul la întrebarea asta.

7

— Asta înseamnă că trebuie să mergem unul după celălalt? întrebă Kicki cutremurată și începu să se neliniștească, intuind că acceptase un lucru pe care avea să-l regrete profund.

— Da, e o condiție, ca să umplem golurile din manuscrisul lui Maggan, răspunse Rebecka.

Rebecka avea aceeași senzație ca și Kicki, doar că din cu totul alte motive. Sigur, ar fi putut să găsească un alt jurnalist și un alt fotograf, dar în aceștia doi aveau încredere Maggan, Susanne și ea. În plus, alții jurnaliști și fotografi de calibrul lor erau greu de găsit. Dacă, pe de altă parte, s-ar fi dovedit că Fredrik și Kicki nu puteau colabora, nu exista alternativă: trebuiau să-i elibereze de contract.

— Măcar ai vorbit cu Fredrik? întrebă ea.

Kicki se întunecă.

— Nu.

— Și ce propui?

— Nu știu.

Femeia se gândi că avea cincizeci de ani, nu mai era o copilă de douăzeci și trei de ani, pe care o puteai răni ușor, dar ideea asta nu-i putea stăvili sentimentele. Ajungea să-l vadă pe Fredrik pentru ca amintirile s-o copleșească. Ridică ochii.

— Poate că totuși ar trebui să vorbesc cu el.

Nodul din gât dispăruse.

— Da. E un om bun. Când Adam e gata să bage mâna în foc pentru cineva, știe de ce o face.

Kicki pufni. Ce știa Adam?

— Unde e?

— În grădină, cred.

Kicki se ridică. Trebui să tragă adânc aer în piept ca să o poată porni pe covorul de iarbă. Pentru siguranță, inspiră profund de trei ori.

— Fredrik, strigă ea. Trebuie să vorbim.

Urmărindu-l cum se îndrepta încet către ea, curajul îi dispăru. Și-ar fi dorit să-l vadă îmbătrânit, dar, în cazul lui,

timpul parcă stătuse pe loc. Trupul îi era la fel de viguros, umerii la fel de lați.

— Pune pe tine o bluză, se răsti ea.

— Pentru asta ar trebui să intru în casă și nu vreau.

Bărbatul o privi cu o expresie întrebătoare.

— Vrei să vorbești despre bustul meu gol?

Kicki îi făcu semn cu mâna înspre canapelele ascunse în umbră.

— Să ne așezăm acolo.

În vreme ce toți ceilalți erau aproape goi, Kicki nu socotise de cuviință să-și arate nici brațele, nici picioarele, atât timp cât Fredrik era prin preajmă. Ca atare, transpirase abundent.

Fotograful se așeză, ridicându-și ochelarii de soare pe frunte.

— Dă-i drumul, Zetterqvist.

Kicki își făcu curaj.

— Nu cred că e o idee chiar atât de bună să lucrăm împreună, spuse ea și, cu toate că încercă să reziste, umerii i se prăbușiră.

— De ce?

Bărbatul părea surprins.

— Ei… De exemplu, ce spui despre istoria noastră? rosti ea și simți că energia îi revenea. Pur și simplu, nu ești un om de încredere. Cum să umblu prin toată Europa împreună cu o persoană în care nu am încredere?

Îl privi triumfătoare.

— Stai puțin. Că nu sunt de încredere… Asta crezi tu despre mine?

Fredrik se aplecă în față și încercă să o privească în ochi, dar Kicki întoarse capul.

— Nu știu dacă ești sau nu, dar e clar că, acceptând să colaborez cu tine, îmi asum un risc.

— Vrei să fii amabilă și să mă privești când vorbești cu mine? Te temi din cauza poveștii noastre? În cazul ăsta, și tu reprezinți un risc pentru mine.

Kicki întoarse capul și îl privi cu un aer uimit.

— Eu? Dar eu ce-am făcut?

— A, nu încerca tactica asta. Știi foarte bine că n-ai vrut să ai o relație cu mine. Din câte îmi amintesc, voiai să fii liberă, să

vezi lumea și să nu te mai întorci niciodată acasă, în Suedia. Sigur, nu te-am citat exact, dar așa am interpretat eu refuzul tău.

Kicki ridică o sprânceană.

— E și asta o variantă a realității, spuse ea sec.

Sigur că vrusese să mai vadă și altceva decât Farsta, împreună cu el. Atunci. Dar să facă asta acum, douăzeci și cinci de ani mai târziu, era ridicol. Ei doi nu mai aveau nimic în comun.

— Nu-i nevoie să mai vorbim despre asta. Mi-ai făcut un mare rău, dar am trecut de mult peste durerea aia. În schimb, trebuie să mă mai gândesc dacă vreau sau nu să mai am de-a face cu tine, replică ea și se ridică. Iartă-mă, am nevoie de două ore. Să fiu singură, doar eu cu mine.

O găsi pe Rebecka în bucătărie.

— Putem să mergem pe o plajă? Doar noi două, o rugă ea.

Abandonase ideea de a fi singură. Avea nevoie să-și împărtășească gândurile cu cineva care nu purta după ea, de douăzeci și cinci de ani, o fantomă.

— Sigur, cu plăcere. Ce zici de Cap del Mar? Aici, în Puerto Andratx, nu sunt prea multe plaje, îi răspunse Rebecka.

— Sunt la dispoziția ta. Doar să-mi scot câteva haine de pe mine.

Kicki zâmbi ușurată.

— Mă duc să mă schimb.

Rebecka izbucni în râs.

— Tu crezi că eu n-am fantomele mele? Întreabă-l doar pe bietul Adam. A trebuit să se lupte cu ele vreun an, până m-am convins că pot să am încredere în el.

Kicki se așeză pe prosopul de plajă.

— Vorbești serios? Eu am crezut întotdeauna că ești foarte sigură pe tine.

— Așa și eram, mai puțin când venea vorba de potențiale flirturi. Am trăit cu dezamăgirea fostului meu mariaj șapte ani. Până la moartea Sonjei. Abia atunci am început să-l uit pe fostul meu soț. Chiar și așa, m-am mai luptat încă vreun an cu sentimentul ăla de dezamăgire.

Rebecka o privi pe Kicki, care stătea cu brațele în jurul genunchilor.

— Să mergi la un terapeut e o chestie al dracului de bună, spuse ea zâmbind.

Acum era greu de imaginat că se opusese cu atâta îndârjire încercărilor de apropiere repetate ale lui Adam, dar frica o făcuse să creadă că orice relație între ei doi era imposibilă. Încetul cu încetul și cu ajutorul psihoterapeutului, trecuse peste toate obstacolele pe care le ridicase în calea unei noi iubiri și, din fericire, Adam avusese răbdare.

— Ești fericită acum? o întrebă Kicki.

— Fericit e un cuvânt ciudat. Pot să zic că simt mulțumită. Am viața pe care mi-o doresc.

— Sună fantastic! Mulțumită. Mă întreb când mi s-a întâmplat ultima dată să fiu mulțumită.

Cât Pyret fusese dependentă de ea, Kicki nu se gândise la propriile ei nevoi și nici după divorț nu făcuse asta, deși fetița era adesea la tatăl ei. Uitase ce însemna să aibă grijă de propria ei persoană și avusese un șoc când realizase că ea, Kicki cea de demult, era atât de adânc îngropată sub avalanșa de întâmplări din viața ei, încât acum îi era greu s-o mai găsească. Abia cu trei ani înainte începuse să simtă un oarecare entuziasm gândindu-se la viitor, iar oferta lui Maggan reprezentase finalul unei reveniri lente.

— Te simți încă atrasă de Fredrik?

Auzind întrebarea lui Rebecka, Kicki se trezi. Era atât de uimită încât nu-i putu răspunde imediat. Imaginea fotografului i se ivi în fața ochilor – prezentul și trecutul se amestecau în mintea ei. Fredrik era minunat. Mult mai sensibil decât bărbatul cu care se măritase.

— Nu, nu cred că mai sunt atrasă de el, dar mi-e teamă să nu fiu din nou, răspunse ea gânditoare. Crezi că de asta sunt așa de încrâncenată?

Adam aranjă tacâmurile și farfuriile pe tejgheaua barului și scoase două sticle de bere.

— Fredrik, masa e servită, strigă el.

Fredrik își întinse gâtul și privi prin deschizătura ușii.

— Numai să trag un tricou pe mine. Kicki m-a certat adineauri că nu eram îmbrăcat, zâmbi el.

Nu era vorba că-i păsa de ce spusese femeia, dar i se părea lipsit de gust să mănânce dezbrăcat. Își trecă părul cu prosopul, pe care îl atârnă apoi de unul dintre cuierele din baie. Mai târziu avea de gând să fotografieze mai mult din interiorul casei, dar acum era flămând. Își trase pe el pantalonii scurți și un tricou albastru-deschis, apoi își trecu degetele prin păr și stinse lumina din baie.

— A, ce bun! Mi-e o foame de lup, spuse el când văzu castronul mare cu salată cu paste, pe care Adam îl așezase pe masă.

— Pâine?

Adam îi întinse coșul cu feliile proaspăt tăiate.

— Mulțumesc. Cine a făcut pâine?

— Niciunul dintre noi, zâmbi Adam. O cumpărăm din sat și ne umplem congelatorul. Bere?

— Da, mulțumesc.

Adam îi turnă și Fredrik luă o înghițitură bună înainte să atace salata. Se bucura că erau singuri. Discuția pe care o avusese cu Kicki îl deranjase.

— Unde sunt fetele?

— S-au dus la baie, dar cred că se întorc imediat.

Fredrik oftă sonor.

— Mă întreb dacă o să pot să lucrez cu Kicki. Pretinde că nu sunt de încredere.

Fotograful zâmbi.

— Și a ajuns la concluzia asta pornind de la ce s-a întâmplat acum douăzeci și cinci de ani.

El o remarcase încă din prima zi. Caloriferul din camera ei nu funcționa și cel care primise o mustrare aspră pentru asta fusese paznicul școlii. Când Fredrik se ivise pe coridor, Kicki se aruncase asupra lui ca să-i câștige simpatia și după aceea fuseseră nedespărțiți. Aveau amândoi douăzeci și trei de ani și, privind retrospectiv, erau niște copii. El sperase că, după încheierea studiilor, aveau să se mute împreună, dar Kicki nici

nu vrusese să audă de așa ceva. Ea visa să călătorească, iar hotărârea ei îl făcuse să se retragă în apartamentul micuț din Stockholm, ca să-și lingă rănile. După o vreme, o întâlnise pe viitoarea lui soție, care a rămas repede gravidă. Când Kicki îl căutase, două luni mai târziu, i-a spus că nu mai era interesat de o relație cu ea și de atunci nu se mai văzuseră.

— Două fețe ale aceleiași istorii, zâmbi Adam. Știu cum vine chestia asta. Și eu m-am luptat ca s-o păstrez pe Rebecka.

— Eu n-o vreau pe Kicki. Vreau doar să pot să lucrez cu ea, îi replică Fredrik. Altfel putem să ne luăm adio de la manuscrisul lui Maggan. Dacă nu o să găsim o cale să ne înțelegem, o să ne chinuim reciproc.

Adam izbucni în râs.

— Dacă Susanne era aici, v-ar fi zis că tu și Kicki trebuie să faceți sex împreună.

— Susanne? Din Londra?

Adam dădu afirmativ din cap. Kicki și Rebecka apărură în ușă.

— Ce se întâmplă aici? spuse Rebecka îndreptându-se către bar.

Luă o roșie cherry din castronul de salată și îl sărută pe Adam pe obraz.

— I-am spus lui Fredrik că Susanne trebuie să rezolve un conflict.

Fredrik o văzu pe Kicki că le asculta conversația, deși stătea la doi metri de ei și se uita în altă parte.

Rebecka îl privi nedumerită pe Adam, apoi, când își dădu seama la ce se referea, îl lovi ușor peste braț.

Fredrik îl fixă pe Adam cu privirea ca să-l facă să tacă, dar zadarnic. Când Kicki pricepu și ea despre ce se vorbea, se întoarse pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre camera ei. Ușa trântită i-a demonstrat părerea despre respectiva propunere.

8

Julie nu se așteptase ca mama ei să n-o mai întrebe nimic, așa că, văzând asta, se simți ușurată. Dacă, pentru mama ei, copiii și soțul fuseseră cei mai importanți, Julie dăduse prioritate profesiei, o alegere care îi pricinuise multă suferință mamei.

— Și acum? Paris? Nu te gândești deloc la mine și la tata? N-o să te mai vedem câteva luni bune.

Mama mângâie obrazul femeii de treizeci și șapte de ani.

— Julie, noi te iubim și îți vrem binele.

Grija ei era atotcuprinzătoare: de la a încerca să afle cu cine se întâlnea fiica ei până la a verifica ora la care aceasta se întorcea seara acasă. Așa că povestea cu Parisul era mai mult decât putea suporta.

— Mulțumesc, mamă. Mă simt atât de iubită!

Și chiar se simțea iubită. Puțini părinți sunt atât de atenți cu educația copiilor precum părinții ei. Dar Julie considera totuși că ai ei ar fi trebuit să-și mai tempereze controlul acum, când ea și fratele ei erau oameni în toată firea. În clipa asta însă, nu-și mai recunoștea mama, care de obicei era atât de optimistă. Ca și cum Parisul ar fi fost plin de otravă, și nu de francezi amabili.

— Și n-ai întâlnit niciun băiat bun. Dacă-ți găsești vreun francez? Asta n-aș putea accepta.

Julie știa că era doar o chestiune de secunde până când mama ei avea să înceapă să verse câteva lacrimi, așa că se ridică să-și ia rămas-bun.

— Și, Julie, nu trebuie să-ți neglijezi greutatea. Ai pus pe tine cam mult.

Fata își îmbrățișă mama fără să mai bage în seamă veșnica ei observație.

— Unde e tata?

În birou era întuneric. Singura rază de lumină venea de la lampa de citit de deasupra fotoliului vechi.

— Ridică transperantele, afară e o vreme minunată, îi spuse Julie bărbatului.

— Citesc mai bine când e întuneric, îi zâmbi tatăl. Pleci?

— Da. Acum mă duc acasă, iar mâine plec la Paris.
— Ne dai și nouă din când în când un telefon, da?
— Normal. Vino să mă îmbrățișezi!

Julie nu era singura persoană mai plinuță din familie și știa că și tatăl ei suferea aceleași verificări la capitolul greutate. Aproape că-i era milă de el, gândindu-se că, în continuare, el rămânea să poarte singur povara asta.

Urcându-se în mașină, își văzu părinții stând în cadrul ușii, mână în mână. Mama își lăsase capul pe umărul tatălui, iar el o mângâia duios ca s-o consoleze. Julie ridică mâna în semn de rămas-bun și apăsă pedala de accelerație cu putere, făcând Fordul să demareze în trombă.

În timpul celor trei ore de călătorie cu trenul încercă să-și facă o idee despre Paris, studiind harta pe care o avea în față. Apartamentul ar fi trebuit să fie localizat undeva, în centru, sau, cel puțin, așa bănuia.

Imediat ce văzuse anunțul în ziar, se îndrăgostise de locuința micuță. Bucătăria era aproape inexistentă, dar, cum pe ea nu o interesa decât mâncarea gătită de alții, nu considera că asta era o problemă. În fotografii, dormitorul și sufrageria arătau adorabil, așa că spera ca așteptările să nu-i fie înșelate. Anunțul pomenea ceva despre o intrare supravegheată permanent de un portar, ceea ce suna bine. Julie avea nevoie de ajutor, măcar pentru orientarea în oraș. N-o îngrijora absolut deloc faptul că nu știa limba franceză. Era convinsă că engleza vorbită de francezi era de-ajuns.

Julie împături harta. Totul avea să fie bine. Altfel, trebuia să se întoarcă acasă. Nu pentru că ar fi avut vreo treabă. Își dăduse demisia și ar fi trebuit să-și caute un alt loc de muncă. Greutăți financiare nu avea. Dimpotrivă. Ca analist de piață, câștigase bine. În plus, avea și averea aceea, adunată de-a lungul mai multor ani, din care nu cheltuise nici măcar o liră.

Trecuse atâta vreme! Nu avusese decât nouăsprezece ani când începuse relația cu bogatul profesor de la Universitatea din Edinburgh, om însurat, dar care trăia separat de soție. Pe parcursul acestei relații rămăsese însărcinată.

La momentul respectiv, el o părăsise, însă, mai târziu, o sunase și îi oferise niște bani.

— Plătește, i-a spus ea.

Nici măcar n-o întrebase dacă făcuse avort. Credea poate că banii erau pentru copil. La început, răzbunarea aceasta îi dăduse satisfacție, însă, odată cu trecerea anilor, sentimentul de amărăciune se estompase. Atunci se gândise să-i re turneze fostului iubit banii. Ea nu-i mai voia.

Părinților nu le spusese nimic despre asta. Ar fi suferit un șoc să afle că fiica lor iubită trecuse peste legile moralei, contribuind la destrămarea unei familii. În plus, amantul o plătea, deși retroactiv, ceea ce aducea a prostituție.

Suma de bani astfel strânsă, o sumă amețitor de mare, stătea la locul ei, iar Julie nu avea de gând să se atingă de ea.

Apartamentul era perfect. În fotografiile ușor retușate arăta ceva mai mare, dar asta nu avea nicio importanță. Totul, de la covoare la perdelele grele care acopereau ferestrele generoase din sufragerie, era ales cu grijă. Se gândi că proprietarul folosise un designer de interior. Un om obișnuit n-ar fi putut să creeze o atmosferă atât de plăcută.

Dormitorul se continua cu o terasă, care îi stârnise curiozitatea încă de când văzuse anunțul. Dacă deschidea larg ușile glisante, era ca și cum ar fi dormit afară. Apartamentul era situat atât de sus, încât traficul nu putea s-o deranjeze. Înainte să intre la loc în casă, se aplecă peste balustradă, ca să se uite la aglomerația de mașini și la oamenii de pe trotuare. Se gândi să li se alăture și, după un duș scurt, încuie ușa și chemă liftul.

Nu-i trecuse prin minte că înăuntru putea să fie cineva și, când ușa se deschise, tresări.

— Ah, m-am speriat, exclamă ea și zâmbi.

Bărbatul nu-i răspunse la zâmbet, ci se strecură pe lângă ea îndreptându-se spre cealaltă ușă de pe palier. Julie se uită după el. Ce om! Era totuși vecinul ei, deci găsi de cuviință să se prezinte.

— Bună, eu sunt Julie, m-am mutat de curând, spuse ea rar, într-o engleză clară, ca să se facă înțeleasă.

Bărbatul se întoarse și o privi ca și cum abia atunci i-ar fi remarcat prezența.

— Benny. Și eu sunt venit aici de curând.

— Nu ești francez?

— Nu. Suedez. Dar locuiesc în Londra, când nu mi se comandă să vin aici.

Scutură cheile ca să-i indice femeii că nu avea nici timp, nici chef de vorbă.

Însă pe Julie asemenea detalii n-o deranjau. Găsise pe cineva care era la fel de străin de Paris ca și ea, deci considera ca fiind de la sine înțeles că ei doi trebuiau să converseze. Ca atare, făcu doi pași către Benny și-i întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, suedezule Benny. Și eu vin tot din Londra și sunt încântată să întâlnesc pe cineva care înțelege ce spun. Nu vrei să ieșim puțin împreună?

Benny făcu un gest exasperat când constată că primise o cheie care nu se potrivea în broască și înjură în suedeză, ceea ce lui Julie i se păru amuzant.

— Încearcă și varianta cu „rahat", îi propuse ea. La mine, funcționează.

Benny oftă. Nu era vina femeii ăsteia că el era la Paris.

— Iartă-mă că sunt iritat. Cobor cu tine să iau cheia bună.

— Nu vrei să facem și o plimbare prin cartier?

— Nu, poate în altă zi.

Lui Julie îi plăceau ochii lui albaștri, care acum, că se liniștise, păreau mai prietenoși. Când Benny ieși din lift și-l abordă pe portar, îi studie spatele. Era un bărbat frumos. Julie avusese dintotdeauna o slăbiciune pentru vikingii blonzi. Care nu erau însă prea interesați de englezoaice și, cu toate că Julie nu suferea de lipsă de încredere în sine, când era vorba de bărbați, adevărul era că nu avusese de-a face decât cu tipi care o apreciaseră. Pe englezi îi speria cu stilul ei direct, dar uneori mai găsea și persoane care se simțeau bine în compania ei.

Petrecuse mulți ani minunați împreună cu fostul ei iubit, dar se despărțiseră amiabil când ea împlinise treizeci și trei de ani și continua să susțină că nu voia copii. După numai un an, el era însurat și devenise tată, iar ea îl felicitase pentru ambele succese.

— Pe curând, Benny, spuse ea către spatele atrăgător al bărbatului și ieși în stradă.

9

Rebecka propusese să discute cu toatele prin telefon, așa că, la ora nouă, fu sunată atât din Paris, cât și din Londra.

— Mi-e dor de voi. Când veniți încoace? întrebă Susanne, care nu-și vedea capul de treabă, dar și-ar fi luat câteva zile libere în cazul în care prietenele ei ar fi vrut să vină la Londra. Dacă trec mai mult de trei luni fără să ne vedem, vă simt lipsa la modul dureros.

— Da, spuse Rebecka, și eu cred că trebuie să ne vedem în curând. În paradisul nostru, atât de bine pus la punct, au intervenit o serie de tulburări și nu știu exact cum să le rezolvăm sau măcar dacă pot fi rezolvate. În orice caz, ar trebui să găsim un plan B.

— Da' ce s-a întâmplat? întrebă Maggan ușor speriată, deoarece „paradisul atât de bine pus la punct" includea și cartea ei despre Sonja.

— Domniile lor, Kicki și Fredrik, au plecat înapoi la Stockholm, fără să încerce să se înțeleagă nici măcar în al doisprezecelea ceas. Nici eu, nici Adam n-am reușit să dăm de vreunul dintre ei. Fredrik e mai maleabil, dar Kicki se pare că nu uită și nu iartă.

— Știu exact ce-ar trebui să facă ăștia doi, exclamă Susanne hotărâtă.

— Da, mulțumesc, Adam le-a zis deja că tu le-ai recomanda să facă sex împreună, dar ideea asta a făcut-o pe Kicki să se închidă și mai tare în ea, oftă Rebecka.

— Și acum ce-o să se întâmple? Or să se vadă în Stockholm? Fir-ar al dracului! Habar n-am avut că s-au mai întâlnit în tinerețe. Nu i-aș mai fi propus lui Kicki jobul ăsta, chiar dacă e persoana cea mai potrivită pentru el, interveni Maggan.

— Nu știu dacă or să se mai vadă sau cum o să se rezolve situația. Dimineață, când i-am lăsat la aeroport, le-am zis că, într-o săptămână, trebuie să ne spună ce-au decis, altfel nu putem să fim gata cu cartea ta la timp.

Cei doi nici nu se băgaseră în seamă unul pe altul. Cu valizele

în mâini, intraseră în salonul de la Plecări pe uși diferite. Rebecka simțise nevoia să-i scuture puțin, să-i scoată din starea aia, dar știuse că n-ar fi avut niciun sens. Nu fusese capabilă să-și rezolve singură propriile probleme, deci cum ar fi putut acum să le rezolve pe ale altora?

— Caraghioșii, izbucni Susanne furioasă. Dacă vin la Londra, or să aibă de-a face cu mine. Promit!

Maggan și Rebecka erau de acord că, dacă exista cineva care să poată să-i facă pe cei doi să comunice, atunci aceea era Susanne. Dacă, ulterior, comunicarea avea să se traducă în cuvinte pline de amabilitate sau în pahare sparte, asta nimeni n-o mai putea prevedea. Susanne avea capacitatea să stârnească sentimente puternice, care puteau evolua în orice direcție.

— Ce ziceți? Așteptăm o săptămână? întrebă Rebecka.

— Cred că așa ar trebui. În plus, aș vrea să aflu cum merge treaba cu Benny, la Paris. Un bucătar-șef mai acru decât ăsta e greu de găsit.

— O să mă întâlnesc cu el azi, nițel mai încolo. Să sperăm că, până atunci, o să se mai îndulcească.

Kicki avusese dureri de stomac încă de la decolare dar, odată ajunsă în spatele ușii de pe strada Färnebo, durerile îi dispărură. Trase adânc aer în piept. Era acasă. Uneori nici ea nu se înțelegea. Cum putuse să-și dorească să fie în altă parte? Asta era viața ei. Complicațiile nu i se potriveau. Mulțumire. La asta avea să aspire de-acum înainte.

Plimbă un deget peste dulapul vechi, pe care îl avea de la bunica ei. Nu mai șterse praful de o lună. Dăduse doar cu aspiratorul pe podele. Situația trebuia să se schimbe. Noua ei viață, trăită în mulțumire, avea să înceapă cu o curățenie generală prin apartament și să se continue cu o plimbare până în piață, de unde avea să cumpere un buchet de flori proaspete. Începu să fredoneze o melodie încet, pentru sine. Puțină muzică, poate? Dădu drumul la aparatul de radio micuț, din bucătărie, și căută un post cu muzică. Ah, Bon Jovi! „You give love a bad name", cântă ea, pătrunsă de mesajul melodiei. O porni în pași de dans înspre dulapul în care își păstra ustensilele

de curățenie. Îi făcea bine să pună mâna pe ceva. Să se apuce să facă o treabă. Casa trebuia să strălucească. Casa ei dragă. Ce gând prostesc, s-o abandoneze ca să călătorească prin Europa împreună cu Fredrik! Probabil că era mai bine, pentru cartea lui Maggan, dacă altcineva avea să se ocupe de ea. Până la sfârșitul zilei avea să se decidă.

Cât stătuse în Mallorca, Fredrik renunțase la jogging, așa că mușchii picioarelor îi tânjeau după efortul obișnuit. Se îndoia totuși că azi avea să fie capabil să alerge un kilometru și jumătate. Avea însă de gând să-și forțeze limitele, ca să se epuizeze. Ieși din casă. Cartierul sudic îi era încă necunoscut, deși locuise acolo șase luni, iar în apropierea apartamentului habar nu avea dacă existau piste de alergare. De aceea, se urcă în mașină și merse cu ea până la parcul Ågesta.

Nu-și putea lua gândul de la ceea ce se întâmplase în Mallorca. Nici de la Kicki. Simțea că ar fi vrut să-i tragă un perdaf bun, dar, în același timp, și că ar fi vrut s-o strângă în brațe. Nu știa care pornire era mai puternică.

Kicki dispăruse atât de repede din avion, încât nu apucaseră să se pună de acord asupra unei întâlniri. Pentru că trebuiau să se întâlnească, fie că ea voia asta sau nu. Indiferent ce hotărâre luau, el voia să-și facă treaba. Însă avea nevoie de un partener. Cineva cu care să poată să lucreze. În situația actuală, se îndoia că el și Kicki puteau să facă asta. Mai ales dacă nu lămureau problema din urmă cu douăzeci și cinci de ani: cine pe cine părăsise.

Din punctul lui de vedere, asta nu avea nicio importanță. El făcuse ceea ce lumea se aștepta de la el să facă atunci când fosta lui soție rămăsese gravidă. Nu găsise de cuviință s-o părăsească, atunci când Kicki ajunsese la concluzia că, de fapt, îi simțea lipsea. Niciodată nu avusese pentru soția lui aceleași sentimente ca pentru Kicki, dar evoluase, în rolul de soț și tată al lui Marcus, iar asta îi fusese de-ajuns.

Pe de altă parte, nu credea nici în suferința lui Kicki, pe motiv că ei doi nu deveniseră un cuplu. Dimpotrivă! Doar Kicki îi declarase că dăduse de mult uitării acea așa-numită dezamăgire,

deci nu pricepea de ce femeia nu se comporta ca atare.

Simți că trebuia să se oprească și, respirând greu, se sprijini de unul dintre copacii care mărgineau cărarea. Trecu la câteva exerciții de întindere a mușchilor gambei. O săptămână de pauză de alergare se simțea. Ca să nu-și solicite excesiv picioarele, ultima porțiune de drum, până la mașină, o parcurse la pas. Nu avea rost să mai aștepte. Trebuia s-o sune pe Kicki direct.

— Zetterqvist, trebuie să vorbim. Ne vedem la tine sau la mine?

Kicki se înfurie că răspunsese, dar nu recunoscuse numărul. Nu mai era nevoie să întrebe cine era cel care i se adresa pe vechiul ei nume.

— În orice caz, nu la tine, răspunse ea repede.

Prea repede.

— Spune când și vin eu la tine.

— Vrei să spui astăzi?

— Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Fredrik avea dreptate, dar oare ea era dispusă să-l întâlnească chiar acum? Kicki oftă sonor, astfel încât bărbatul să audă cât de greu îi era.

— Vino după cinci, trebuie să fac câteva cumpărături.

— Adresa?

Îl auzi râzând când îi dădu adresa și Kicki presupuse că era mulțumit. Obținuse de la ea ce vrusese.

La cinci și un sfert, în ușa de la intrare se auzi un ciocănit. Kicki strigă din bucătărie că era deschis. Nu era însă pregătită să-l vadă pe fostul ei soț intrând în bucătărie și îmbrățișând-o.

— Ce faci? spuse ea și îl împinse într-o parte.

— Îți fac o surpriză. Nu te bucuri să mă vezi? Mmm… miroase bine. Carne tocată?

Omul își înmuie un deget în mâncarea din cratița primită cadou de nuntă de la mama lui și îl linse încet.

Kicki se cutremură dezgustată. Era clar că fostul ei soț încerca să pară sexy, dar nu avea deloc succes.

— Lasă-mi mâncarea în pace! Nici măcar nu te-ai spălat pe

mâini, îl apostrofă ea scârbită și scoase cu o lingură carnea pe care degetul lui o atinsese. Aștept oaspeți și nu am timp de tine. Dacă vrei ceva, sună, spuse ea.

— Îi cunosc? o întrebă el.

Tocmai atunci, dinspre ușă se auzi o voce de bărbat:

— Bună! Kicki?

— Intră, fostul meu soț tocmai pleca, îi răspunse Kicki musafirului, întorcând spre intrus o privire plină de subînțeles.

— Aaa! Da… Atunci nu mai deranjez, declară indispus acesta din urmă.

Când Fredrik intră în bucătărie, privirile celor doi se întâlniră. Se măsurară fără niciun cuvânt. Fostul soț al lui Kicki coborî primul privirea. Nu pentru că s-ar fi simțit în inferioritate. Tipul bine făcut, lat în spate, nu-l speriase niciodată. Plănuia să se întoarcă într-un moment când Kicki avea să fie într-o dispoziție mai bună. Dacă voia să se distreze cu individul ăsta, nu avea decât. Tot el o cunoștea cel mai bine.

— Atunci am plecat, concluzionă el și o sărută apăsat pe Kicki, pe obraz.

Apoi trecu pe lângă mâna întinsă de Fredrik, ignorând-o.

— Ați fost căsătoriți mult timp? întrebă Fredrik.

— Cincisprezece ani.

— Fericiți?

Dintr-odată, prin comparație cu fostul ei soț, Fredrik i se păru lui Kicki un bărbat normal.

— Câteodată, îi răspunse ea zâmbind amar.

— Sunt impresionat că încă vă mai întâlniți. Am mari îndoieli că eu și fosta mea soție am putea să mai stăm acum sub același acoperiș.

Kicki se îmbujoră.

— Deci vă vedeți des în felul ăsta? întrebă Fredrik.

Femeia simți un impuls să se explice, dar, în ultima secundă, se abținu.

— Hai să nu mai vorbim despre foștii soți și fostele soții, da? Îmi piere pofta de mâncare și atunci devin imposibilă, zâmbi ea ușor afectată, simțind că obrajii îi reveneau la culoarea normală. Ți-e foame?

Trei porții mai târziu, Fredrik puse tacâmurile jos. Fusese o cină plăcută. Kicki nu se arătase răuvoitoare. Dimpotrivă, devenise mai deschisă. N-o mai înțelegea deloc. În Spania îl făcuse să se simtă groaznic, iar aici…

— Mii de mulțumiri, a fost foarte bun, zâmbi el și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Cafea?

Kicki se ridică și strânse farfuriile.

— Cu plăcere. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, rămâi la locul tău. Cât se face cafeaua, aduc manuscrisul lui Maggan.

Kicki ieși din bucătărie cu pași ușori. Atmosfera era de bun augur: Fredrik fusese chiar prietenos. Dacă avea de gând să fie și în continuare la fel de prevenitor, existau șanse să poată să lucreze împreună. Poate că fusese mai bine că fostul ei soț dăduse buzna așa, pe nepusă masă, crezând că accesul în casa ei era ceva de la sine înțeles. În orice caz, Fredrik nu făcuse aceeași greșeală.

10

— Nu pot să vă dau mai multe informații decât cele pe care Maggan le-a primit deja, spuse avocatul Andréasson în timp ce îl studia pe Fredrik, care se strecura prin toate cotloanele biroului și făcea fotografii. N-ai nevoie de niște scule mai performate, dacă vrei să faci niște poze bune?

Fredrik îi zâmbi bătrânului.

— Ba da, dar sper că mă vei primi înapoi, să mai fac și alte poze. Astea sunt doar ca să-mi fac o idee de ce am nevoie.

Kicki, care văzu că se îndepărtau de subiect, tuși cu subînțeles.

— Manuscrisul are unele lacune, iar misiunea mea e să aflu mai multe informații. Tu ești cel care a cunoscut-o pe Sonja cel mai bine și de-asta cred că, dacă te strâng puțin cu ușa, ești cea mai bună sursă de la care aș putea să obțin informațiile respective.

Kicki râse. Doamne, suna ca un șef mafiot!

— Te rog să mă ierți, adăugă ea continuând să zâmbească. Dar comanda asta se dovedește a fi mai captivantă decât am crezut când am acceptat-o. De-asta sunt așa de băgată în priză.

— Înțeleg. Atunci întreabă-mă. Promit să răspund la tot ce pot.

Andréasson luă o gură de ceai.

— Dar nici măcar eu nu știu totul. E bine să fii conștientă de asta înainte să începem.

— OK. Marea noastră problemă e că habar nu avem unde a fost Sonja și ce a făcut între optsprezece și douăzeci de ani. Știm că părinții ei au murit chiar înainte ca ea să împlinească optsprezece ani, dar ce s-a întâmplat după aceea?

— Din câte-mi aduc aminte, a călătorit destul de mult. Dacă nu greșesc, a petrecut mult timp la Paris.

— Părinții ei i-au lăsat o avere considerabilă. A cheltuit mult din ea de-a lungul anilor?

— Nu. E ciudat, dar nu. Familia avea locuințe în mai multe locuri din Europa și presupun că a stat acolo. Sonja n-a fost

niciodată o risipitoare. Abia când s-a întors acasă a vândut proprietățile din străinătate. Firește, în afara celei din Paris.

— La care proprietate te referi?

— La casa în care s-a mutat Maggan acum doi ani, după moartea Sonjei.

— Am crezut că e doar un apartament. Maggan nu scrie nimic despre asta în carte.

— Nu. Sonja era proprietara întregii clădiri. În total sunt zece apartamente. Familia folosea două dintre ele. Restul erau închiriate. Pe unul l-a amenajat pentru Maggan.

— Știi cu cine se întâlnea Sonja la Paris, în perioada aia? Pe Maggan și pe Rebecka le-a cunoscut după ce s-a întors acasă.

— Nu. Știu că se vedea cu persoane din diverse cercuri. O interesa politica și picta, deci cred că frecventa persoane din aceste domenii.

— N-a avut nicio aventură romantică?

— Niciuna serioasă, din câte știu eu.

— Și în Anglia? Ce-mi poți spune despre perioada asta?

Avocatul încercă să-și amintească, însă totul se întâmplase cu mult timp în urmă. Sonja îi trimisese vederi și îi spusese că-i mergea bine, dar nu-i dăduse niciodată detalii.

— Familia mamei ei provenea din Scoția și bănuiesc că a încercat să-și caute rudele. După moartea părinților a rămas destul de singură.

— Știi dacă a găsit pe cineva? Maggan a descoperit niște scrisori din Anglia printre lucrurile care ne-au rămas de la ea.

— Nu, din câte mi-a povestit, nu.

— Să revenim la Paris. Știi dacă a studiat ceva acolo?

— Da. Pictura. Dar nu știu unde.

— Și nu cunoști numele niciunui coleg?

Bătrânul clătină din cap.

— Din păcate, nu.

Kicki se întoarse agitată către Fredrik.

— Mergem la Paris? Mâine?

Fotograful zâmbi.

— Tu ești șefa.

— Sunt încântată că ești conștient de asta, îi șopti ea și clipi

din ochi.

— Flirtezi cu mine? îi șopti el înapoi.

— Trezește-te și nu mai visa, îi șuieră ea și întoarse capul cu un gest sfidător.

— Când îi întâlnim pe Maggan și pe Paul? întrebă Fredrik în drum către lift.

Era a doua zi și tocmai ce se instalaseră în hotel.

— La opt. Ne vedem în hol la opt fără un sfert?

— Nu e prea târziu?

— Nu, dacă nu ai de gând să mergi pe jos. Eu, în orice caz, o sa iau un taxi. Refuz să parcurg o asemenea distanță pe tocuri.

— Te îmbraci frumos în seara asta pentru mine? îi replică el zâmbind.

Era o întrebare la care Kicki n-a considerat că era cazul să răspundă.

— Dacă nu ești acolo la timp, plec singură, concluzionă ea și ieși din lift la etajul al patrulea.

„Ar trebui să fiu mai atentă", constată Kicki când se tăie, pentru a doua oară, cu lama de ras. Înjurând și cu sângele curgându-i pe picior, începu să răscolească prin neseser în căutarea unui plasture. Când nu găsi niciunul, își înfășură în jurul gambei o bucată de hârtie igienică. Șchiopătând, merse din baie până la comoda în care își pusese lenjeria intimă. Nu-i plăcea să poarte sutien, dar, când mergea la întâlniri oficiale, nu avea de ales. Acasă, în Farsta, nici nu-i trecea prin minte să apeleze la așa ceva. Sutienul din seara asta abia dacă-i acoperea sfârcurile, în schimb îi ridica sânii cu un centimetru, ajutându-i să formeze acea adâncitură pe care o cerea decolteul rochiei.

Cu prosopul înfășurat în jurul capului, intră din nou în baie, ca să se machieze. Zilele petrecute în Mallorca îi coloraseră pielea, încât acum nu mai avea nevoie decât de rimel, ruj și puțin luciu de buze. Când se declară mulțumită, dădu drumul cârlionților uscați de sub prosop și se apucă de partea cea mai dificilă: să-și facă părul s-o asculte.

Cu un etaj mai sus, Fredrik constată că uitase să-și pună

chiloți în bagaj și că trebuia să iasă în oraș. Hotelul se afla în centru, deci era convins că nu avea să piardă mult timp.

O oră mai târziu, leoarcă de transpirație, rătăcea încă pe străzi. Nu avea nici cea mai vagă idee cum se spune la chiloți în franceză. Ajuns înapoi la hotel, constată că era în întârziere. Știa că, în mod obligatoriu, Kicki avea să plece exact la opt fără un sfert, așa că nici nu se șterse bine și-și trase hainele pe el. Simți cum cămașa albă se umezea, dar avea să se usuce înainte să ajungă la restaurantul Sonjei. Slavă Domnului că pantalonii de in bej nu erau transparenți. Dacă ar fi fost, ar fi trebuit să rămână la hotel.

Când liftul se opri, după un etaj, rămase mut. Femeia micuță cu personalitate mare arăta fermecător. Se uită la ea ca în transă.

— Ce e? Am negru în jurul ochilor? îl întrebă ea și se întoarse către oglinda din lift.

— Nu, îi răspunse Fredrik dregându-și glasul. Ești foarte frumoasă.

— Mulțumesc. Și tu arăți bine.

Kicki era atât de obișnuită să-l vadă îmbrăcat în tricouri uzate și în pantaloni scurți, încât abia îi venea să creadă că în fața ei era același bărbat. Părul lui Fredrik era încă umed și, spre deosebire de ea, el părea să fi avut o lamă de ras funcțională.

— N-ai niciun aparat de fotografiat la tine? îl întrebă ea.

— Niciunul în afară de ăsta, îi răspunse el și-și pescui telefonul mobil din buzunar.

Înainte ca femeia să apuce să protesteze, îi și făcu o poză.

— Șterge-o imediat, îi ceru ea furioasă, când ușa liftului se deschise.

— OK, zise el și salvă fotografia.

11

Trecuseră trei zile de când Julie sosise în Paris. Era atât de obosită, încât abia mai putea să stea în picioare. Gambele plinuțe i se umflaseră. Acum și le odihnea pe canapea, ridicate pe un munte de perne. Mulțumită, femeia își flutură degetele de la picioare. Francezii erau cu-adevărat pe placul ei. Aveau nu doar stil, ci și destul bun-gust încât să se uite după ea. Unul chiar o rugase să-i dea numărul de telefon, dar nu putea să accepte o întâlnire decât cu un bărbat care să vorbească bine engleza. Nu-i erau de-ajuns doi ochi negri și mari și un păr ciufulit. Bărbatul cu care avea să aibă o aventură romantică, în stil franțuzesc, se afla acolo, undeva pe-aproape. Era sigură de asta.

Julie tânjea după dramatism. După cuvinte mari. După certuri și împăcări fierbinți. Finalmente, vedea o despărțire într-o gară, când el ar fi strigat „Julie, nu pot să trăiesc fără tine!", în timp ce ea, aplecată peste fereastră, i-ar fi urmărit silueta disperată, micșorându-se pe măsură ce trenul prindea viteză. Și-ar fi suflat nasul într-o batistă de mătase, simțindu-se în pragul sinuciderii, pentru ca apoi să-și revină cu greu și să lase Parisul în urmă.

Julie trăise o viață întreagă fără romantism. Legăturile ei cu bărbații însemnaseră, de cele mai multe ori, sex și discuții intelectuale. Nu întotdeauna în această combinație. Până acum nu vărsase nici măcar o lacrimă la despărțirea de iubit și nu înțelegea exact despre ce vorbeau prietenele ei când descriau dramatismul unei rupturi. Julie era singura din cercul ei de cunoscuți care nu avea o legătură stabilă și nici copii. Deși realitatea asta n-o îngrijora, ceilalți nu pricepeau de ce nu-și alesese același fel de viață ca ei. După o vreme, Julie renunțase să le mai dea explicații. La treizeci și șapte de ani, considera că nu mai era necesar. Însă își dorea să trăiască romantic, să experimenteze niște sentimente mărețe.

Acum își săltă picioarele cu efort și le puse jos. Un croasant înmuiat în ciocolată o ademenea din bucătărie. Era convinsă că

dulcele ăsta ar fi mers perfect cu un pahar de vin roșu.

Auzi ușile liftului deschizându-se pe palier. Nu-și mai întâlnise vecinul din acea primă zi, așa că se repezi să deschidă ușa:

— Benny! Bună!

Bărbatul se răsuci spre ușa ei.

— Ah, bună! Julie, parcă…

— Da. Vrei să intri? Tocmai voiam să deschid o sticlă de vin.

Lui Julie nu-i trecu prin minte că, fiind îmbrăcată doar într-un halat, Benny i-ar fi putut interpreta invitația într-un alt fel.

— Trebuie să fac un duș, îi spuse el.

— Bine, atunci vino după aceea.

— OK, dar nu pot să stau decât câteva minute. Mâine dimineață trebuie să mă trezesc devreme.

Benny simțea lipsa unei persoane cu care să vorbească. Personalul de la *La Sonja* era amabil, dar bariera de limbă era o mare problemă. Benny era nevoit să-l urmeze pe Paul pas cu pas, când lui i-ar fi plăcut să poată să stea de vorbă și cu ceilalți.

Se simțea obosit, dar nu la fel de recalcitrant. Paul își conducea bucătăria într-un stil care nu avea nimic în comun cu imaginea unui bucătar-șef francez, pe care și-o alcătuise Benny în minte: nimeni nu dăduse cu vreo cratiță de pământ. Din contră. Când cineva făcea o greșeală, Paul îl lua deoparte și îl lămurea unde fusese problema. Nu îl mustra în fața celorlalți.

Benny era acum convins că putea să reziste în Paris trei luni. A doua zi de dimineață urma să facă pâine împreună cu Maggan. Aștepta momentul cu nerăbdare.

— Intră, îi spuse Julie și deschise ușa.

Se schimbase și Benny se bucură. Era chiar drăguță în costumul ei roz, plușat. Bucătarul zâmbi când văzu că, pe fundul pantalonilor, era brodată inscripția „Kiss me". Femeia nu avea, poate, cele mai bune intenții, dar era, în orice caz, plăcută și deschisă.

Urmând-o în sufragerie, bărbatul se uită curios în jur. Apartamentele semănau unul cu celălalt, dar acesta era mult mai mic decât cel în care locuia el. În bucătărie aproape că nu se putea intra.

— Nu mă deranjează deloc, spuse Julie. După cum vezi, îmi place să mănânc, dar nu gătesc nimic. Și tie? Îți place să gătești?

Julie izbucni în râs când auzi ce profesie avea Benny și se hotărî imediat să viziteze *La Sonja.*

— De fapt, hotelul din Londra îl știu, doar că n-am intrat niciodată în el. Cum e să lucrezi într-un hotel?

Convorbirea curgea simplu și firesc. După ce terminară prima sticlă de vin, Julie o desfăcu pe a doua. Dumnezeule, ce bărbat plăcut! Oare toți suedezii sunt așa de necomplicați? Benny păruse să creadă despre ea că se amesteca unde nu-i fierbea oala când începuse să-l descoasă în privința divorțului, a slujbei lui și a modului în care ajunsese în Londra. Dimpotrivă. Îi spusese mai multe decât îl întrebase ea. În plus, avusese bunul simț să se arate, la rândul lui, interesat de ea. Nimic nu e mai puțin sexy decât un bărbat egocentric.

Când, aproape de ora nouă, Benny îi mulțumi pentru ospitalitate, deveniseră deja prieteni.

— Pe-asta n-am văzut-o când am fost aici data trecută, spuse Kicki admirând fotografia în care Sonja apărea alături de fostul președinte Hugo Mistral. S-au cunoscut?

— Da, în sensul că el venea des pe-aici. Uneori își lua și soția, dar putea, la fel de bine, să vină și cu iubita, îi zâmbi Paul.

— Pe bune? Chestia cu iubita era atât de oficială?

Paul încuviință din cap.

— Da, a făcut și un copil cu ea. Se zvonea că, de fapt, avea mai multe femei, dar aici nu venea decât cu astea două.

— Și Sonja ce părere avea despre asta?

Paul râse.

— Ce părere să aibă? Credea că Mistral avea dreptul să-și trăiască viața așa cum dorea. Exact așa cum proceda și ea.

— Ce vrei să spui?

— Sonja nu se oprea niciodată la un singur bărbat. Chiar dacă n-ar fi recunoscut niciodată, cred că îi era teamă să se lege de cineva. Libertatea era un element vital pentru ea, era ceea ce o făcea să meargă înainte.

— Mai erau și alte elemente?

— De pildă, desfătarea, în toate formele ei. Cred că acesta a fost motivul pentru care a vrut să cumpere restaurantul acesta, împreună cu mine. Aici avea la dispoziție mâncare, dincolo, bărbați și țigări.

Paul o luă pe Kicki de umeri și o conduse către locul unde se aflau Maggan și Fredrik.

— Și, apropo de mâncare, mă duc să văd care-i treaba cu mâncarea noastră.

— Despre ce vorbiți? întrebă Kicki așezându-se la masă.

— Despre chiriașii din casa mea, îi răspunse Maggan. Sunt câteva doamne în vârstă cu care ați putea eventual să stați de vorbă. Nu m-am gândit niciodată să le întreb despre Sonja.

— Pentru că ești scriitoare, și nu jurnalistă, îi zâmbi Kicki.

— Nici scriitoare nu sunt. N-am terminat nimic de scris și, chiar și pentru cartea asta, multe dintre investigații le-am lăsat în cârca voastră. Nu așa procedează scriitorii adevărați, surâse ea. În schimb, încep să mă simt proprietar de restaurant. Sau, mai degrabă, brutar.

Restaurantul *La Sonja* era celebru pentru pâinea bună pe care Maggan o făcea în fiecare dimineață. O prepara la fel ca în bucătăria din Farsta, în anii în care avusese grijă de nepotul ei. Asta se întâmplase înainte ca ultima dorință a Sonjei s-o ducă la Paris și s-o ajute să-și reîntâlnească iubirea din tinerețe, pe Paul, pe care îl cunoscuse inițial la nouăsprezece ani, în prima și singura ei călătorie cu trenul prin Europa.

— Aveți nevoie de un traducător, dacă vreți să vorbiți cu vecinii mei, spuse Maggan gânditoare. Lăsați-mă să mă gândesc la asta cât mâncăm, adăugă ea și îi mulțumi lui Paul, care îi așezase în față o farfurie cu mâncare.

— Diavolul negru. Urât în apă și frumos în farfurie.

Paul se așează lângă soția sa și îi aruncă o privire lui Fredrik, care se uita sceptic la pește.

— Încearcă. Dacă nu-ți place, îți dau altceva.

Fredrik zâmbi.

— Mulțumesc. Dar cred că merge. Ar trebui să-mi învingfobia de pește și cea mai bună metodă e să-l mănânc, spuse el și vârî o bucățică în gură.

— Sclifositule, comentă Kicki din vârful buzelor.

— Poftim?

— Ai auzit ce-am zis. Mănâncă odată!

Kicki era atât de flămândă, încât mâinile îi tremurau și, înainte ca restul convivilor să fi mâncat jumătate din ceea ce se afla în farfurii, ea își lichidase porția. Îl privi nerăbdătoare pe Fredrik, care înghițea încet, bucățică cu bucățică.

— Să vin să te iau mâine? îi propuse ea.

Fredrik se uită la ea.

— Potolește-te, se răsti el încet. Mănâncă un desert, să-ți revii.

Într-un fel, nerăbdarea lui Kicki era fermecătoare, dar nu și acum, când era îndreptată împotriva lui.

Spre uimirea lui, fotograful descoperi că peștele îi plăcea. După ce, în ultima jumătate de an, trăise doar cu pizza, vizita asta la un restaurant i se părea încântătoare. Paul și Maggan erau niște gazde minunate, iar *La Sonja* era plin cu oameni plăcuți. Cu toate astea, privirea i se oprea mereu asupra femeii de lângă el. Se întâmplase ceva cu ochii ei, căci deveniseră și mai verzi, iar mâinile mici, cu care gesticula fără oprire, erau mai puternice decât păreau.

— Cafea? întrebă Maggan când toată lumea termină de mâncat.

Kicki răspunse atât pentru ea, cât și pentru Fredrik.

— Mulțumim, dar cred că o s-o bem la hotel. Avem multe lucruri de verificat înainte de ziua de mâine.

Maggan le propuse să discute cu Alain, omul în care ea găsise un mare ajutor pe vremea când abia ce sosise în Paris. Alain era, de mulți ani, portarul clădirii în care locuia și vorbea engleză foarte bine.

— Ce nu știe el despre chiriașii Sonjei nu merită știut.

— Ne bem cafeaua în camera mea, spuse Kicki în timp ce urcau cu liftul. Trebuie să-mi iau altceva pe mine.

Fredrik dădu drumul la fierbătorul electric de apă și, cât Kicki deretica prin baie, el așeză pe masă două cești și câteva pliculețe de Nescafe.

Dacă femeia n-ar fi apărut în halat de casă și n-ar fi arătat atât

de încântător, așa, cu fața proaspăt spălată, Fredrik nu și-ar fi vărsat apa fierbinte pe pantalonii de in. Nici nu și i-ar fi scos în viteză, după ce dăduse drumul unui strigăt de durere, și nici nu și-ar fi expus slipul de baie, cu dungi albe și verzi și o croială sumară, singurul soi de chilot pe care îl găsise de cumpărat ceva mai devreme.

Nu așa ar fi vrut să se prezinte, fără pantaloni, dar fusese forțat de împrejurări.

Când trânti ușa după el, cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului, Kicki încă se mai zvârcolea de râs.

12

Julie nu-și evitase părinții. Dar, pur și simplu, nu se gândise la ei, ceea ce îl supăra atât de tare pe tatăl ei, Frank, încât acesta ridică vocea. Nici mama ei nu era într-o dispoziție mai bună.

— Nu poți s-o suni? Pe tine te ascultă mai mult decât pe mine, o rugă el în cele din urmă.

— Dă-i telefonul acum, îi spuse Julie, care bănuia că avea să urmeze o convorbire lungă.

— Nu-i acasă. Se întoarce peste o oră.

— OK. Atunci spune-i că o sun mai târziu.

De fapt, nici azi nu avea timp pentru asta. Își făcuse următoarea notare în agendă: cumpără haine noi. Se hotărâse să-l seducă pe Benny și credea că o rochie nouă și elegantă ar fi avut darul să-l atragă mai curând. Bucătarul nu arătase încă nici cel mai mic interes pentru rotunjimile ei. Dădea semne că voia doar niște întâlniri ca între prieteni – stadiu pe care Julie îl depășise deja de la a doua întâlnire.

Suedezul era arătos, dar pricepea greu. În seara asta aveau să ia cina la *La Sonja*, iar după aceea Julie avea să-l invite la ea. Prefera să facă sex trează, dar avusese grijă să aibă totuși alcool în casă, în cazul în care Benny avea nevoie de câteva pahare ca să se relaxeze. Trebuia să fie pregătită. Spălând cada, Julie cânta cu frenezie. Nu-și pusese nicio clipă problema că Benny putea s-o respingă.

Julie îl voia pe bucătar și nu avea de gând să-l lase să-i scape.

— Tata și cu mine avem să-ți spunem ceva, îi comunică mama.

O sunase în timp ce Julie era în cabina de probă.

În Galeriile Lafayette erau o mulțime de magazine și tot ce intenționa Julie să cumpere. Femeia păstră pe ea sutienul nou, pentru că, în el, sânii căpătaseră o formă senzațională. Bietul Benny! Era posibil să-l apuce plânsul în clipa în care peticul de dantelă avea să dispară, iar sânii aveau s-o ia la vale.

— Despre ce? o întrebă Julie trăgând fermoarul unei rochii de

culoarea lavandei.

— Nu pot să-ți zic prin telefon.

— Dar, mamă, sunt în Paris.

— Da, știu foarte bine. De-asta trebuie să vii acasă.

— Glumești, nu-i așa? Nu pot să vin acasă decât peste câteva săptămâni. Dacă aveți vreo problemă pe care vreți s-o discutați cu mine, trebuie să-mi spuneți despre ce e vorba prin telefon. Sau să așteptați.

Rochia era minunată, iar decolteul avea exact adâncimea pe care și-o dorise. Și, dacă mama ar fi pus punct convorbirii, ar fi probat-o, să vadă dacă rochia stătea la fel de bine pe ea ca pe umeraș.

— Nu vreau să aștept atât de mult.

Julie își dădu seama că mama ei era gata să izbucnească în plâns, dar simți că, în secunda aia, nu era capabilă să-și ocupe mintea cu asta.

— E problema ta, mamă. Eu mă simt bine aici și-o să stau exact cât am zis. Ai grijă de tine și salută-i pe tata și pe frate-meu, mai spuse ea și închise.

Apoi îi zâmbi imaginii din oglindă.

— Bine lucrat, Julie, se maimuțări ea înainte de a-și trage rochia pe cap.

Seara era minunată. Privirea lui Benny se odihnea tot timpul acolo unde ea plănuise să se odihnească. Bucătarul o prezentase perechii de proprietari, Maggan și Paul, și lui Julie nu-i scăpase privirea pe care cei doi o schimbaseră între ei. Înțeleseseră că între ea și Benny era ceva. Singurul care trebuia convins de asta era Benny.

Nu se gândise că aventura ei pariziană avea să se petreacă sub asemenea auspicii. Se imaginase sedusă pasional, curtată cu înfocare. Cu Benny, lucrurile se petreceau exact invers. Dar nu avea de ales. Cu cât seara înainta, cu atât era mai sigură că suedezul blond era bărbatul pe care destinul i-l hărăzise. Mă rog, cel puțin, pentru o perioadă.

Benny o privea cu coada ochiului. Julie lingea linguriță, savurând crema de ciocolată. Firește că nu rămase nepăsător la

semnalele pe care femeia i le tot trimitea și care erau lipsite de ambiguitate. Considera eforturile ei înduioșătoare și se simțea ispitit. În seara asta mai mult decât în alte dăți. Nu atât de mult de rochia elegantă, ci de naturalețea cu care se purta Julie. Nu cunoscuse prea multe englezoaice în anul petrecut în Londra. Lucrase mult și nu avusese timp de femei. Simțea însă că Julie era altfel. Nu părea să-i pese de ce credeau alții – încă o trăsătură care îl atrăgea. Poate că era o chestie de vârstă. Poate că, în jur de patruzeci, femeile încep să fie mai relaxate.

Cu fosta lui soție, lucrurile merseseră altfel. Nevoia ei de confirmare îl dezgustase pe Benny. Tot ce conta era ce spuneau ceilalți, cine o privise, câte kilograme slăbise sau cu câte se îngrășase. La început o ascultase răbdător și, de fiecare dată când fosta lui soție se criticase, o încurajase. Apoi renunțase însă la eforturile astea. Dacă ea avea chef să se autoflageleze, foarte bine.

Dacă fosta lui soție ar fi avut corpul lui Julie ar fi ținut-o tot într-o cură de slăbire. Zâmbi și privi chipul rotund și fermecător din fața lui. Julie era drăgălașă și, când îi întâlni privirea, Benny îi zâmbi.

— Înțeleg acum de ce restaurantul ăsta e așa de cunoscut. Mmmmm, ce bun a fost! Mulțumesc, Benny, îi spuse ea cu căldură.

— Cafea?

— Acasă la mine.

Benny îi cuprinse fața cu palmele și îi mângâie încet obrajii. Julie respira precipitat. Voia să fie sărutată, să-i simtă gustul. El închise ochii și apoi se uită în jos, la buzele ei umede. Își aplecă fața și, cu vârful limbii, îi urmă conturul buzelor. Când Julie deschise gura, o trase spre el, lipind-o de pieptul lui.

— Am de gând să te dezbrac, șopti ea în timp ce mâinile îi căutau febril nasturii de la cămașă.

— De ce?

— Pentru că te vreau gol.

— De ce?

— Pentru că vreau să-ți simt corpul.

Îi scoase cămașa.

— De ce? icni el, când ea îl mângâie pe piept și pe pântec.

— Pentru că te vreau, îi răspunse ea când hainele începură să cadă una după alta pe podea.

Și el o dorea. Dumnezeule, cât de mult o dorea! Era fermecătoare.

Gura lui o întâlni din nou pe a ei. Benny o trase pe Julie jos, pe podea. Încet, femeia se lipi de el și, când o pătrunse, simți căldura primului orgasm. Al doilea veni imediat după, când el o mângâie, iar al treilea, după cafeaua de dimineață, înainte ca Benny, fluierând, să plece în apartamentul lui.

13

Kicki își studia însemnările. Alain, portarul, îi fusese de mare ajutor. Nu putuse să-i dea nicio informație cu privire la anii care o interesau pe Kicki cel mai mult. Pe vremea aceea, portar era tatăl lui. Însă, când Alain îi aduse o serie de documente, din perioada respectivă, documente care-i aparținuseră tatălui lui, lui Kicki îi crescu pulsul. În hârtiile acelea erau înregistrați toți chiriașii care locuiseră în casă. Existau inclusiv indicații referitoare la care dintre ei fuseseră vizitați. Jurnalista luă documentele la hotel, iar acum, în timp ce Fredrik era în altă parte, încerca să rezolve puzzle-ul.

Peste puțin timp află cu exactitate perioadele în care Sonja fusese în Paris și astfel și cele în care se aflase în alte locuri din lume. Alain cel bătrân îi notase toate sosirile și plecările, la minut, adăugând de cine fusese însoțită. Judecând după ore, Kicki putea să-și dea seama care dintre companionii ei dormiseră acolo peste noapte. F – cine o fi fost el – venea târziu și pleca dimineața devreme. Alții apăreau întotdeauna împreună cu Sonja, în timp ce unul dintre însoțitori stătea o oră și apoi pleca. Kicki descoperi și un nume complet: Sören Mannerheim.

Kicki se gândi la acest Sören. Numele nu suna franțuzesc. Îi dădu un ghiont lui Fredrik, care dormea în fotoliul de lângă ea.

— Începem cu Sören?

Fredrik clipi, încercând să revină la realitate. Kicki tot nu terminase cu povestea asta?

— Sper că nu acum. Nu putem să așteptăm până ajungem la Londra?

Fotograful căscă prelung. Kicki era mai rău decât un viezure.

— Tu nu te relaxezi niciodată? o întrebă el și se îndreptă de spate.

Ea îl privi pe deasupra ramelor roșii ale ochelarilor.

— Nu și când am o comandă care o să-mi aducă un milion.

— Atunci spune-i lui Maggan că nu ai nevoie decât de

jumătate din bani.

Fredrik îi zâmbi zeflemitor și, în clipa aia, Kicki simți nevoia să-l lovească. Până atunci, fotograful n-o ajutase prea mult. Se ocupase doar de aparatura lui, ceea ce și trebuia să facă, dar i-ar fi plăcut să-l simtă mai implicat.

— Fir-ar al dracului! Ar trebui să iau șaptezeci și cinci la sută din banii pe care o să-i primim împreună. În fond, eu fac toată treaba, exclamă ea îmbufnată.

— Chiar așa? îi replică Fredrik.

— Da. Eu culeg toate informațiile. Astea, de exemplu, spuse ea și flutură hârtiile cu însemnări.

— Și fotografiile unde sunt?

— Care fotografii?

— Fotografiile în care apar toate persoanele care au intrat în casa Sonjei în perioada care te interesează.

— N-am știut că există așa ceva.

— Există și sunt în geanta mea, o anunță Fredrik. Acum pot să mă culc la loc?

Lui Kicki nu îi era frică, dar nici nu putea să se relaxeze știind că deasupra capului ei se întindea Canalul Mânecii. Deși cartea pe care o citea era interesantă, nu izbutea să se concentreze asupra ei.

Bărbatul de vizavi îi privea amuzat chipul îngrijorat și degetele cu care bătea darabana în cotiera fotoliului.

— Ești plictisită? o întrebă el zâmbind.

Ea îi aruncă o privire mirată.

— Da. Călătoria nu e lungă, dar e neplăcută.

Îi zâmbi și ea înapoi.

— Nu ești englezoaică.

Omul încercă să-i ghicească naționalitatea, dar părul de un roșu aprins era greu de plasat.

— Sunt suedeză.

— Și soțul tău? întrebă tipul, arătând către Fredrik.

— Coleg de serviciu, îl corectă Kicki. Da, și el e suedez.

— Pot să te invit la o cafea?

Kicki nu văzu niciun impediment să-l urmeze în vagonul-restaurant. Oricum Fredrik nu voia să-i țină companie, iar

necunoscutul părea plăcut. Și, în scurt timp, se arătă a fi mai mult decât atât. Când, râzând, se întoarseră la locurile lor, Kicki îi dăduse deja numărul de telefon și acceptase să ia cina cu el într-o seară, în Londra. Făcuse asta nu pentru că era atrasă de bărbatul respectiv, ci mai curând pentru că se simțea iritată de comportamentul lui Fredrik.

Care se trezise. Și era furios.

— Ce faci? Era să fac infarct cât ai fost plecată.

— Liniștește-te. Am băut o cafea, îi răspunse ea și-i făcu semn din cap către bărbatul care o însoțise.

Acesta îi întinse mâna lui Fredrik.

— Sper că nu va fi nicio problemă dacă îți voi răpi colega de serviciu într-una dintre serile astea, zâmbi el.

— Nu, mustăci Fredrik. Nu ești în toate mințile? se întoarse el către Kicki. Nu știi nimic despre el.

— Pentru Dumnezeu! O să iau doar cina cu el. Atâta!

— Oricum, mie nu-mi place.

— Crezi ce vrei. Acum o să încerc să dorm puțin.

Kicki își rabată spătarul fotoliului la maximum. Viața ei privată nu-l privea pe Fredrik, însă, când îi simți coapsa lipindu-se de a ei, realiză că ideea de a se întâlni cu celălalt bărbat fusese inspirată.

Londra Sonjei era un hotel exact așa cum și-l închipuise: plin de rafinament. Susanne le ieși zâmbitoare în întâmpinare.

— Ah, ce mă bucur să văd chipuri cunoscute, exclamă ea după ce îi îmbrățișă pe amândoi.

Kicki și Susanne se întâlniseră de multe ori la Maggan. Pe Fredrik nu-l văzuse decât o singură dată, dar îi fusese de-ajuns ca să-și dea seama că era un om de nădejde. Ea și Michael așteptau cu nerăbdare cina din seara aceea, la care Kicki și Fredrik erau invitați.

Compania lui Michael o făcea fericită, dar uneori Susanne resimțea dureros lipsa lui Rebecka și a lui Maggan. În Stockholm se întâlneau deseori, în casa uneia sau a alteia. Acum, pentru că locuiau în țări diferite, vorbeau la telefon, dar nu se mai vedeau aproape deloc. Întâlnirea cu Kicki putea ține

locul revederii cu cele două prietene ale ei și era un substitut destul de bun. Ținând-o cu brațul pe după umeri, Susanne o conduse pe Kicki către apartamentul ei. Către apartamentul Sonjei.

Kicki păși înăuntru aproape cu pioșenie. Mângâie cu palma peretele îmbrăcat în tapet de pânză. Susanne, care nu se sătura niciodată să audă aprecierile oaspeților în privința încăperii, stătea în pragul ușii și se bucura văzând cât de copleșită era Kicki.

Cel care decorase hotelul fusese Adam, soțul lui Rebecka. În camera asta însă, bărbatul se întrecuse pe sine, folosind valuri de țesături grele, tapete și covoare groase. Patul cu baldachin era impunător și feminin. Până acum, acolo nu locuise niciun bărbat.

Susanne știa că totuși, prin patul respectiv, trecuseră și bărbați. Michael și cu ea se împăcaseră acolo după una dintre multele lor dispute, înainte să-și dea seama că-și aparțineau unul altuia. În plus, știa că două dintre cliente aduseseră și ele bărbați în apartament. Hotelul era prea mic pentru ca asemenea lucruri să treacă neobservate.

Rămânea de văzut dacă și Kicki avea să aducă acolo pe cineva. Slavă Domnului, din câte se părea, ea și Fredrik nu erau chiar indiferenți unul față de celălalt. Rebecka își făcuse griji după săptămâna petrecută de cei doi în Mallorca, iar Susanne se bucura la gândul că va putea s-o anunțe că totul se aranjase.

Kicki făcea piruete în fața enormei oglinzi aurite.

— N-o să vreau să mai plec de aici, exclamă ea fericită.

— Ce bine! Dacă ai nevoie de ceva, sună. Apartamentul lui Fredrik e tot pe etajul ăsta și se numește *Adam,* dacă vrei cumva să vezi cum arată.

— Mulțumesc, Susanne. O să-mi desfac bagajul și o să văd cu ce-o să-ncep. Când vă întâlnim, pe tine și pe Michael?

— Ne-am gândit că mâine seară. E bine?

Kicki își luă rămas-bun de la Susanne și se întoarse în sufragerie. Voia să-și scoată hainele din valiză și să facă un duș înainte de a se apuca de orice altceva.

Când Susanne descuie ușa apartamentului lui Kicki, ca să-l

lase pe Fredrik să intre, nu știa că aceasta tocmai se dezbrăcase și că acum, complet goală, ieșea din dormitor îndreptându-se către baie. Fredrik rămase paralizat. La fel și Kicki. Nu mai apucă nici măcar să se acopere cu mâinile. Doar când observă cum se plimba privirea lui Fredrik pe corpul ei, își recăpătă prezența de spirit și, cu un țipăt, fugi în baie.

— Ce faci aici? strigă ea, după ce se puse la adăpost. Nu știi că, înainte să intri în camera cuiva, trebuie să bați la ușă?

— Susanne mi-a dat drumul înăuntru.

— Asta nu e o scuză.

— Iartă-mă, îi strigă el, deși nu-i părea deloc rău că intrase și o găsise dezbrăcată.

Dimpotrivă! Se simțea copleșit.

— Acum putem să zicem că suntem chit. Nu uita că și tu m-ai văzut în slipul cu dungi verzi.

— Te asigur că asta n-o să uit niciodată, se auzi din baie.

14

Pentru Maggan era evident cât de bine se simțea Benny cu noua lui prietenă. Răspunse la toate întrebările ei curioase, lucru pe care Maggan îl povesti ulterior, la telefon, lui Rebecka și lui Susanne.

— Și ea a închiriat celălalt apartament. Ați mai auzit așa ceva? Casa mea e, pur și simplu, un cuib al romantismului, râse Maggan.

— Dar cum de n-ai știut? Doar e apartamentul tău, o întrebă Rebecka, care n-ar fi închiriat niciodată apartamentul unui necunoscut.

— Am totală încredere în agenția imobiliară pe care mi-a recomandat-o avocatul Andréasson. Toți chiriașii îmi plătesc banii în avans și, până acum, n-am avut niciodată vreo problemă, îi răspunse ea.

— Dar ce fel de persoană e tipa? o chestionă Susanne. Chiar nu vreau ca Benny să se întoarcă la Londra cu inima zdrobită.

— Greu de spus. N-am întâlnit-o decât de două ori. Dar pare o fată cu picioarele pe pământ. Mănâncă și bea cu poftă.

Maggan râse.

— Cu alte cuvinte, e o femeie pe gustul meu, constată Susanne.

— Cu siguranță. Dar povestea e la început, vom vedea dacă va ține până la întoarcerea în Londra.

— Apropo de întoarcere. Noi trei ar trebui să mergem la Stockholm și să ne vedem cu Andréasson. Vrea să discutăm despre moștenirea Sonjei.

Susanne și Maggan o aleseseră pe Rebecka în calitate de director financiar, așa că ea ținea legătura cu Andréasson, cel care se îngrijea în continuare de gestionarea moștenirii.

Susanne suspină.

— Trebuie? Nu că n-aș vrea să ne vedem. Asta ar fi minunat. Dar cred că totul e bine așa cum e. Andréasson își face pe deplin datoria. Nu putem să lăsăm lucrurile așa cum sunt acum?

— Sigur că putem, dar cred că ar fi bine să începem să stăm

pe propriile noastre picioare. Și asta cât mai repede, o lămuri Rebecka.

— Mi-e puțin teamă. Atât timp cât nu există o decizie definitivă, pot să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, că totul e ca de obicei, explică Maggan, care părea să fi uitat că nimic nu mai era ca de obicei.

De doi ani deja, ea nu mai era o bunică pensionară din Farsta. Moartea Sonjei îi schimbase viața din toate punctele de vedere. Singurul lucru care rămăsese neschimbat era durerea de picioare și cele două ore pe zi în care făcea pâine.

— Și eu cred la fel, spuse Susanne. Ce-o să facem cu banii când o să-i avem în mână? Singurul proiect pe care ne-am propus să-l finalizăm după împărțirea moștenirii e *Părinți fără Pereche* și casa ta, Rebecka. Dar după asta?

Amânau totul de peste un an. Averea Sonjei se ridica la trei miliarde și niciuna dintre ele nu era interesată de bani. Se înțeleseseră să lase banii să-și vadă de treaba lor. Întrebarea era cum. Când moștenirea avea să se împartă, erau obligate să rezolve problema asta, iar ziua respectivă se apropia.

— Nu putem să așteptăm până e gata cartea? propuse Maggan. Dacă intervine ceva care să ne influențeze planurile?

— E puțin probabil. Totul e aproape gata. Mai lipsesc doar câteva detalii, însă banii vor ajunge oricum la noi. Dar, sigur, putem să așteptăm până terminăm cu manuscrisul. Ce zici, Susanne?

— Oare așa nu-i creăm probleme avocatului Andréasson?

— Nu, deloc. Firma lui e bine plătită, râse Rebecka.

— Bine atunci. Întâlnirea noastră se încheie cu o decizie răsunătoare, concluzionă Maggan cu hotărâre.

— Deci am hotărât să așteptăm, spuse Rebecka când îl sună pe avocat ceva mai târziu, în cursul aceleiași zile. Manuscrisul ar trebui să fie gata în câteva luni.

— Voi hotărâți, îi răspunse Andréasson. Iar eu n-am nimic nou de raportat. Locuința lui Maggan și cea a lui Susanne sunt îngrijite așa cum trebuie. La fel și ceea ce voi trei numiți „blocul Sonjei” din Vasastan. A apărut un chiriaș nou, dar, după spusele

administratorului, totul e în ordine.

— Știi că avem încredere deplină în tine.

— Maggan și Susanne tot nu intenționează să vândă?

— Nu, nu cred. Maggan încă visează că fiica ei o să se mute în vechea ei casă, dar nu știu ce are de gând să facă Susanne cu apartamentul din Stockholm.

Rebecka zâmbi pentru sine. Susanne nu voia să se întoarcă acasă, dar nici nu voia să-și vândă apartamentul. Susținea că era bine să-l păstreze, chiar dacă stătea nelocuit de doi ani. Ea și Michael trecuseră pe-acolo de două ori, mai mult pentru că el o obligase.

— Aș vrea să-ți văd orașul natal, îi spusese el și cumpărase două bilete.

Atunci Michael a fost atât de încântat de Stockholm, încât, jumătate de an mai târziu, a vrut să mai meargă o dată. După asta, Susanne pusese capăt acestor călătorii. Michael putea să se ducă în Stockholm oricând dorea, dar ea intenționa să rămână în Londra. Nu suporta gândul că are mai multe domicilii. Își iubise apartamentul din Söder, dar, odată cu mutarea la Londra, își luase rămas-bun de la el și, de câte ori revenea acolo, avea o senzație de disconfort.

Nu-i înțelegea pe oamenii care au mai multe locuințe. Acasă e acasă. Nu voia să se simtă ca un străin, or, ăsta era sentimentul pe care îl încerca acum în apartamentul din Söder. Când Susanne își lua rămas-bun de la ceva era pentru totdeauna. Pentru ea, o vizită în Söder era ca și cum s-ar fi întâlnit, nesilită de nimeni, cu un fost iubit.

Că nu voia să vândă era altceva. Apartamentul reprezenta o investiție și, chiar dacă acum era bogată, femeia nu se putea identifica cu această nouă stare de fapt. Își plătise singură apartamentul din Stockholm, fără să apeleze la vreo moștenire, iar asta îi dădea o impresie de siguranță.

Maggan voia să-și păstreze casa din alte motive. Mai întâi, nu știa dacă avea să rămână în Paris toată viața. Apoi era posibil ca, la un moment dat, Anneli să aibă nevoie de casa în care copilărise. Maggan considera că era păcat, dar și rușinos că

nepoții ei, trei la număr, creșteau în pădurile din Jämtland. Alex, care împlinea opt ani, începuse să adopte dialectul de-acolo și, chiar dacă gemenii nu vorbeau încă, Maggan înțelegea că nici ei nu mai puteau fi salvați. Trebuia să recunoască, împotriva voinței, că vila din Östersund era frumoasă, chiar foarte frumoasă, dar o casă nouă nu avea niciodată la fel de multă personalitate ca una veche, cu lambriuri de lemn la subsol. Anneli și Peter ar fi putut să transforme acea locuință veche într-un cămin fermecător. N-ar fi avut nevoie decât de puțină vopsea, iar casa ar fi fost din nou într-o stare excelentă. Dar nu. Anneli refuza să discute pe tema asta.

„Tu trăiește-ți viața ta, iar eu mi-o trăiesc pe a mea", îi spusese ea. În mod repetat. Paul o rugase pe Maggan să înceteze să-i mai bată la cap, s-o lase pe Anneli să hotărască singură, dar femeii îi venea greu. Când știa că Anneli comitea o eroare, cum să stea pasivă și să nu intervină?

Avocatul o minți̇se pe Kicki când aceasta îl întrebase ce știa despre tinerețea Sonjei. Făcuse asta ca să-și protejeze fosta clientă. Trebuise să înfrunte o dilemă morală, însă, atât timp cât moștenirea nu era împărțită, simțea că datoria lui era față de Sonja, nu față de moștenitorii ei. Avocatul era un om în vârstă și nu *mai* avea de ce să se teamă, chiar dacă ar fi făcut o greșeală profesională.

„Dacă femeile astea nu se grăbesc să-și preia moștenirea, e posibil să iau cu mine, în mormânt, marele secret al Sonjei", se gândi el și puse jos receptorul, după convorbirea cu Rebecka.

15

— Nu înțeleg exact de unde provine averea din familia Sonjei. Se vorbește puțin evaziv despre proprietăți, dar ele chiar pot să aducă atât de mulți bani?

Kicki stătea în patul cu baldachin, cu manuscrisul în față.

— Da, normal. Cea mai mare parte a banilor vine din Scoția, de la părinții mamei ei, nu-i așa? o întrebă Fredrik, care nu găsise un loc unde să stea și se plimba de colo-colo prin cameră.

Din când în când arunca o privire spre femeia din pat, care stătea întinsă pe burtă și-și bălăngănea picioarele în sus și în jos. Stângul, dreptul, apoi iar stângul și iar dreptul.

— Unu, doi, unu, doi, spuse Fredrik cu ochii ațintiți la picioarele lui Kicki.

— Poftim?

— Taci. Măsor ritmul cu care dai din picioare. Unu, doi, unu… Nu te opri! E amuzant când o femeie de cincizeci de ani are aceleași mișcări nervoase ca o adolescentă.

Jurnalista se întoarse pe-o parte și aruncă în el cu o pernă.

— Termină. Tu nu ești curios să știi cum stă treaba?

— Ba da, dar n-am fost puși să aflăm de unde vin banii. Banii sunt acolo. Punct. Ce trebuie noi să aflăm e ce a făcut Sonja între 1973 și 1975. Nu cred că pe Maggan o interesează detalii despre avere. Nu despre asta e vorba. Sonja nu le-a spus nici măcar că era bogată. Pentru ea, asta părea să fie ceva lipsit de importanță, îi replică el și aruncă înapoi perna.

— Dar dacă are importanță?

— Atunci presupun c-o să aflăm.

— Dar cum, dragul meu Watson?

— O să-l căutăm pe F. Swinton. Poate că bătrânul e o piesă din puzzle mai importantă decât credem.

Kicki avea sentimentul că se împotmoliseră. Confruntase unele scrisori cu documentele primite de la Alain și Swinton era singurul om cu care Sonja ținuse legătura. Dar scrisorile se opriseră la sfârșitul anilor ’80 și, până nu băteau la ușa omului, nu știau dacă adresa de pe plicuri mai era sau nu valabilă.

Conținutul scrisorilor nu le fusese de prea mare ajutor. Familia se simțea bine, fiica era sănătoasă, la Londra ploua și Swinton scria un nou scenariu.

— Am căutat pe Google „F. Swinton", dar n-am găsit nimic. Dacă ar fi publicat vreo carte, nu se putea să nu apară ceva. Poate că nu a găsit nicio editură care să-l publice.

— Sau a scris sub pseudonim, propuse Fredrik. De fapt, nici măcar nu știm dacă e bărbat.

— Ai putea să afli dacă ți-ai muta fundul și te-ai uita pe înregistrarea de pe camera de supraveghere, îl apostrofă ea.

— Ai dreptate. În plus, ești teribil de dulce când te înfurii.

— Nu sunt furioasă, ci mă tem că n-o să reușim s-o ajutăm pe Maggan.

— Atâta nerăbdare! O să găsim ce trebuie să găsim. Ai încredere în nenea Fredrik!

De fapt, Kicki depășise starea de neîncredere pe care o resimțise când se întâlniseră în Mallorca. Acum problema era că ea voia să înainteze cu cercetările cât mai repede cu putință, iar Fredrik nu ținea pasul.

— Vrei o bere?

Bărbatul deschise minibarul și o privi interogativ.

— Acum? Când lucrăm la ceva atât de important? pufni Kicki. Nu, mulțumesc.

Fredrik luă o sticlă și-i desfăcu capacul.

— Treaba ta, îi comunică el și-și turnă berea într-un pahar. Noroc!

Kicki nu mai văzuse în viața ei un personaj mai relaxat.

— Ia-ți berea și apucă-te de treabă! Pentru Dumnezeu! Verifică înregistrarea aia. Mâine o să mergem după Swinton și aș vrea să știu cum arată.

— Sper că ești conștientă că oamenii se schimbă în… ia să vedem… patruzeci de ani?

Fredrik abia apucă să se ferească de perna care zbură în direcția lui. Kicki era, fără îndoială, o dulceață.

Susanne dansa. Singură. Partenerul ei obișnuit se afla încă la hotel, așa că nu avea de ales.

Nu se mai îmbrăcase și nu mai ieșise afară de-o veșnicie. În orice caz, nu în compania suedezului. Mai mersese la câte-o petrecere oficială, dar nu era deloc același lucru ca atunci când se întâlnea cu oameni cunoscuți. Michael și Fredrik se cunoșteau de multă vreme și aveau o mulțime de lucruri să-și povestească, ceea ce îi oferea lui Susanne ocazia bine-venită să vorbească în suedeză cu Kicki.

Asta era singurul lucru care îi lipsea: să-și exprime sentimentele în limba maternă. Putea să numească în engleză oricât de multe sentimente, că tot nu era același lucru. În suedeză, totul căpăta alt sens, indiferent că era vorba despre înjurături sau despre declarații de dragoste. Michael înțelegea acum „jag älskar dig" și „dra åt helvete", ca și diferența de tonalitate care le deosebea. Când auzise ultima expresie, făcuse exact ce i se ceruse, adică plecase. Nu prea departe. De obicei, o plimbare în sus și-n jos pe Portobello Road era suficientă. Când se întorcea acasă, auzea aproape întotdeauna „förlåt", un alt cuvânt important.

Susanne dansa în fața șifonierului. Ar fi putut să vândă jumătate din conținutul lui. Corpul i se schimbase și multe dintre rochiile și fustele pe care, cu doi ani înainte, le îmbrăca fără probleme, acum îi rămăseseră prea mici. Ceea ce nu o deranja în mod deosebit. Era mulțumită de corpul ei. În schimb, s-ar fi lipsit cu bucurie de bufeuri. Transpirația nu dădea bine pe nicio rochie și, în seara asta, voia să se simtă frumoasă. Se uită printre umerașe. Hainele fără mâneci ieșeau din discuție din start. La fel, cele mulate. Finalmente, își alese o rochie roșie de șifon, strânsă sub bust, care apoi cădea cu amplitudine peste abdomen. Datorită croielii, nu mai avea nevoie de un furou modelator, care ar fi făcut-o să asude abundent. Corpul ei se bucura de orice clipă de libertate.

— Îmi vine să te mănânc, îi șopti Michael la ureche, când se întâlniră în fața restaurantului.

— Foarte bine, îi zâmbi Susanne și îl sărută. Hai să intrăm! Poate că au ajuns.

Dacă Fredrik i-ar fi spus același lucru lui Kicki, ar fi primit o palmă. De aceea se mulțumi să-i spună că arăta bine. Ea nu auzi.

Se gândea la momentul când avea să bată la ușa lui F. Swinton. Își pusese mari speranțe în vizita asta. Aveau nevoie de un element neprevăzut, de un fir de care să se apuce. Kicki oftă din rărunchi și-și aranjă taiorul alb. Taxiul se oprise.

Așa cum își închipuise Susanne, Michael și Fredrik s-au adâncit imediat într-o discuție aprinsă, așa că ea putea s-o descoasă pe Kicki în legătură cu Fredrik, fără ca bărbatul să le audă.

— Ați depășit vechia dispută?

— Să înțeleg că ai vorbit cu Rebecka? îi zâmbi Kicki. Da, totul merge bine, chiar mai bine decât credeam.

— E un bărbat plăcut, constată Susanne.

— Da.

— Atrăgător.

— Crezi?

— Tu, nu?

— Încerc să nu mă gândesc la el în felul ăsta.

— Și reușești?

— Așa și-așa. Total netulburată nu pot să spun că sunt.

— Nici el.

— Oare? Când începe cu insinuările, mi se pare că mai mult glumește.

— Crede-mă! E gata să-ți cedeze.

— Ești nebună, Susanne!

Kicki izbucni în râs.

— Nu vreau nicio cedare. După aceea cum o să mai lucrăm împreună?

— Dacă mă întrebi pe mine, cred că ați lucra mai bine ca oricând, surâse Susanne. În loc de proprietar de hotel, trebuia să mă fac sexolog. Ăsta e domeniul meu.

— O să mă gândesc la asta în ziua în care o să-mi reîncep viața sexuală, îi răspunse Kicki râzând. Acum putem să schimbăm subiectul?

Kicki era puțin amețită de vin, dar nu atât de mult încât să uite de distanța pe care trebuia s-o păstreze față de Fredrik în

taxiul care îi ducea acasă, de la *Londra Sonjei.*

— Tipul ăla din tren… Chiar vrei să te vezi cu el? o întrebă Fredrik.

Kicki uitase completamente de individul respectiv. Rămăsese să-l sune ea, însă nici măcar nu-și mai amintea unde-i pusese cartea de vizită.

— A! M-am gândit să-l sun mâine.

Nu se gândise, dar i se părea că era mai bine să se prefacă.

— De ce? Te-ai plictisit de mine?

— Nu, deloc. Dar a fost amabil. Și e amuzant să ieși la o întâlnire.

— Atunci ieși la o întâlnire cu mine.

Kicki nu răspunse. Nu știa ce să răspundă.

Când ajunseră la hotel, traversară holul tăcuți. În lift, ea îi întoarse spatele și, de îndată ce ușile se deschiseră, se repezi către apartamentul ei.

— Când întâlnești un bărbat necunoscut într-un tren, te arunci bucuroasă în brațele lui, dar când eu îți propun o întâlnire nu te sinchisești nici măcar să-mi răspunzi, spuse el pe un ton ușor dezamăgit, în timp ce ea își căuta cheile în geantă.

Kicki era furioasă că nu le găsea și, bombănind, se așeză pe vine și goli tot conținutul genții pe jos.

Fredrik se așeză lângă ea.

— Asta cauți? o întrebă el și îi arătă cartea de vizită pe care o ținea în mână.

Înainte ca ea s-apuce să reacționeze în vreun fel, bărbatul mototoli cartonul în pumnul lui mare.

— Ai înnebunit? N-ai niciun drept să-mi umbli prin lucruri.

— Poate, dar nu-mi pasă. Dacă vrei să lucrăm împreună, lasă-te de întâlniri cu alți bărbați.

Kicki se uită la el.

— Care e problema ta? Mă întâlnesc cu cine vreau.

— Întâlnește-te cu cine vrei, dar și eu o să lucrez cu cine vreau. Dacă ieși cu paiața aia, poți să-ți cauți alt partener.

— De ce?

Fredrik îi întinse cartea de vizită mototolită și se ridică.

— Noaptea e un sfetnic bun, Zetterqvist.

16

Când Anneli o sună plângând, Maggan se hotărî să plece imediat la Östersund. Fiica ei își rupsese piciorul. Doctorii i-l puseseră în ghips până la genunchi. Era evident că fata avea nevoie de ajutor în cele două săptămâni până când soțul ei intra în concediu.

Paul, care aproape că nici nu respira când Maggan nu era în preajmă, se hotărî rapid: Anneli era și fiica lui.

Când Benny sosi la *La Sonja*, află că, în următoarele două săptămâni, avea să fie șef în bucătărie. Trebuia să strunească un personal care îi fusese credincios lui Paul ani de-a rândul. Problema cea mai mare o reprezenta limba, însă Benny avea încredere în cei câțiva angajați care știau destul de bine engleza.

— Dar când o să apuc să mai fac și pâinea? o întrebă el pe Maggan. Asta e treaba ta. În afară de mine, n-ai mai învățat pe nimeni rețetele pe care le folosești!

— Nu poți s-o rogi pe prietena ta să te ajute?

— Julie? N-a aprins un cuptor în viața ei.

Benny râse de ridicolul propunerii și se gândi că era greu de crezut că Julie, care începuse totuși să se plictisească să bată străzile prin canicula pariziană, ar fi acceptat o asemenea idee năstrușnică.

— Da, strigă ea. O să învăț repede. Fii sigur! Te rog, Benny, mai adăugă ea, lăsându-și capul pe un umăr.

— Dar trebuie să-mi promiți că o să faci exact așa cum îți spun, o avertiză el.

— Promit. Și jur, dacă e nevoie. Mulțumesc, spuse ea și i se aruncă în brațe.

Julie a avut nevoie de trei zile presărate cu eșecuri până să înțeleagă cum mergeau lucrurile în restaurant, dar de-acum începuse să-i placă munca de-acolo. Stătea în *La Sonja* și când avea și când nu avea treabă. Când nu se ținea după Benny, se ghemuia pe bancheta din bucătărie și încerca să vorbească cu ceilalți.

Benny se amuza. Julie nu avea niciun complex. Când ceva nu-i reușea, ridica din umeri, iar când cel cu care vorbea nu o înțelegea, începea să explice cu mâinile până când se făcea înțeleasă. După o săptămână, când se ducea la restaurant singur, toată lumea întreba de ea. Julie reușise să-i farmece pe toți.

Benny nu știa ce avea să se întâmple odată cu întoarcerea în Londra. Nu discutaseră despre asta. Julie nu avea un serviciu la care să se întoarcă. Poate voia să mai călătorească? Dacă ar fi fost un bărbat mai curajos, ar fi întrebat-o direct. Dar îi era teamă de răspuns. Julie era extrem de sinceră. Nu s-ar fi eschivat de la răspuns și nu ar fi inventat vreo poveste. Nu-i stătea în obicei să ocolească răspunsurile tranșante. Asta o și făcea atât de atrăgătoare.

Benny nu se prea pricepea să interpreteze semnalele femeilor. Istoria asta începuse de la propria lui mamă și continuase. Bucătarul nu înțelegea de multe ori nici ce spuneau, nici ce voiau femeile. Fosta lui soție îi comunicase într-o zi că „credea" că voia să se despartă, iar într-o altă zi îl anunțase că „nu credea" că voia să se despartă. Ca să fie mai sigur, Benny lăsase actele necesare la tribunal. Mesajul fusese prea confuz pentru ca el să priceapă clar ce voia femeia.

— Ți-am povestit vreodată despre neliniștita mea mamă? îl întrebă Julie, intrând în bucătărie cu un prosop înfășurat în jurul trupului. Mă sună în fiecare zi. Cică avem lucruri importante de vorbit.

Se așeză lângă el.

— Și încă nici nu i-am povestit de suedezul simpatic cu care îmi petrec tot timpul când nu dorm.

— Când nu dormi? zâmbi Benny, care o ținuse în brațe toată noaptea.

— Cred că ar trebui să nu te expun.

Julie luă o felie de bacon și o vârî în gură.

— Semănați?

Benny scoase din prăjitor feliile calde de pâine și le puse pe farfuria cu omletă și roșii.

— Nu, Doamne ferește! Ți se pare că eu aș fi neliniștită?

Julie se așeză la masa din bucătărie, pe care Benny așezase deja croasanții cu dulceață.

Suedezul râse.

— Mă refeream mai curând la înfățișare.

— Deloc. Mama e slabă ca un băț și se ferește de mâncare. În plus, e brunetă cu ochi căprui, mai adăugă ea, zâmbind. Mâncarea și cum mănânc eu sunt două dintre subiectele noastre de discuție permanente, adăugă Julie și mușcă dintr-o felie de pâine.

Benny turnă cafeaua și laptele cald. Îi plăcea apetitul lui Julie. Nu înțelegea de ce oamenii le găsesc atrăgătoare pe femeile care se plâng mereu de greutatea lor.

— Și tatăl tău?

— El e mai cool, dar uneori mai cade în capcanele pe care i le întinde mama. Poate că așa se întâmplă într-o căsnicie care durează de mult timp. Nici cu el nu semăn prea mult, dar i-am moștenit forma corpului. Tata e mic și rotund.

— Mai lucrează?

— Mama a fost întotdeauna casnică, iar tata e pensionar. De fapt, s-au întâlnit în Paris, spuse ea și îl atinse pe Benny cu piciorul.

— Un oraș prielnic întâlnirilor romantice, zâmbi el. Ce făceau aici?

— Mama urma un curs de artă, iar tata era doar un vagabond, care visa să scrie romanul secolului. Tata scrie mereu, dar nu termină nimic. Iar mama nu face altceva decât să clatine din cap. Cred că a înțeles că, pentru el, importantă e ideea că scrie, nu rezultatul.

Julie se uită la ceas.

— Ah, trebuie să mă pregătesc, exclamă ea și dădu pe gât restul cafelei. Mii de mulțumiri pentru micul dejun, mâine e rândul meu.

Trebuia să-și întrebe părinții despre Paris. Panica mamei ei, în legătură cu șederea asta în Paris, era ciudată, mai ales că și ea locuise în capitala Franței. Însă nici mama, nici tatăl ei nu vorbeau niciodată despre perioada aceea. Ceea ce era bizar, dar

Julie nu dăduse niciodată atenție acestui aspect.

— Poate ar trebui să-i invit aici? strigă ea din dormitor, în timp ce-și trăgea pe ea pantalonii în carouri.

Nasturele nu și-l mai încheie. Oricum, bluza de bucătar avea să-i ascundă abdomenul.

— Pe părinții tăi? Da. De ce nu? Ei pot să stea în apartamentul tău, iar tu, la mine, îi răspunse Benny.

— Asta în niciun caz, spuse mama lui Julie, Edith, și îl privi neliniștită pe soțul ei.

Nu înțelegea cum de Frank putea să ia în considerare respectiva propunere. Fata lor trebuia să vină acasă. Altfel nu puteau să stea de vorbă în liniște.

Însă, pentru prima dată în viața lui, Frank bătu cu pumnul în masă. Edith se sperie atât de tare, încât rămase mută. Frank nu-i mai vorbise niciodată în felul ăsta, atât de hotărât și de furios. Femeia se închise în dormitor, dar, după două minute, se văzu nevoită să-și părăsească refugiul ca să-și ia pachetul cu batiste de hârtie. Cu tot dramatismul de care fu în stare, i-l flutură pe sub nas soțului ei.

— Acum mă duc în camera mea, Frank. O să vedem când o să mai ies de-acolo.

Și închise ușa cu o bufnitură.

Lui Frank, asta i-a fost de-ajuns. Dacă Edith voia să rămână acasă, foarte bine. El avea de gând să plece la Paris.

— Până una-alta, mama refuză să vină. Dar eu intenționez să te vizitez, o anunță el pe Julie, când o sună din nou. Sigur nu te deranjez?

— Vai, ce bine îmi pare! Nu, bineînțeles că nu mă deranjezi. Eu lucrez. O să-ți povestesc când vii aici ce fac cu exactitate.

În sinea ei, Julie chiar sperase că tatăl ei avea să vină singur. Pe de altă parte, se temea ca Frank să nu se simtă abandonat cât ea avea să fie la restaurant. Dar asta rămânea de văzut. Cel mai important era că Frank se hotărâse s-o viziteze. Restul avea să se rezolve.

Frank păstra cutia cu fotografii în pod. Așa că acum se cățără

icnind pe scara îngustă. O mulțime de cutii de carton, pline cu amintiri, erau așezate unele peste altele. Îi trebui mai mult de o oră ca să găsească exact ceea ce căuta.

1974. Culorile se estompaseră, iar claritatea imaginilor lăsa de dorit, dar asta nu avea nicio importanță. Trebuia să i le arate lui Julie. Să-i povestească despre anul în care ea se născuse. Era important pentru el să-i spună adevărul și spera că fata va înțelege.

17

În cele din urmă, Kicki obținu ce dorise. Sören Mannerheim, unul dintre vizitatori, al cărui nume figura în documentele din casa Sonjei din Paris, răspunsese la apelurile ei și acceptase o întâlnire.

Asta însemna că trebuiau să plece către capitala franceză cât mai repede.

— Dar înainte vreau să merg până acasă, spuse Fredrik. Măcar două zile.

Îi era dor de Marcus și voia să-l vadă înainte să reia lupta cu Kicki. Femeia îl călca pe toți nervii. Chiar mai mult decât prima dată.

Kicki nu comentase în niciun fel accesul lui de gelozie, iar el îi era recunoscător pentru asta. Niciodată nu se mai comportase atât de ridicol. Nu avea pe ce să dea vina pentru episodul respectiv în afara sentimentului de neputință pe care îl încercase știind că ea voia să iasă cu un alt bărbat.

— Și eu vreau să merg acasă.

Kicki stătea pe canapea și, ca de obicei, bătea nerăbdătoare din picior. Nu era obișnuită să aștepte, iar Fredrik nu avea de gând să se grăbească.

— Poate ar fi mai bine să cobor și să găsesc un taxi cât îți pictezi tu buzele, propuse Kicki ridicând dintr-o sprânceană.

Fredrik dădu impresia că nu auzise comentariul ei acid. Kicki nu putea să plece fără el. N-ar fi îndrăznit. Swinton putea să fie un nebun. De fapt, nu știau nimic despre el în afară de faptul că, probabil, o cunoscuse bine pe Sonja.

Kicki fu atât de dezamăgită, încât se hotărî să se îndrepte imediat spre Stockholm. Swinton era plecat într-o călătorie și, după spusele soției lui, nu revenea acasă decât peste două săptămâni, așa că lor nu le mai rămânea decât să se întoarcă la hotel.

Kicki nu mai era în stare să se gândească la cartea lui Maggan. Nu mai voia decât să ajungă acasă și să se descarce.

Timp în care spera să nu mai aibă niciun fel de contact cu Fredrik, care se purta ciudat, dominator – foarte diferit de cum fusese la începutul colaborării lor. Kicki avea nevoie de timp ca să reflecteze la ce putea să însemne asta pentru viitor.

Gelozia e un lucru îngrozitor. Îi ajungea câte îndurase de la fostul ei soț, care, atunci când n-o înșela, avea ceva de spus despre toți cunoscuții. Nu doar pe cei de sex masculin. Bărbatului nu-i plăcea nici că avea prietene. Din păcate, Kicki îi acceptase toate mofturile. Peste care însă, dacă fostul soț le-ar fi manifestat de la începutul relației, ea nu ar fi fost dispusă să treacă – n-ar mai fi fost de acord să devină soția lui. Așa însă, pentru că bărbatul se schimbase în timp, ea nici nu mai sesizase ce se întâmpla. Abia când căsnicia lor se încheiase, iar suferința începuse să se mai estompeze, înțelesese și Kicki cât de mult se lăsase manipulată.

Acum nu îndrăznea să-l întrebe pe Fredrik ce se întâmplase în seara aceea. Dacă el voia să vorbească despre asta, nu avea decât să deschidă singur subiectul. Reveniseră în punctul de unde plecaseră.

În taxi, în drum către casă, Kicki o sună pe Pyret.

— Vrei să-i ții mamei tale companie la cină?

— Vai, mamă! Ești acasă? Sigur, vin cu plăcere. Am o mie de lucruri să-ți povestesc.

Pe Kicki aproape că o podidiră lacrimile când realiză că foarte curând avea să-și revadă fiica.

— Ajung în Farsta peste o jumătate de oră. Întâi trebuie să fac câteva cumpărături. Frigiderul e gol. Pe la șase e bine?

Kicki găsi căruciorul de cumpărături în fundul dulapului. Până la Konsum nu erau decât o sută de metri, dar avea multe de cumpărat.

Căruciorul cu imprimeu de leopard rula ușor pe aleea care ducea către locul de joacă. În bazinul plin cu apă se bălăceau cei mici, supravegheați îndeaproape de cei mari. Kicki zâmbi când își aminti cum intra și ieșea Pyret din apă când era mică. Când nu se bălăcea, copila se uita la animalele care existau pe vremea aceea în țarcul din parc. Dacă ar fi fost după ea, ar fi stat acolo

ore în șir, ceea ce, desigur, de cele mai multe ori nu era posibil. Kicki se plictisea repede.

Femeia se opri. Totul trece atât de repede. Ar fi vrut să fi înțeles asta la timpul potrivit, s-o fi luat mai ușor și să se fi bucurat de perioada în care Pyret fusese mică. Dar Kicki încercase să treacă cât mai repede peste primele douăsprezece luni din viața fiicei sale, apoi o dăduse la creșă. Și, dintr-odată, se pomenise că Pyret a împlinit șaptesprezece ani și are un prieten.

Rezistă impulsului de a le striga părinților că ar trebui să se implice mai mult, să se bucure mai mult. Își continuă drumul către centrul comercial, trecând prin fața băncilor pe care stăteau persoanele care participau la întâlnirile organizației „Alcoolicii Anonimi". Biserica în care se țineau aceste întâlniri se afla alături. Oamenii nu păreau să fie nerăbdători să intre. Și tatăl lui Kicki se comportase la fel: doar stătea pe bancă și râdea de cei care intrau. Râdea și bea dintr-o sticlă ascunsă într-o pungă de hârtie.

În schimb, mama ei mersese regulat la întâlnirile destinate aparținătorilor. În perioada aceea, Kicki era atât de mică, încât nu-și mai amintea nimic de-atunci. Nu și-l mai amintea nici pe tatăl ei. Avea doi ani când bărbatul s-a sufocat cu propria vomă. Un accident poate cumplit, dar adevărul era că ea nu-i simțise lipsa. Nu poate să-ți fie dor de cineva pe care nu ți-l amintești. În plus, Kicki avusese un tată vitreg bun, pe care începuse să-l aprecieze și mai mult atunci când o născuse pe Pyret. El a devenit bunicul pe care toți copiii ar trebui să-l aibă, iar Pyret fusese foarte legată de el și de bunica ei, chiar și după ce se mutaseră în Bålsta, când copila avea nouă ani.

Kicki cumpărase ieftin apartamentul acela. Tatăl ei vitreg nu vrusese să-i ceară mai mult decât plătise el pentru casă, cu douăzeci de ani înainte. Singura lui condiție fusese ca ea, Kicki, să fie proprietara, nu și soțul ei. Când și-a dat seama că divorțul era inevitabil, Kicki i-a fost profund recunoscătoare tatălui ei adoptiv pentru această condiție. El intuise încă de la început ceea ce ei îi luase cincisprezece ani să vadă, și anume că fostul soț era, în multe privințe, o copie a tatălui ei biologic.

Pyret intră ca o furtună. Acum, gândindu-se mai bine, Kicki realiză că nu-și văzuse niciodată fiica deschizând o ușă ca un om normal.

— Ah, ce bine miroase! Ce mâncăm?

— Miroase uleiul de grătar, iubito, îi zâmbi Kicki. Dar carnea e gata. Mă ajuți să ducem totul afară?

Grădina avea dimensiunile perfecte pentru o femeie total neinteresată de grădinărit, dar căreia îi plăcea totuși aroma de iarbă. Masa mare, de plastic, ar fi trebuit schimbată, dar, cu o față de masă colorată și cu cele mai elegante farfurii ale străbunicii, devenea un spațiu minunat, unde să iei dejunul sau cina. Kicki deschise mulțumită umbrela de soare.

— Pune-o la umbră, îi spuse ea fetei, care apăruse cu o tavă încărcată.

— Cred că n-am mai băut sirop de câțiva ani, zâmbi Pyret. Nu crezi că a venit vremea să-ți inviți fiica la un pahar de vin?

Kicki se uită la ea. Vin? Să bea alcool împreună cu fiica ei? Râse.

— Iubire, las-o baltă! Aici nu beau alcool decât, cel mult, adulții. Copiii primesc sirop. Punct.

— Chiar și copiii care au împlinit douăzeci și unu de ani?

— Da. Toți copiii.

Kicki făcu câțiva pași către fiica ei și o luă în brațe.

— Ce dor mi-a fost de tine, exclamă ea și îi sărută părul.

— Și mie de tine, îi răspunse Pyret îmbrățișând-o. Dar cel mai mult mi-a fost dor de mâncarea gătită de tine. E gata repede?

— Adu tu din frigider tzatiki-ul și salata, iar eu pun carnea pe grătar.

La final, când Kicki servi înghețata de vanilie, Pyret nu se mai putu ține. Voia să-i spună totul despre cea mai recentă poveste de dragoste. De data asta era ceva serios – era sigură de asta. Nu se întâlnise de multe ori cu iubitul ei, dar uneori știi de la început că omul respectiv e marea ta dragoste. Acum îl găsise pe cel mai frumos băiat pe care-l văzuse vreodată. Care, în plus, era și matur. Ba mai cânta și la chitară. Melodiile lui Ted Gärdestad. Când el cânta „vreau o lună doar a mea”, i se făcea

pielea de găină.

Kicki auzea aceeași poveste de când fiica ei avea șaptesprezece ani. Pentru ea, nu subiectul poveștii era interesant, ci felul în care copila strălucea atunci când o spunea. După trei luni, Pyret avea obiceiul să-i dea băiatului papucii și să meargă mai departe, deci Kicki presupunea că așa avea să se întâmple și de data asta, dar entuziasmul fiicei o bucura.

— Ce bine! Ar trebui să-l aduci aici odată, spuse ea.

— Sigur. Și știi ceva? Și tatăl lui locuiește în Farsta.

— I-auzi! comentă femeia și-și puse în farfurie o cupă de înghețată. Atunci să-l aduci și pe el.

Știa că Pyret n-ar fi făcut asta niciodată, așadar o astfel de invitație era complet lipsită de riscuri. Pe Kicki, tatăl băiatului n-o interesa câtuși de puțin. Doar dacă ar fi trebuit să se vadă cu el ca să discute despre nuntă. Dar asta nu putea să se întâmple decât peste vreo sută de ani.

— Mai vedem. Mai întâi însă, cred că ar trebui să-l cunoști pe Marcus. Are cel mai drăguț nume de familie din lume: Videbjär. E frumos, nu? comentă copila visătoare.

Kicki scăpă lingurița în farfurie, făcând ca înghețata să se împrăștie pe fața de masă.

— Videbjär ai zis? Cum îl cheamă pe tatăl lui?

— Fredrik sau cam așa.

18

Nu se mai întorsese niciodată la Paris. Edith refuzase, iar Frank obișnuia să facă exact așa cum voia soția lui.

Niciunul nu avea amintiri neplăcute legate de Paris. Dimpotrivă.

Frank călătorea prin Franța de aproape un an, când a întâlnit-o pe Edith și s-a îndrăgostit ca niciodată. În tinerețe, atrăgea femeile și niciodată nu refuza avansurile. Edith, în schimb, fusese altfel. Nu se arătase deloc interesată de el. Abia când Frank a renunțat la basc și și-a ras mustața, Edith a început să-i considere în mod serios invitația la cină.

— Nu pricep de ce tu, un englez, arăți în felul ăsta, îi spusese ea și adăugase că îi plăcea stilul britanic, de „gentleman".

Lepădându-și imaginea franțuzită, adevăratul Frank, din Bristol, ieșise la lumină.

Edith dăduse mulțumită din cap și, la a treia întâlnire, în apartamentul micuț al lui Frank, îi permise bărbatului să-i mângâie sânii. Peste pulover, firește. Sub pulover Frank n-a ajuns decât după încă o săptămână.

Apoi, la scurt timp după asta, Edith dispăru. „Mă întorc. Așteaptă-mă!", îi scrisese ea.

— Tată, aici! strigă Julie agitându-și brațele.

Frank se opri la un metru de fiica lui.

— Lasă-mă să te privesc, îi spuse el și se încruntă. Ți-ai făcut ceva. La păr?

— Nu, tată, nu mi-am făcut nimic, îi răspunse ea și-l luă de braț. Hai să mergem! Trebuie să-ți arăt cel mai frumos apartament din Paris.

Când sosea trenul de la Londra, taxiurile așteptau la rând în fața Gării de Nord și, după numai două minute, Julie și Frank erau instalați într-o mașină.

— Haide, acum povestește-mi! Îmi ascunzi ceva.

— Chiar așa de bine se vede?

— Copila mea, niciodată n-ai putut să ții un secret, bun sau

rău. Dă-i drumul!

— Fac pâine.

— Faci pâine?

— La un restaurant. Unul adevărat, adăugă Julie surâzând. Ah, tată, abia aștept să te duc acolo! Am început munca azi dimineață, la șase, și exact când am plecat să te iau Benny a scos pâinea din cuptor.

— Benny?

— Bucătarul cu care lucrez. Deocamdată n-are importanță cine e Benny. Mai important e că muncesc în bucătăria unui restaurant. Îți vine să crezi?

Lui Frank chiar nu-i venea să creadă. În ciuda încercărilor repetate ale lui Edith de a o face pe Julie să se intereseze de bucătărie, fiica lor nu se lăsase ademenită.

— Oamenii ăia știu cui i-au dat slujba asta? o întrebă Frank amuzat.

— Sigur. Am făcut un curs rapid.

Julie nu avea nevoie să inventeze singură rețete. Totul fusese gândit de Maggan. Dacă Julie urma rețetele întocmai, nu avea cum să dea greș. Doar la început, fetei i se păruse că aluatul era greu de frământat. Dar asta nu i-o mai spuse tatei. Mai bine ca Frank să creadă că fiica lui avea un talent pe care nimeni nu-l bănuise până atunci.

— M-am răzgândit, îl anunță Julie. Mergem direct la restaurant.

Se aplecă în față și-i dădu șoferului noua adresă.

— *La Sonja,* așa se numește restaurantul? o întrebă Frank.

— Da, după numele fostei proprietare, care a murit acum doi ani. Ulterior a fost preluat de Maggan și Paul.

La *La Sonja* nu se servea și prânzul, dar în bucătărie activitatea era în toi. Totul trebuia să fie gata pentru seară.

— Din păcate, proprietarii sunt în Suedia. Fiica lor și-a rupt piciorul, îi explică Julie și deschise ușa. De-asta m-au primit.

Frank se uită în jur. Observă imediat portretele Sonjei și al președintelui francez, care erau expuse deasupra pupitrului la care stătea *maître d'*-ul.

Se cutremură. Era o glumă? Julie știa? Bărbatul se sprijini de

pupitru, ca să nu se prăbușească.

— Tată, te simți bine? Te-ai făcut alb la față. Vino, așază-te aici, îi spuse Julie neliniștită și-i trase un scaun.

Frank se așeză și arătă către geanta pe care o lăsase la ușă.

— Te doare inima?

El încuviință din cap.

— Unde e flaconul cu nitroglicerină?

— În buzunarul exterior, se sili Frank să-i răspundă.

Julie găsi cutia și scoase o pastilă.

— Deschide gura, îi zise ea pe un ton hotărât și, când Frank se execută, îi vârî pastila sub limbă. Rămâi aici. Îți aduc puțină apă.

După câteva minute, fata se întoarse.

— Credeam că-ți merge mai bine.

Îi întinse paharul, pe care Frank îl luă cu o mână nesigură.

— Poate că totuși ar trebui să te operezi.

Frank goli paharul cu înghițituri lacome, apoi i-l întinse lui Julie.

— Mulțumesc. E mult mai bine.

— Sigur?

— Da. Acum vreau să văd restaurantul tău, nu să vorbesc despre operații.

Bărbatul zâmbi și se ridică de pe scaun.

Avea s-o întrebe mai târziu pe Julie despre Sonja și despre președinte. Asta dacă nu deschidea chiar ea subiectul. Deși nu intenționase, era mai bine să-i spună și asta. Nu știa cum avea să reacționeze Julie și lucrul de care se temea cel mai tare era că fiica avea să se înfurie rău pe mama ei. Edith, care, de-a lungul anilor, făcuse totul pentru fiica ei, nu merita asta. Făcuse ceea ce crezuse atunci că era bine și purtase mulți ani pe umeri o datorie, pe care încercase mereu s-o plătească.

El o iertase imediat. Frank nu era un bărbat răzbunător și, într-un fel, înțelesese de ce soția lui procedase așa. Relația lor era abia la început, iar Edith era fragilă, mult mai sensibilă decât crezuse el. În același timp, demonstrase o forță aproape înfricoșătoare. Dacă se gândise să nu se mai întoarcă? Ar fi trebuit să aibă grijă singură de totul. Mult mai târziu, Edith îi

povestise că luase în calcul și posibilitatea asta: să se descurce fără el.

— Tată, ți-l prezint pe Benny.

Frank scutură din cap ca să revină în prezent. Ridică privirea și întâlni doi ochi albaștri, care îl studiau plini de interes.

— Iartă-mă, eram cufundat în gânduri, spuse Frank zâmbind și îi întinse mâna bărbatului din fața lui.

Benny i-o strânse cu putere.

— Bine-ai veni la *La Sonja.* Ce pot să-ți ofer?

— Nimic, mulțumesc. Nu-i nevoie.

— Prostii, spuse Julie. Vrem cafea și câte un croasant.

Se întoarse către tatăl ei.

— Exact asta nu trebuie să mai mănânci. Vreau să spun că te vei desfăta cu croasanții făcuți de mine pentru prima și ultima dată, zâmbi ea.

— Plăcerea e de partea mea, spuse Frank și studie spatele lui Benny, care se îndepărta. De unde e?

— Din Suedia. Dar lucrează în Londra. Fosta proprietară a restaurantului avea și un hotel acolo. *Londra Sonjei.* Benny muncește acolo de doi ani. A venit aici ca să învețe mai multe despre bucătăria franțuzească.

Julie părea să pomenească de Sonja cu indiferență. Niciun mușchi de pe față nu-i tresărise. Putea să fie doar o întâmplare că lucra aici, într-un restaurant care-i aparținuse Sonjei?

După ce Benny aduse croasanții făcuți de Julie, iar Frank o lăudă, fata se lăsă pe spătarul scaunului.

— Și acum spune-mi ce ai de spus, tată. Știu că generația veche din familia Swinton nu vine la Paris decât dacă e absolut necesar.

19

— Dar, Kicki, draga mea, fiul meu are douăzeci și cinci de ani. Nu mai pot să-i spun ce să facă.

Kicki îl pironi cu privirea.

— Deci tu accepți cu seninătate că odraslele noastre se iubesc?

— Da, bineînțeles.

— Bineînțeles? Nu-mi veni cu… Bineînțeles!

Dacă femeia n-ar fi fost atât de indignată, Fredrik ar fi izbucnit în râs. Așa însă, risca să-și piardă viața. Kicki era neagră de furie. Ceașca de cafea se izbi de podea în fața lui, cu o bufnitură surdă.

— Ia-o încet! E un porțelan dintre cele mai fine, o admonestă Fredrik, aplecându-se să verifice dacă vasul mai rămăsese întreg.

Pentru siguranță, când Kicki turnă iar cafea, Fredrik se lăsă puțin pe spate, îndepărtându-se de masă. Nu avea chef să-și scoată iar pantalonii din cauza ei. În orice caz, nu din cauza unei cafele vărsate.

— Nu pot s-o iau încet! Gândește-te! Dacă biata mea fiică e cu el în momentul ăsta…

— Și?

— Dacă băiatul tău o să-i frângă inima? Nu știu de ce, dar e foarte îndrăgostită de el.

— Înțeleg. Însă, indiferent de ce crezi tu, să știi că Marcus e un băiat bun.

Fredrik își drese glasul.

— Poate că ea o să-l seducă și după aceea o să-l abandoneze. Se pare că în familia Zetterqvist tehnica asta e ceva obișnuit.

— Ce vrei să spui?

— Știi exact ce vreau să spun. Mai bine să-i lăsăm pe copii în pace și să vorbim despre următorul pas în ceea ce ne privește pe noi, relația noastră.

— Care relație?

Kicki simți că obrajii îi luaseră foc.

— Cea profesională, bineînțeles. Alta nici n-o să avem dacă începi să te răstești la mine de cum mă vezi.

— Nu mă răstesc.

— Ba da. Mă cerți, te răstești și te îmbufnezi. Ori faci asta pentru că ai impresia că sunt un om de nimic, ori tocmai pentru că nu consideri că sunt un om de nimic.

Fredrik luă o gură de cafea și o privi pe deasupra ceștii.

— Nu te mai uita la mine, te rog.

— E greu.

— Ba deloc! Mută-ți privirea, numai… Nu, nu în jos!

Kicki se întinse să-i dea o palmă în joacă, pentru că văzuse că ochii îi fugiseră către decolteul ei.

Fredrik îi prinse mâna chiar când era pe punctul să-i atingă obrazul. Pentru o clipă, Kicki se gândi să-l muște, dar alese să-i plaseze o lovitură de picior, bine țintită, în gambă.

— Ai grijă la picioare!

Fredrik îi mângâia mâna, deși i-o ținea strâns.

— Ai mâini frumoase, constată el. Puternice, cu toate că sunt așa de mici.

Își plimbă degetul mare peste pumnul ei strâns.

Kicki nu înțelese de ce se simțea străbătută prin tot corpul de un fior. Cum era posibil? Fredrik era dezgustător.

— Dă-mi drumul!

— Nu.

— Ai auzit ce-am spus.

— Da, dar din gura asta ies lucruri atât de ciudate… Mai bine hai să vorbim serios!

— Crede-mă, vorbesc cât se poate de serios! În ochii mei, tu nu reprezinți decât o neplăcere și sunt convinsă că și fiul tău s-a molipsit de la tine. Dă-mi drumul acum! Acum!

— Nu-l cunoști pe fiul meu și ți-aș fi recunoscător dacă nu l-ai judeca înainte să-l întâlnești.

— N-am de gând să-l întâlnesc.

— Ce-i cu tine, Kicki? Acum ești calmă și înțeleaptă și, peste o secundă, devii complet nerezonabilă. Nu înțeleg. Povestea cu Pyret și cu Marcus chiar te deranjează atât de tare?

Fredrik venise la ea pentru că trebuiau să discute despre

continuarea lucrului la cartea lui Maggan, dar nu ajunseseră încă la subiect. În schimb, pierduseră o oră discutând despre un lucru care nu-i privea pe niciunul dintre ei.

— Nu. Dar te cunosc pe tine și trebuie să-mi protejez fiica.

— Îți repet: tu ai fost cea care n-a vrut să fim împreună. După ce m-ai dat papucii, am întâlnit-o pe fosta mea soție, care, destul de repede, a rămas însărcinată. Cât ai de gând să mă mai pedepsești pentru ceva care s-a întâmplat cu mulți ani în urmă și pentru care nici măcar nu sunt vinovat?

— Ba eu am vrut, dar tu nu mi-ai lăsat deloc timp de gândire. Trebuia să mă hotărăsc în cinci minute dacă să mă mut cu tine sau nu și, când ți-am zis că vreau să mă mai gândesc, pentru că inițial intenționasem să mai călătoresc prin lume, ai plecat.

— A fost un refuz cât se poate de clar.

— Deloc. Te-am rugat doar să-mi lași un răgaz în care să-mi dau seama ce simțeam.

— N-am vrut să te oblig în niciun fel.

— Câtă generozitate! Dar astea sunt doar baliverne. Tu voiai o nevastă. Nu pe mine.

Vorbind, Kicki nu îndrăznea să se uite în ochii lui. Privirea lui Fredrik era prea sfredelitoare. Așa că stătea ațintită spre fereastra de la bucătărie.

Fredrik nu-i spusese că o dorise, nu-i spusese decât ce vrusese de la ea. Era o mare diferență. Și totuși ea fusese pregătită să-i acorde o șansă. Dar prea târziu. El făcuse deja rost de ceea ce-i trebuia: o nevastă.

— Nu-i adevărat, Kicki. De fapt, când m-ai părăsit, am fost disperat. Dar eram tânăr și am căutat o consolare. Nu mă gândesc să-ți cer iertare pentru asta sau pentru că am ales să rămân lângă femeia care urma să-mi nască copilul. Marcus n-a fost planificat, dar a fost bine-venit. Când te-ai întors și mi-ai spus că vrei să te muți cu mine, ai deschis niște răni vechi, pe care le credeam vindecate. Totuși am ales să rămân cu familia mea. N-am regretat asta niciodată. Marcus înseamnă mult pentru mine.

— Și eu eram gravidă, îi spuse Kicki pe un ton scăzut și se ridică.

Tremura. De ce era atât de frig? Se îmbrățișă singură. Mâinile îi erau reci ca gheața. Poate avea febră? Gripă? În mijlocul verii? Oare să-și ia o jachetă pe ea? încearcă Kicki s-o pornească spre hol, dar nu putea să se miște. Simțea o durere în piept. O durere explozivă.

— Nu fac asta, sarcina e prea avansată.

Medicul tânăr i se adresase mai mult asistentei decât ei. Capul i se învârtea. Picioarele desfăcute erau fixate în scaunul ginecologic, iar lampa puternică o orbea.

— Chemăm un alt doctor, mai experimentat. Relaxează-te, îi spusese asistenta și o mângâiase pe cap.

Când amintirea asta îi reveni în creier, Kicki începu să se zvârcolească, încercând s-o alunge. Nu voia să-și aducă aminte.

— Sarcina e prea avansată.

Femeia își acoperi urechile cu palmele.

— Nu fac așa ceva.

Kicki nici nu realiză că se prăbușea sau că Fredrik a prins-o în brațe. Bărbatul îi lipi strâns corpul inert de al lui.

— Dumnezeule, Kicki, îmi pare așa de rău… așa de rău… șopti el cu buzele ascunse în părul ei. Așa de rău…

Ea plângea cu sughițuri la pieptul lui. Tot ce simțea era durere. Amintirile o împresurau. Erau în mâinile care ar fi trebuit să țină un copil. În piept. În pântecul care fusese golit.

Fredrik o duse în brațe în sufragerie și o puse ușor pe canapea. Apoi se așeză lângă ea și o strânse din nou la piept.

Nu știuse. De ce nu-i spusese nimic? Trecuse singură prin asta, în vreme ce el se bucurase de Marcus și de Eva.

Fredrik nu-și reținu plânsul. Când Kicki îi adormi în brațe, lacrimile începură să-i curgă pe obraji, umezind buclele ei roșcate.

20

Frank avu o senzație de disconfort când trecu pragul fostei locuințe a Sonjei. Cât Benny fusese cu ei, nu vrusese să deschidă discuția cu Julie, iar suedezul se ținuse scai de ei. Era un bărbat plăcut. Și politicos. Le ținuse ușa, plătise taxiul și se străduise să-l facă pe Frank să se simtă bine, dar Frank nu venise acolo ca să se converseze cu Benny.

Clădirea era așa cum o știa. Doar covorașul de la intrare fusese probabil schimbat. Frank o întrebase pe Sonja cum de își permitea să locuiască într-un asemenea lux, dar ea îi dăduse un răspuns evaziv, pomenind ceva despre niște rude. Restul persoanelor din micul lor grup locuiau pe unde apucau. Numai Sonja avea apartamentul ei. De-asta fusese firesc să se întâlnească acolo, iar el să rămână uneori și peste noapte.

Frank era nedumerit. Cum de era posibil ca Julie să locuiască acolo și să lucreze acolo unde lucra? Tatăl credea că fiica știa ceva, dar prefera să tacă. Ceea ce părea să contrazică această supoziție era faptul că Julie nu avea obiceiul să-i ascundă nimic. Uneori era atât de sinceră, încât îl făcea pe Frank să roșească. În timpul vizitei la *La Sonja*, îi șoptise la ureche că Benny era iubitul ei, or, ăsta era un lucru pe care un tată nu voia neapărat să-l afle. În orice caz, Frank nu voia. Însă acum era prea târziu. Știa ce făcuse suedezul și nu mai putea decât să accepte situația așa cum era.

Dacă Edith avea s-o accepte și ea, asta era o altă problemă. Soția lui își dorea ca Julie să întâlnească un englez cumsecade. Probabil că totuși avea să-l prefere pe Benny unui francez.

— Intră, tată. Bine-ai venit la mine acasă.

Julie îi ținu ușa.

Frank nu recunoscu nimic în jurul lui. Era fericit că Julie nu locuia în același apartament în care locuise Sonja.

— Tu o să stai aici singur. E o să fiu vizavi, la Benny.

— Trăiți în concubinaj? întrebă Frank, care considera că lucrurile merseseră puțin cam departe.

— Cel mai adesea, râse Julie.

— Doar nu te gândești să rămâi aici. Vii acasă peste câteva săptămâni, așa cum ai spus, nu?

— Da. Cel puțin, așa cred. Maggan o să vrea să-și reia treaba, iar Benny o să se întoarcă la *Londra Sonjei.*

— Ce știi despre această Sonja? o întrebă Frank și își drese glasul.

Auzi singur cum îi tremura vocea.

— Nu prea multe. A avut un restaurant și un hotel. Asta-i tot. Și clădirea asta. Probabil că avea mulți bani.

— Cum adică și clădirea asta?

— Ea a fost proprietara întregii clădiri. Maggan a moștenit-o. Din câte înțeleg, au fost prietene bune. Nu știu prea multe. Doar ce mi-a povestit Benny. Cealaltă prietenă a Sonjei, Susanne, a moștenit hotelul din Londra.

Bărbatul simțea că mintea îi vâjâia. Julie sporovăia în continuare, dar Frank nu o mai auzea. Sonja pe care o cunoscuse el era, la vremea aceea, la fel de nevoiașă ca toți ceilalți studenți. Era imposibil să fi fost proprietara acestei clădiri.

— Se pare că părinții Sonjei au murit când ea avea doar optsprezece ani, iar ea a primit toată averea. Asta a fost doar una dintre clădirile pe care le-a moștenit.

Despre cine vorbea Julie? Tot despre Sonja? Despre acea Sonja care, în perioadele în care nu avea un iubit bogat care s-o întrețină, era nevoită să vândă tablouri pe stradă ca să adune banii de chirie?

— Dar e puțin ciudat ca o fată tânără să fie proprietara unei asemenea clădiri, remarcă el ca să se asigure că auzise bine.

Julie ridică din umeri.

— În orice caz, așa a fost, îi răspunse fata și-i ridică geanta de jos. Hai să-ți arăt dormitorul și terasa!

În apartamentul de vizavi, Benny tranșa fileul de vacă. Era emoționat. Nu înțelegea de ce i se părea important să fie acceptat de bătrân. Julie nu era o femeie care să aibă nevoie de binecuvântarea părinților. Dimpotrivă! Râdea de grija pe care i-o purtau ai ei.

Benny era totuși recunoscător că îl întâlnise mai întâi pe

Frank, nu pe Edith. Mama lui Julie părea să fie genul sufocant de protector. În cazul lui, după ce împlinise optsprezece ani, mamei nici că-i mai păsase de ce făcea odrasla, pe când mama lui Julie făcea tot ce-i stătea în putință să-și controleze copila și acum.

Benny nu știa cât voia Frank să controleze lucrurile, dar spera că Julie n-avea să renunțe la el, indiferent de verdictul dat de tatăl ei.

Bucătarul se uită la ceas. Nu mai avea decât o jumătate de oră. Trebuia să pună legumele la cuptor.

Julie izbucni în râs.

— Dar, tată, nu mă interesează că tu și mama nu erați căsătoriți când m-am născut. Chiar ai crezut că asta contează pentru mine?

— Da. Te-am făcut să crezi că eram căsătoriți. Te-am mințit toată viața.

Frank stătea pe marginea patului, strivit parcă de o mare greutate. Julie îl mângâie duios pe obraz.

— Vă iubesc pe amândoi. Ați făcut totul pentru mine. Și presupun că mi-ați ascuns adevărul din grijă, nu ca să-mi faceți rău. Tată, nu-mi pasă de asta absolut deloc. Ce vreau eu e să fiți împreună! Asta e singurul lucru important pentru mine.

— Mai sunt câteva lucruri de povestit, Julie. Eu am fost și cu alte femei înainte s-o întâlnesc pe mama ta.

Frank nu îndrăznea s-o privească. Îi era teamă de reacția ei.

— Vai, ce îngrozitor, pufni în râs Julie. Povestește-mi! În tinerețe ai fost un Casanova?

Era evident că fata nu-i lua mărturisirea în serios, dar, înainte ca tatăl să apuce să mai spună ceva, soneria de la ușă începu să răsune.

— Trebuie să fie Benny, zise Julie uitându-se la ceas. Ah, suntem în întârziere! Vino, vorbim mai târziu! Vreau să-mi povestești totul despre escapadele tale din tinerețe, adăuga fata clipind din ochi. Întotdeauna am zis că noi doi semănăm, tată.

Julie se duse să-i deschidă lui Benny, iar Frank ascunse fotografiile. Se simțea ușurat. Fiica lui nu avea prejudecăți. Și el

și Edith ar fi trebuit să știe asta. Avea să-i telefoneze soției după cina luată la Benny. Fotografiile mai puteau să aștepte.

Edith se simțea rău. Nu doar din cauza vizitei lui Frank la Paris. Soțul ei credea că avea să-i dezvăluie lui Julie marea minciună din familia lor. Însă ea știa că lucrurile nu stăteau așa. Cea mai mare minciună din familia lor era un secret pe care doar ea îl cunoștea.

Vărsăturile nu o ajutaseră și, la nouă și un sfert, Edith Swinton fu luată cu salvarea și dusă la Spitalul Sf. Thomas.

În apartamentul lui Benny veselia era în toi. Frank nu se mai simțise atât de relaxat de mulți ani. Când auzi telefonul, nu se sinchisi să răspundă. Avea s-o sune pe Edith puțin mai târziu. Acum voia să se bucure de atmosfera plăcută, în compania fiicei lui și a… a acestui Benny. Un băiat simpatic. Care știa și să gătească. În plus, părea s-o placă pe Julie. Tatăl vedea cum cei doi schimbau priviri calde și cum Benny nu se putea abține și o tot atingea pe Julie. Ceea ce nu-l deranja. Fetița părea fericită. Asta era cel mai important.

Frank avea senzația că se afla în vechiul apartament al Sonjei. A doua zi avea să-i povestească lui Julie toată istoria și era convins că ea avea să râdă din nou. În orice caz, așa spera.

Tatăl bău ce mai rămăsese în pahar. Era timpul să se retragă.

Voia s-o sune pe Edith și să-i relateze discuția cu Julie.

21

Fredrik nu putea să doarmă. Cel mai bine era să-și ia pantofii de jogging.

Nu avea alte ambiții decât să-și limpezească creierul. Privirea lui Kicki îi dansa prin fața ochilor. Voia să și-o șteargă din creier. Femeia nu-i răspunsese nici măcar la telefon, iar el, ca un laș ce era, nu îndrăznise să se ducă direct la ușa ei. Îi era rușine. Era conștient că nu avusese de unde să știe, dar senzația de vinovăție persista.

Își amintea foarte bine cum o refuzase cu douăzeci și cinci de ani înainte, cum îi spusese că era fericit, că avea o relație nouă și că aștepta un copil. „Îți doresc mult succes în viață!", îi urase râzând și pusese jos receptorul.

Vrusese s-o pedepsească, să-i arate cât de fericit era, că putea să se descurce foarte bine și fără domnișoara Zetterqvist. După aceea chiar se felicitase. Kicki primise ce meritase. Doar o rugase cu cerul și cu pământul să-l accepte, să fie împreună. Se umilise în fața ei. Răzbunarea fusese într-adevăr dulce. Îndoiala pe care o simțise în privința cuvintelor pe care le folosise i se risipise curând după aceea.

Fredrik parcă mașina pe locul obișnuit. Părea să fie singurul ieșit să alerge la ora aceea. În schimb, terenul de golf era deja plin. În mod evident, jucătorii de golf nu erau diferiți de restul oamenilor.

De fapt, el și Kicki ar fi trebuit să se întoarcă la Paris în săptămâna respectivă, însă acum cine știe ce avea să se mai întâmple. Ar fi putut, desigur, să plece singur sau să facă un ocol prin Mallorca. I-ar fi luat două zile să fotografieze casa și grădina lui Rebecka.

Până acum nu făcuse decât să se joace de-a detectivul împreună cu Kicki. Lăsase fotografiatul pe planul doi, deși el pentru asta fusese angajat. Fredrik se gândi cât de mult îi plăcea să călătorească alături de Kicki. Oricât de furioasă sau de îmbufnată era femeia asta uneori, lui tot îi făcea plăcere să stea în preajma ei.

Fredrik începu să alerge mai repede. Pulsul îi bubuia în urechi. Picioarele protestau, dar lui nu-i păsa. Nici măcar gustul de sânge din gură nu-l făcu să reducă ritmul. Fugea cu disperare.

Însă, când ajunse înapoi la mașină, realiză că degeaba alergase ca un nebun. Tot ce își dorea și acum era să fie cu Kicki.

Kicki nu putea să doarmă. Se gândi că era mai bine să se apuce de curățenie.

Nu pentru că în casă ar fi fost murdar. În ultimele trei zile nu făcuse altceva decât să deretice. Dar asta nu schimbase cu nimic situația. Nu reușise să alunge amintirea privirii pline de compasiune a lui Fredrik. Dar Kicki nu era genul care să renunțe cu una, cu două. Pentru ea, curățenia fusese întotdeauna o formă de terapie eficientă, iar acum refuza să admită că tehnica nu mai funcționa.

Când se hotărâse să folosească metoda asta ca să-l uite pe fostul ei soț, îi fusese foarte ușor. Când, în sfârșit, bărbatul a dispărut definitiv din viața ei, lui Kicki nu i-a mai trebuit decât o săptămână ca să-și revină.

Acum însă nu știa care era problema. Nu-i plăcea că Fredrik o privea cu compasiune. Nu intenționase să-i spună că fusese însărcinată, dar cuvintele îi zburaseră din gură fără voia ei. Apoi fusese uimită să constate cât de multă durere adunase în suflet.

I se oferise – și primise – ajutor de la un consilier. Despre comentariul doctorului nu povestise însă niciodată, căci ar fi fost ceva prea dureros. Niciodată până acum.

Cuptorul! Știa că uitase ceva. Terminând de curățat cuptorul avea să se simtă mai bine.

Se opriră brusc unul în fața celuilalt. Sticla cu detergent lichid, pe care Kicki o avea în mână, alunecă pe podeaua magazinului.

— Ce faci aici? spuseră în același timp, aplecându-se amândoi să ridice sticla.

Kicki o apucă prima.

— Fac curățenie și mi s-a terminat detergentul, spuse ea și

arătă sticla.

Se uită în coșul gol al lui Fredrik.

— Ești în pană de idei?

— Da, ca de obicei. De cele mai multe ori ajung să cumpăr câteva pizze, îi răspunse el zâmbind. Trebuie să ne vedem, adăugă el repede, înainte să apuce să-și regrete cuvintele. Dacă nu vrei, nu e nevoie să vorbim despre ce s-a întâmplat ultima dată. Dar trebuie să hotărâm ce vom face în continuare și dacă joi mai plecăm la Paris.

— Eu, în orice caz, vreau să plec.

— Atunci merg și eu.

— Bine.

— Bine.

— Ne vedem în Arlanda.

— Ne vedem în Arlanda.

— Bine.

— Bine.

Cu sticla strâns lipită de piept, Kicki se îndreptă către casă. Mâncare avea cât să se descurce până la plecare. Rămânea de văzut cât avea să-i fie de foame în următoarele două zile. Mai întâi trebuia să curețe cuptorul. Însă, dacă nu începea să-l alimenteze și cu altceva în afară de eterna cafea, stomacul ei cu siguranță că avea să-i dea semne de disperare.

„Ultimul apel pentru călătorii cursei Paris SK573. Vă rugăm să mergeți la poarta 3A."

Kicki se gândea cât exersaseră funcționarele apelul rostit mecanic, înainte să fie puse în fața microfonului. Era ca și cum toate vocile ar fi fost una și-aceeași. Ar fi fost amuzant dacă măcar una dintre ele ar fi riscat uneori, continuând cearta de dimineață în microfon: *„Blestemaților, mergeți imediat acolo unde vă spun!"* „în meseria asta nu ai dreptul să ai o zi mai proastă", se gândi ea îndreptându-se către poartă.

Ziua începuse bine: cu porridge de ovăz și trei cești de cafea. Kicki se simțea în formă.

Se aștepta ca, la poartă, să-l întâlnească doar pe Fredrik. Când îi văzu lângă el pe Maggan și pe Paul, strigă de bucurie.

— Credeam că sunteți la Östersund, spuse ea îmbrățișând-o pe Maggan.

— Nu mai e nevoie de noi acolo. Iar prietena lui Benny, Julie, care a făcut pâine în locul meu, a trebuit să plece urgent la Londra. Așa că mă întorc la cuptoarele mele, o lămuri Maggan cu un surâs.

— Așa deci, Julie. N-a durat prea mult.

— Da, și șederea lui Benny la noi se apropie de sfârșit. Băiatul se întoarce la *Londra Sonjei* sâmbătă.

Maggan își privi soțul. Paul începuse să învețe suedeza și acum refuza să mai vorbească în engleză. Nu fără urmări. Câteodată se exprima ca un copil de trei ani.

— *Benny pleca acum. El știe tot. Paul învățat la el,* spuse Paul, zâmbind cu gura până la urechi. *Veniți acum. Maggan și Paul zbura acasă.*

Bărbatul luă bagajul, iar celălalt braț i-l oferi soției.

Fredrik nu spunea nimic. Trăsese cu ochiul înspre Kicki, încercând să-și dea seama dacă femeia se afla într-o dispoziție mai bună. Însă Kicki nu se lăsa ghicită. Zâmbea, dar asta nu însemna decât că știa cum să-și controleze mușchii feței. Gesturile ei spuneau mai mult. În dimineața asta vorbea mult cu mâinile, ceea ce însemna, într-adevăr, că era într-o dispoziție mai bună. Fredrik se simți ușurat. Pentru că se considera vinovat pentru tot ce se întâmplase, era fericit doar dacă și Kicki era fericită.

— Dacă vreți, puteți să stați la mine, în apartamentul care a rămas gol, le propuse Maggan. Nu v-ar plăcea să scăpați de hotel?

Kicki se uită la Fredrik și ridică din umeri. Pentru ea, nu avea nicio importanță.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Fredrik.

— Bine atunci. Îl sun pe Alain când ajungem și îi spun că vă mutați acolo pentru câteva zile.

Maggan nu precizase însă că în apartamentul micuț nu exista decât un dormitor. Nu era problema ei. Dacă jurnalista și fotograful nu dormeau împreună, unul putea să se aciueze pe canapea. La drept vorbind, Maggan nu credea că Fredrik și

Kicki deveniseră un cuplu. Dar era păcat. Ea trăia cu convingerea că între cei doi putea să se înfiripeze o idilă. Privirile pe care Fredrik i le arunca lui Kicki erau clare. Maggan nu-și mai testase până atunci abilitățile de pețitoare, iar relația pe care cei doi o avuseseră în tinerețe reprezenta o piedică, însă femeia se decisese să intervină, fiindcă ajunsese la concluzia că Fredrik și Kicki nu-și dădeau seama ce era mai bine pentru ei. Apartamentul cel mic era liber acum, pentru că Julie fusese nevoită să plece de urgență acasă, iar ideea de a-i muta pe jurnalistă și pe fotograf în el i se părea genială.

Mulțumită, Maggan se afundă în scaunul de lângă Paul. Se răsuci spre partenerul ei, îl apucă de un colț al cămășii care-i ieșea din pantaloni și îl trase mai aproape de ea.

— Dacă nu era atâta tărăboi, te-aș fi chemat în toaletă, îi șopti ea.

La Östersund se comportaseră ca niște adolescenți în plină vigoare. Slavă Domnului că aveau să ajungă acasă.

22

— Dumnezeule, mamă, m-ai speriat de moarte, plângea Julie lângă patul de la spitalul Sf. Thomas.

Pentru o bolnavă, Edith arăta însă cât se putea de bine. Își privea mulțumită familia care se adunase în jurul ei.

— Bine că ești din nou acasă, Julie. Trebuie să ai grijă de fratele tău mai mic.

Femeia netezi cearșaful care i se boțise pe piept.

— Când se întâmplă așa ceva, e important ca familia să fie la un loc, nu credeți?

Frank își privi soția. N-ar fi îndurat s-o piardă, dar nici nu era atât de orb încât să nu-și dea seama că Edith profita de internarea în spital. Dacă progeniturile lui Edith nu-i simțeau manipularea, el o percepea din plin. Soția lui nu avea nimic. Doctorul îi dăduse toate asigurările. Probabil că făcuse un atac de panică, care, firește, era destul de neplăcut, dar fizic era sănătoasă tun. Problema ei era una mintală: faptul că fiica și soțul se aflau în Paris. Atacul de panică eliminase însă inconvenientul: Frank și Julie se aruncaseră în primul taxi și reușiseră să ajungă la trenul de Londra în ultima secundă.

— Ai venit pentru mine, spuse Edith uitându-se la Julie. Mă bucur că însemn atât de mult…

Ochii i se umplură de lacrimi. Mama își mângâie fiica pe obraz.

— Acum totul e bine, iubire, acum totul e bine! Ești din nou aici.

Edith închise ochii.

Fusese foarte, foarte bolnavă, chiar dacă doctorii spuneau altceva. Doar ea știa cum se simțise – și nu se simțise deloc bine. Dimpotrivă. Înainte de sosirea ambulanței, fusese convinsă că avea să moară.

Dar acum se simțea din nou bine. Julie era medicamentul de care avea nevoie. Dacă fiica ar fi plecat iar, exista riscul ca boala cea îngrozitoare să recidiveze.

— Stai cu mama și totul o să fie bine.

Benny îi spusese că putea să stea în apartamentul lui din Londra, pentru că ea și-l închiriase pe al ei. Iar Julie nu voia să locuiască la părinți. Prefera să-și cheltuiască banii din cont, de care până acum nu se atinsese.

Julie nu știa încă la ce se putea aștepta de la bârlogul unui burlac suedez. În orice caz însă, nu-și închipuia că locuința sclipea de curățenie. Dar acum, dădea din cap mulțumită, inspectând noul ei cămin temporar. Dacă Benny venea și el, totul avea să fie bine. O clipă se gândise să se întoarcă în Paris, dar, când Benny îi spuse că Maggan și Paul erau în drum spre casă și că el avea să revină în Anglia, Julie se hotărâse să rămână în Londra și să-l aștepte.

Pentru ea, ideea asta de a-și aștepta bărbatul, era ceva nou. În relațiile anterioare, bărbatul fusese cel care o așteptase pe ea. Julie avusese lucruri mai importante de făcut. Majoritatea preocupărilor ei fuseseră mai importante decât un bărbat. Nu se regăsise niciodată în rolul jumătății cuiva. Deși nu știa de ce. Dar nici nu-și bătuse capul să investigheze o situație care nu o deranja. Nu era niciodată răutăcioasă, dar nici deosebit de interesată.

Însă Benny… Benny al ei…

Uneori, când erau la restaurant, iar ea stătea aplecată și se uita în cuptor, Benny o mângâia pe popou, iar asta-i era de-ajuns ca să uite cu desăvârșire și de pâine, și de plăcinte.

„Benny e, din toate punctele de vedere, un bărbat exemplar", constată Julie în timp ce își desfăcea valiza. Jumătate din haine trebuiau spălate. Restul le atârnă în șifonier. Fusese atât de grăbită când își făcuse bagajul, încât nu era sigură că luase totul, dar Benny promisese să-i aducă el ce uitase în Paris.

Julie zâmbi când își așeză în dulap pereche cea nouă de chiloți cu sutien. Se îndrăgostise de ea încă din cabina de probă. Chiloții, aproape inexistenți, dispăreau între fesele ei generoase, dar nici ei și nici lui Benny nu le păsa de asta. Iar sânii abia dacă îi încăpeau în sutien. De fapt, nici nu avea nevoie să-și pună pe ea sutienul subțire, din dantelă. Ajungea dacă i-l flutura prin față lui Benny, că el era gata de acțiune.

— Chiar acum mi-am pus lenjeria cea nouă în șifonier. Când vii?

Benny râse înfundat.

— Ești goală?

— Imediat, răspunse ea și își scoase chiloții. Nu mă vede nimeni, deci pot să mă familiarizez cu apartamentul tău fără nimic pe mine.

El mormăi.

— Nu-mi mai spune că ești goală, o amenință el.

— De ce? zâmbi ea.

— Pentru că îmi lipsești și știi bine ce-aș vrea să fac cu tine acum.

— Povestește-mi!

Julie prinse receptorul între ureche și umăr, își desfăcu sutienul și-l lăsă să cadă pe podea. Sfârcurile i se întăriseră, în ciuda căldurii din apartament.

— Povestește-mi! îl îndemnă ea din nou și se întinse în patul lui.

— Mai întâi te-aș lăsa să te plimbi goală prin casă, m-aș uita cum ți se leagănă sânii și ți-aș admira fesele superbe. N-aș rezista prea mult și aș veni să te sărut. Încet, cum îți place ție, până când limba ta ar începe să se joace cu a mea.

— Apoi?

— Apoi te-aș săruta pe gât. M-aș juca puțin cu limba pe el, cum îți place ție. Probabil că mâinile mi-ar fi ocupate cu sânii tăi splendizi, până când sfârcurile ți s-ar întări.

— Și acum sunt tari.

Benny gemu.

— De ce?

— Pentru că le e dor de mângâierile și de gura ta.

— Dacă eram acum acolo, ai fi vrut să facem dragoste?

Julie nu mai putea răspunde. Dădu doar din cap și suspină. Cu mâna liberă căuta undeva, sub pântec. Închise ochii și îl văzu pe Benny pătrunzând-o încet. Inconștient, începu să-și miște coapsele. Știa că pasiunea lui se aprindea și mai mult când îl încuraja.

Benny înțelese că iubita lui stătea întinsă în patul lui din

Londra și se mângâia singură. Înnebunea. Era în camera personalului din *La Sonja* și nu putea să facă același lucru. Dar cât ar fi vrut!

— Te iubesc, Benny, murmură Julie. Urcă-ți fundul slăbănog în tren și vino cât mai repede!

Edith suferi un șoc când auzi că Julie întâlnise un bărbat în Paris. Un suedez. Suedia o speria la fel de mult ca Parisul. O situație care dura de mulți ani și, desigur, avea o explicație, dar pe care nu putea s-o mărturisească nimănui. Uneori se simțea singură, în special când Frank insista să vorbească despre trecut. Tot ce voia era ca totul să fie ca de obicei. Îi lipsea eul ei solar și lipsit de griji, ale cărui amintiri stăteau bine ascunse, nu ca acum, când erau cu totul expuse. Nu știa cum să gestioneze această realitate și simțea că se purta ciudat, dar ce putea să facă? Frank nu fusese niciodată mai încăpățânat ca acum, iar ea îi preluase exemplul.

Edith făcuse totul ca să-și educe fiica și să o ajute să devină o tânără englezoaică normală, dar, încă de la grădiniță, Julie se jucase doar cu băieții. Și cu cât jocurile erau mai violente, cu atât mai bine. Firește, fiica ei avusese și prietene, dar ele vorbeau despre bărbați și despre haine. Așa că Julie se plictisise de ele. Într-o zi, i s-a plâns lui Edith:

— Numai la asta se gândesc, îi spusese ea, clătinând din cap. Trebuie să fie și alte lucruri care să o intereseze pe o femeie de douăzeci de ani.

„Dimpotrivă", se gândise Edith. „Astea sunt exact lucrurile de care ar trebui să fie interesată o tânără: să întâlnească un bărbat și să aibă copii."

Edith nu era de modă veche. Înțelesese, desigur, că Julie trebuia să se întrețină singură și o încurajase să studieze. Dar o speria faptul că fiica ei nu voia să vorbească despre o familie a ei, mai ales că anii treceau și Julie tot nu avea o relație stabilă.

Dar existau limite. Fiica ei trebuia s-o termine cu suedezul ăla și se părea că trebuia să fie ajutată să înțeleagă ce era mai bine pentru ea. Julie avusese întotdeauna talentul să se strecoare printre ghearele mamei și, cu cât era ținută mai din scurt, cu atât

se strecura mai bine.

Edith trebuia să fie abilă. Mai trecuse prin asta și altădată. Avea să se descurce și acum.

23

— Asta înseamnă că tu trebuie să dormi pe canapea, strigă Kicki după ce căutase în van un al doilea dormitor.

Nu înțelegea cum de se gândise Maggan să-i înghesuise pe amândoi în apartamentul ăla minuscul. Oare își închipuise că ea și Fredrik aveau o relație atât de apropiată încât să împartă patul?

— N-am nimic împotrivă. Pare confortabilă.

Fredrik aranjă puțin pernele. Canapeaua era poate doar puțin prea scurtă, dar putea să se ghemuiască pe ea.

— Dacă vrei, poți să-ți pui hainele aici, înăuntru.

În șifonier era loc din belșug. În Paris era o temperatură toridă, pantalonii scurți aveau să fie la ordinea zilei.

— E frumoasă, remarcă Fredrik când Kicki își așeză pe umeraș singura rochie pe care și-o adusese.

Fotograful lăsă valiza jos și se așeză pe marginea patului.

— Mulțumesc. M-am gândit să fiu prezentabilă când o să ne întâlnim cu Sören Mannerheim.

— Tu ești prezentabilă orice ai pune pe tine.

— Nu-i nevoie să fii amabil, Fredrik. N-am de gând să te mușc.

— Amabil? Pur și simplu, am mult bun-gust.

Bărbatul se lăsă pe spate. Patul era moale și plăcut.

Căscă și își ridică mâinile la ceafă.

— Când ești gata, trezește-mă.

— Aici nu se doarme. Poți să pui haine într-unul dintre sertare, îi comunică ea, indicându-i o comodă.

Fredrik se ridică încet. Oftă. De două ori. Ca ea să înțeleagă cât era de obosit.

Kicki clătină din cap și trase unul dintre sertare.

— Poftim. Aici poți să-ți depozitezi slipurile.

— Uite ce-am găsit, zise Fredrik.

— Ce?

— Fotografii. Cineva care a locuit aici înaintea noastră trebuie

să le fi uitat în biroul din dormitor.

Se așeză pe canapea și le întinse pe măsuța din fața lui.

— Poate că n-ar trebui să te uiți prin fotografiile altcuiva, îl apostrofă Kicki.

— Cred că de astea o să fii și tu interesată. Vino mai aproape.

Kicki lăsă fără chef cartea din mână și se așeză lângă el. Fotografiile erau vechi și îngălbenite. Fu nevoită să se aplece ca să le vadă mai bine.

— Ce-i cu ele?

— Nu vezi cine e în poza asta?

— Nu.

— Uită-te mai bine, insistă Fredrik și-i întinse o fotografie. Nu e Swinton?

Kicki clătină din cap. Nu… Sau el era?

Încercă să și-l amintească pe Swinton din celelalte fotografii pe care le văzuse.

— Swinton avea mustață. Bărbatul ăsta e ras.

— Bărbații se rad. Dar înălțimea și forma corpului sunt aceleași. Și uită-te aici.

Fredrik îi mai dădu o poză.

— Sonja, strigă Kicki.

— Și aici… continuă Fredrik, întinzându-i încă o fotografie cu o femeie, un bărbat și un bebeluș.

— Ai dreptate. E el. Dar cine e ea?

— N-o recunoști? E femeia care ne-a deschis ușa când l-am căutat la Londra.

Kicki studie poza. Era făcută cu cel puțin treizeci de ani înainte.

— Greu de spus. După ce o recunoști?

— Nu uita că sunt fotograf. Remarc detaliile, îi răspunse el zâmbind. Uită-te la brățară, la lanțul ăla gros de la mână. Îl purta și când ne-a deschis ușa.

Kicki admise că ea nu văzuse nicio brățară. În fotografie însă, bijuteria era mult mai evidentă. Lanțul se suprapunea peste bustul aproape inexistent.

Kicki zâmbi admirativ.

— Ai ochi buni.

— Mulțumesc.

Sonja lipsea din restul fotografiilor. Swinton și cealaltă femeie pozaseră pe rând împreună cu copilul.

— Cel mai probabil, e fiica lor, spuse Kicki ținând în mână poza cu un bebeluș în pielea goală.

— Da. E leit taică-său. N-o poate renega, râse Fredrik.

— Cine știe? Poate că azi seamănă cu maică-sa. Când era mică, și Pyret era copia lui tată-su. Azi ți-e greu să crezi c-ar fi rude.

— Atunci îl înțeleg pe Marcus, șopti Fredrik fără să gândească.

Kicki, care reușise să-și înăbușe starea de neliniște pe care i-o cauza relația celor doi, tresări.

— Să nu mai scoți nici măcar un cuvânt pe tema asta, îi ceru ea pe un ton dur.

Fredrik lăsă jos fotografiile și ridică mâinile.

— Jur! Din clipa asta, am tăcut.

— Mulțumesc.

Kicki se ridică.

— Cafea?

— Da, mulțumesc.

În timp ce umbla prin bucătărie, Kicki se gândi la fotografiile acelea, întrebându-se cine le-ar fi putut lăsa acolo. Maggan pomenise ceva despre o prietenă a lui Benny. Ea fusese ultima locatară de dinaintea lor. Trebuia neapărat s-o găsească pe fata aia și s-o întrebe dacă știa ceva despre poze. Însă, dacă ea nu folosise biroul, atunci fotografiile puteau să fi rămas acolo de cine știe când.

— După Paris trebuie să pleci direct acasă? îl întrebă ea pe Fredrik așezându-i ceașca în față.

— Nu. De ce?

— Aș vrea să mai încercăm o dată să-l găsim pe Swinton.

— Să mergem iar la Londra?

— Da. Dar, dacă nu vrei, nu-i nevoie să vii cu mine.

— Ba vreau. Plecăm după ce ne vedem cu Sören, decise el și se uită la Kicki căutând să întrevadă vreo reacție pe chipul ei, însă expresia femeii rămase indiferentă.

Kicki lăsă ochii în jos și începu să se uite în ceașcă. Se simțea răscolită și asta o irita. Nu putea să explice ce simțea, pentru că nici ei nu-i era clar. Pe de o parte, ar fi înțeles dacă Fredrik ar fi plecat direct acasă, pe de altă parte…

— O sun pe Susanne și o întreb dacă are vreo cameră liberă în hotel, spuse ea și intră în dormitor.

Sören Mannerheim îi primi în cabinetul său. Ultimul pacient al zilei tocmai plecase, iar el tocmai voia să pună foia de observație la loc, în dulapul cu documente, când recepționera îl anunță că are o vizită.

— Bine-ați venit! Poftiți, luați loc, spuse el și arătă către canapeaua mică, de două locuri. Ce plăcere să primesc o vizită din Suedia!

După patruzeci de ani trăiți în Franța, bărbatul vorbea suedeza cursiv, dar asta nu-l împiedica să se bucure că putea să converseze în limba maternă.

— Dacă am înțeles bine, vreți să-mi puneți câteva întrebări despre Sonja Gustavsson.

— Da. Așa cum v-am explicat, o bună prietenă a Sonjei scrie o carte despre ea și noi o ajutăm cu materialul documentar. Ne-am împotmolit însă la anii de tinerețe ai Sonjei. V-am găsit numele într-unul dintre dosarele aflate în casa ei. Ați fost prieteni apropiați?

— Sonja și cu mine? Nu, nu, nu. Sonja a fost pacienta mea.

Kicki îl privi uimită.

— Cu problema de inimă?

— Avea o problemă cardiacă? N-am știut. Eu sunt ginecolog și dermatolog.

Kicki remarcă tresărirea lui Fredrik. Stăteau atât de aproape pe canapeaua micuță, încât reacția nu putuse să-i scape.

— Ginecologii fac vizite la domiciliu?

— Toți doctorii fac uneori vizite la domiciliu.

— De ce suferea Sonja? îl întrebă Fredrik pe doctor.

— Despre asta nu am voie să vorbesc.

— Puteți măcar să ne spuneți dacă avea probleme de dermatologice sau… de altă natură?

Sören Mannerheim izbucni în râs, ca și cum întrebarea lui Fredrik ar fi fost foarte amuzantă.

Kicki nu era într-o dispoziție prea bună. Sperase că Sören era una dintre piesele lipsă din puzzle-ul vieții Sonjei, dar acum realiza că doctorul era doar atât: un doctor.

— Atunci nu-l cunoașteți nici pe Frank Swinton, spuse Kicki.

— Pe Frank? Nu. Dar o cunosc pe soția lui, pe Edith. Nu foarte bine, dar și ea mi-a fost pacientă.

— Și Edith o cunoștea pe Sonja?

Kicki simțea că prinsese un fir.

— Îmi pare rău, dar am spus deja prea multe și risc să comit o greșeală profesională.

Kicki se dezumflă.

— Încă o întrebare. Când ați văzut-o pe Sonja ultima dată?

— Pe Sonja?

Doctorul se gândi o clipă.

— Probabil că în Mallorca, în 1974.

24

— Draga mea, ce-ai spune dacă am veni în Mallorca la sfârșitul săptămânii viitoare? o întrebă Susanne.

— E cea mai bună veste pe care am primit-o de multă vreme! Cât puteți să stați?

Rebecka ar fi vrut să-i țină la ea măcar o lună, dar înțelese că și aceasta avea să fie o vizită scurtă.

— De joi până luni, dacă se poate.

— Bineînțeles că se poate. Ah, ce bine îmi pare!

Rebecka începu să țopăie de bucurie.

— Crezi că i-am putea convinge pe Maggan și pe Paul să vină și ei?

— De cine crezi că vorbeam când am spus „noi"?! Am aranjat deja totul. Vin și ei cu noi.

Rebecka începu să vorbească atât de precipitat, încât Adam apăru în goană.

— Vin aici! Toată gașca, îi strigă ea.

— Susanne și Maggan?

Adam zâmbi larg.

— Și Michael și Paul.

Rebecka nu se mai oprea din țopăit și Adam îi luă receptorul din mână.

— Ce veste bună, spuse el fără să știe cu cine vorbea.

Dar asta nu avea nicio importanță. De-acum le cunoștea bine pe prietenele lui Rebecka și se bucura de prezența lor la fel de mult ca soția lui.

Susanne izbucni în râs.

— Am cumpărat biletele încă de acum o lună. Voiam să vă facem o surpriză, dar cum știm că vă mișcați destul de mult, ne-am gândit că e mai bine să vă punem în temă.

— Vă așteptăm cu drag, Susanne. Dacă ne spui ora, venim să vă luăm.

Pentru hotel n-ar fi fost nicio problemă dacă Susanne rămânea în Mallorca mai multă vreme. Angajații erau capabili

să se descurce singuri. Dar, în săptămâna următoare, Susanne avea niște treburi importante în Londra, treburi de care trebuia să se îngrijească și pe care nu le putea amâna. Simțea nodulul de câte ori făcea duș.

În timp ce își peria părul, se gândi cum ar arăta cheală. Destul de bine, probabil. Dacă avea cancer, puteau să-i taie sânul. Iar părul putea și el să-i cadă. Nici că-i păsa. Nimic din toate astea nu era important.

Se documentase pe subiect. Nu era neobișnuit ca femeilor aflate la menopauză să le apară noduli la sâni. În cele mai multe cazuri, erau benigni. Dar Susanne simțea că nodului ei era de altă natură. Ceva îi spunea că trebuia să se pregătească să plece înapoi în Suedia. Dacă era bolnavă, voia să fie îngrijită acasă. Nu știa ce părere avea să aibă despre asta Michael. Lui nu-i spusese încă nimic. Intenționa să-i dea vestea la timpul potrivit. Dacă nodului era benign, nu avea sens să-l îngrijoreze degeaba.

Susanne își ridică părul blond și-l prinse la spate într-un coc. „Dacă o să fac tratament cu citostatice, de acum încolo o să fiu scutită de asemenea îndeletniciri", se gândi ea punându-și peria de păr și rujul în poșetă. „Fir-ar al dracului! Dacă totuși există o parte pozitivă în povestea asta, o s-o găsesc", își mai spuse ea.

Rebecka fredona și întindea cuvertura pe pat. Fereastra era întredeschisă și lăsa să pătrundă în dormitor miresmele din grădină.

Adam stătea pe terasă și asculta amuzat refrenul interpretat fals de soția lui. Tunsese iarba și era leoarcă de transpirație.

Amândoi hotărâseră să-și îngrijească singuri proprietatea, deși asta însemna șase sute de metri pătrați de suprafață locuibilă și o grădină imensă. Doar pentru piscină aveau pe cineva care venea să-i ajute. Celelalte două bazine mai mici, pe care le construiseră pentru părinții și copiii care veneau în vizită, nu fuseseră încă umplute cu apă.

Adam se ridică și-și vârî capul pe fereastră.

— După ce termini, înotăm puțin?

Rebecka se opri din cântat în mijlocul melodiei *Over the Rainbow* și se îndreptă de spate.

— Cu mare plăcere! Termin imediat.

Luă o pernă și începu s-o scuture.

— Du-te tu înainte, că vin și eu.

Când Rebecka își făcu apariția în grădină, Adam nu apucase să parcurgă mai mult de o lungime de bazin. Dacă vecinii i-ar fi spionat printre copaci, ar fi văzut că soții nu aveau nimic pe ei. Adam se prinse de scară, iar Rebecka alunecă în piscină, lângă el. Trupurile le erau ascunse în apă, dar legănarea lor ritmică era inconfundabilă.

După ce terminară, cei doi înotară împreună trei lungimi de bazin, în ritm relaxat. Era o dimineață frumoasă în Mallorca.

La Paris treaba era în toi și Maggan se afla într-o dispoziție excelentă. Apropiata călătorie o făcea să petreacă la *La Sonja* mai mult timp decât i-ar fi permis durerea de picioare, dar restaurantul avea nevoie de pâine pentru tot weekendul, iar Maggan era hotărâtă să umple congelatorul până la refuz, astfel încât bucătarii să nu fie nevoiți să facă pâine cât era ea plecată.

De dimineață își luaseră adio de la Benny. Sau, mai degrabă, la revedere. Când conceptul de bucătărie franțuzească promovat de ei avea să fie introdus în hotelul lui Susanne din Londra, atât Maggan, cât și Paul aveau să fie prezenți la premieră.

— Angajeaz-o pe Julie, îi spusese Maggan lui Susanne. După practica pe care a făcut-o aici, știe totul despre pâinea mea. În plus, deocamdată nu are niciun loc de muncă.

Era evident cât de îngrijorat era Benny pentru Julie, iar Maggan se gândise că putea să-l ajute făcându-i această propunere lui Susanne.

— Mi se pare o idee bună. Lasă-mă să vorbesc cu Patrick, să vedem ce putem face. Se supără dacă mai iau hotărâri peste capul lui.

Susanne știa că uneori ea acționa mult mai rapid decât îi plăcea chibzuitului ei frate mai mic. Dar mai știa și că Patrick se bucura să-l vadă pe Benny vesel și fericit, iar dacă asta însemna s-o angajeze pe Julie, de ce nu?

— Când aterizați în seara asta?

— La opt, cred. Ah, ce bine o să fie!

Terminară convorbirea strigând la unison o formulă numai de ele știută, așa cum făceau încă din adolescență.

În timp ce Rebecka și Susanne stăteau la umbră pe terasă, cu două pahare mari de vin, Adam și Michael plecară să-i aducă pe Maggan și pe Paul de la aeroport.

— Poți să stai la mine sau la Susanne, zise Michael când auzi că Adam plănuia o vizită în Londra. Sigur, fiecare are hotelul lui, dar ne-am bucura să te avem ca oaspete acasă.

— Nu v-ați gândit să vindeți una dintre case și să vă mutați împreună?

Adam n-ar fi rezistat să trăiască precum prietenii lui.

— Amândoi ne simțim bine așa. În timpul săptămânii stăm la Susanne, iar în weekend, la mine. E un aranjament care funcționează perfect.

— Dacă în timpul săptămânii stați la Susanne, atunci sigur că și eu vreau să stau acolo. Nu i-am mai văzut casa de mult. De când i-am decorat-o.

— Exact. N-a schimbat nici măcar o singură pernă.

Michael zâmbi. N-ar fi putut niciodată s-o convingă pe Susanne să-și abandoneze apartamentul mult iubit. Și nici nu voia. Locuința se afla la o distanță convenabilă de *Hyati* și, dacă Susanne era fericită, era și el.

— Ce comandă ai la Londra? îl întrebă el pe Adam.

— O locuință particulară. M-am ocupat și de casa de aici a aceleiași familii. Acum vor să-și împrospăteze apartamentul din Londra.

— Cum te simți? Vreau să spun, să pleci de-aici pentru o vreme.

— N-o să dureze mult. Trebuie doar să-i pornesc pe muncitori, după care o să mă întorc spre sfârșit, pentru finisaje. Cât o să țină lucrările propriu-zise, o să fiu aici. Am mai lucrat cu echipa asta și altă dată. Știu că fac treabă bună și dacă nu-i supraveghez minut de minut.

Michael dădu din cap.

— Soția ta e la fel de bine-venită ca și tine. Dar știi asta deja.

— Sigur. O să vedem dacă reușesc s-o conving să vină și ea la

Londra măcar pentru două zile.

Adam parcă mașina și amândoi intrară în aeroport ca să-i întâmpine pe prietenii care aveau să completeze gașca.

— Vin cu tine la Londra, plângea Rebecka.

— Ba nu vii deloc, îi spuse Susanne. Și termină cu smiorcăiala!

Îi păru rău că deschisese subiectul, dar era din cauza vinului. Susanne era puțin ametită și povestea cu vizita la doctor îi scăpase fără să-și dea seama.

— Michael nu știe nimic și, dacă îi spui ceva, te omor, mai adăugă ea pe un ton amenințător.

Rebecka își trase nasul. Blestemata, încăpățânata de Susanne! Se simțea sufocată de furie.

— Ții minte ce furioasă ai fost pe Sonja că nu ne-a zis nimic despre problemele ei? Nouă, de care era atât de apropiată! Acum faci și tu la fel cu Michael.

— O să-i spun numai dacă văd că e vorba de cancer. De ce să se îngrijoreze inutil?

— Pentru că te iubește, Susanne! Nu ai voie să-l excluzi din viața ta. Așa cum ai obiceiul, adăugă Rebecka.

— Care obicei?

— Întotdeauna tu trebuie să fii puternică. Nu poți s-o lași nițel mai moale? Să dai frâu liber sentimentelor?

Susanne se uită la prietena ei. Rebecka știa că ea nu avea să cedeze psihic. Nu acum, când era vorba despre o chestiune atât de importantă. Pentru enervările de mică amploare, Susanne își dădea voie să plângă. Dar numai câteva secunde.

— Dacă sunt bolnavă, lucru pe care în clipa asta nu-l știu, o să-i anunț pe toți cei care vor avea răbdare să mă asculte. Până atunci, vreau să uiți discuția asta. Acum mă simt bine, dar, dacă pe viitor situația o să se schimbe, îți promit c-o să-ți spun. Ești mulțumită?

Rebecka nu era deloc mulțumită, dar trebui să-i facă pe plac lui Susanne și, când prietenii de la Paris intrară pe ușă, strălucea de fericire. Cel puțin la exterior.

25

— Minte, spuse Fredrik.

— În legătură cu ce?

— Când a zis că n-a cunoscut-o pe Sonja altfel decât ca pacientă. De ce ar face vizite la domiciliu un ginecolog. Și încă de cinci ori în două luni? Eu cred că a fost ceva între ei.

Fredrik mâncase destul. Mai luă o gură de vin, reprimându-și o eructație. De afară, bistroul minuscul arăta ca o gaură în perete, dar, când intrai în el, descopereai o mică bijuterie, exact așa cum îl descrisese Maggan.

Kicki îl privi atent.

— Vrei să spui… că făceau sex?

— Da, poate. Tu ce crezi?

— Nu știu. Oricum, n-o să mai aflăm nimic în plus de la el, îi răspunse Kicki și-și așeză tacâmurile pe farfurie.

Apoi clătină din cap. La început, totul i se păruse simplu. Dar, până acum, nu dăduse decât peste un talmeș-balmeș de nedescris.

— În altă ordine de idei, am vorbit cu Maggan despre cei care au locuit în apartament înaintea noastră și singura persoană pe care o cunoaște e Julie, dar mi-a promis că, după ce se întoarce din Mallorca, o să discute și cu cei de la agenția imobiliară. Așa că, dacă tot mergem la Londra, n-ar fi bine s-o căutăm și pe Julie?

— Ai vorbit cu Susanne de cameră?

— Normal.

Fredrik căscă. Se simțise obosit toată ziua și nu voia altceva decât să se vadă acasă, pe canapea. Dacă ar fi avut de ales, ar fi dormit în patul cel mare și comod, împreună cu Kicki. Pe de altă parte, în cazul ăsta, n-ar mai fi putut să doarmă.

— Mergem? o întrebă el.

Până una-alta, canapeaua era în regulă.

Pe jumătate adormit, se ridică și se uită la ceas. Trei? Ceva se auzea din camera lui Kicki. Fredrik se înfășură în plapumă și se

apropie ușă. Apăsă pe clanță și o deschise încet.

Era întuneric, dar o văzu în lumina care venea de pe terasă. Plapuma zăcea pe podea. Tricoul larg i se ridicase pe spate și fundul îi era acoperit de niște chiloți enormi. Kicki își luase toate măsurile de precauție în cazul unor eventuale vizite nocturne. Ca și cum hainele i-ar fi putut ascunde în vreun fel frumusețea. Femeile nu sunt prea perspicace câteodată.

Zgomotul venea de la ea. Kicki sforăia. După fiecare a cincea respirație urma un sforăit în cascadă. Sunetul acela contrasta atât de evident cu trupul ei plăpând, încât Fredrik nu se putu abține să nu izbucnească în râs. Fotograful se retrase ușor, să n-o trezească

— Cine-i acolo? strigă Kicki.

— Eu sunt, îi șopti Fredrik.

— Cât e ceasul?

— E miezul nopții. Dormi.

— De ce m-ai trezit?

— Tu m-ai trezit pe mine. Am crezut că plângi.

Kicki izbuti acum să-i distingă silueta. Fredrik stătea în ușă, înfășurat în plapumă, cu părul zburlit.

— Nu plângeam.

Femeia își trase tricoul în jos, încercând să-și ascundă corpul. Ce făcuse cu plapuma?

— Nu. Sforăiai.

— Ba nu sforăiam deloc.

— Ba da.

Fredrik o imită cât putu mai bine. Auzindu-l, Kicki se făcu roșie ca racul.

— Ce urât din partea ta! Ieși afară și să nu te mai văd pe aici! Și dă-mi înapoi plapuma!

Fredrik se apropie încet de pat.

— Poftim, îi spuse el și-și luă plapuma de pe umeri, rămânând complet gol.

Kicki își acoperi ochii cu palmele.

— Ieși afară! îi strigă ea.

Printre degete, îl văzu pe Fredrik îndreptându-se spre ușă. Ca și cum ar fi știut că ea îl privea pe furiș, bărbatul rămase o

clipă pe prag, arătându-și posteriorul, după care, râzând, închise ușa după el.

Kicki nu mai putu să adoarmă. Răsucindu-și picioarele ca paletele unui rotor ascuns sub plapumă, se gândea tot mai serios să-l omoare pe Fredrik. Pentru siguranță, își trăsese pilota până sub bărbie. Îi era cald și simțea c-o lua cu greață, dar era mai bine așa decât să se trezească din nou cu el studiindu-i chiloții.

Ea? Să sforăie? Prostii!

O irita că Fredrik reușea mereu s-o descumpănească. Își dezvăluise tot registrul de sentimente și asta îi inducea o oarecare stare de disconfort. Kicki cea de toate zilele era sigură de sine și echilibrată, dar, în apropierea lui Fredrik, era ca și cum sentimentele aproape că-i ieșeau afară din trup. Nu era nevoie decât ca bărbatul s-o atingă puțin, că începeau să se reverse. Ar fi vrut să înțeleagă despre ce era vorba. Era o slăbiciune pe care nu și-o recunoștea și pe care nu știa cum s-o controleze.

Cel mai rău fusese când îi povestise despre avort, iar el se arătase impresionat și se purtase cu multă duioșie. Kicki nu mai vrusese să se desprindă din brațele lui. Îi simțise respirația caldă în păr și asta o aproape c-o împinsese să-și ridice fața și să-i întâlnească buzele.

Slavă Domului că adormise!

Ar fi vrut să poată să facă asta și acum. Femeia strânse din ochi atât de tare, că începu s-o doară capul. Din sufragerie se auzeau zgomote. Programele franțuzești de televiziune pot să adoarmă pe oricine. Bine gândit.

Ea nu avea televizor în dormitor și, cu cât îl asculta mai atent pe cel de dincolo de ușă, cu atât auzea mai bine fiecare replică.

— Dă puțin mai încet, strigă ea. Încerc să dorm.

De data asta, Fredrik nu se mai furișă înăuntru, ci deschise ușa furtunos.

— Ești trează?

Își luase pe el o pereche de chiloți și un tricou.

— Iar tu văd că ai făcut o timidă încercare de a fi mai decent.

Ce aveau chiloții obișnuiți? Mai nou, toți bărbații purtau

lenjerie mulată?

Fredrik se apropie de pat, privindu-i capul împodobit cu păr roșu, care se ițea de sub plapumă.

— Dacă te mai uiți la mine, o să cred că vrei să mi-i scoți.

Kicki își trase plapuma peste cap, dar, în secunda următoare, el o dezveli.

— Așa. Acum suntem chit. Mută-te în partea cealaltă, îi ceru el și se așeză pe marginea patului.

Când Kicki nu se conformă solicitării, Fredrik intră în acțiune. O ridică în brațe și își făcu loc lângă ea, în pat. Kicki era atât de uimită, încât nici nu reacționă.

El îi luă o șuviță de păr și începu să și-o înfășoare în jurul degetului. Apoi o mângâie pe obraz.

— Ești frumoasă, îi spuse el și-i trecu degetul peste buze.

Când îi întoarse fața către el, Kicki nu protestă. Închise ochii când gura lui se apropie de a ei și, cu un suspin, îi răspunse la sărut. La început, ușor și mângâietor, apoi din ce în ce mai pasional. Se lipi de el, ajutându-l să se dezbrace. Corpul lui îi era atât de cunoscut. Știa exact ce îl făcea să respire mai adânc și când avea s-o roage să mai aștepte puțin.

Gura lui îi umezea sfârcurile. Inima îi bubuia în piept. Când limba lui se mută mai jos și îi atinse corpul, ușoară ca o pană, senzația deveni aproape insuportabil de plăcută. Fredrik își strecură ușor un deget pe sub marginea chiloților și atunci Kicki nu mai putu să se stăpânească.

— Fă dragoste cu mine, îl rugă ea în aceeași secundă în care el îi smulse chiloții.

Fredrik se opri o clipă. Se bucura să o privească. Femeia lui era nespus de frumoasă în lumina caldă care se revărsa prin fereastră.

O ridică ușor pe genunchi. Niciodată nu dorise ceva atât de intens așa cum o dorea pe ea acum. Încet, ca și cum Kicki ar fi fost extrem de fragilă, alunecă în ea și, cu mișcări ușoare, începură să se miște împreună, până o umplu complet. O sărută. Ea îl sărută la rândul ei. Sărutări pasionale, în care limbile se jucau una cu cealaltă. Când Kicki se lăsă pe spate, cu mâinile întinse în lateral, Fredrik știu ce voia. Făceau dragoste

într-un ritm din ce în ce mai accelerat, iar el o săruta în punctele cele mai sensibile. În cele din urmă, niciunul nu-și mai putu reprima orgasmul.

Băiatul cu ziarele privi în sus, către fereastra terasei de la etajul cinci. Era convins că un om tocmai fusese omorât.

26

— Ce i-ai spus lui Julie? îl întrebă Edith pe soțul ei.

— N-am apucat să-i spun prea multe, dar știe că nu eram căsătoriți când s-a născut.

— Dar nu și că n-am fost împreună în perioada sarcinii?

— Nu, asta n-am apucat să-i spun. Apoi ți s-a făcut ție rău și amândoi am venit de urgență încoace. O să reiau discuția altă dată.

— Dar, Frank, de ce crezi că e atât de important pentru ea să știe? Va fi mai fericită dacă va ști că eu nu ți-am spus că sunt gravidă sau că tu ai cerut un test de paternitate? Eu cred că n-ai să reușești decât s-o întristezi.

Julie abia împlinise o săptămână când Edith bătu la ușa lui Frank și i-o prezentă pe fiica lui. Copila se născuse prematur, cu o lună înainte de termen, dar era un bebeluș normal, de trei kilograme. De fapt, Frank nu avea nevoie să verifice dacă materialul lui genetic fusese cel care contribuise la nașterea celei mici. Fetița era copia lui la indigo. Spre deosebire de alți bărbați, el și-a deschis de îndată larg și ușa, și inima.

Nici măcar nu s-a supărat pe Edith. Îi înțelesese teama. Femeia n-ar fi îndrăznit să se întoarcă la el, căci îi era teamă că Frank n-ar fi vrut să știe nici de ea, nici de fetiță, dar Sonja reușise s-o convingă de contrariul.

Frank simțise întotdeauna că îi era dator Sonjei pentru asta, dar nici el și nici Edith n-o mai întâlniseră vreodată. Edith se întorsese acasă și nu mai ținuse legătura cu niciunul dintre prietenii din perioada petrecută în Paris.

Asta nu-l împiedicase pe Frank să-i scrie uneori Sonjei și să-și exprime recunoștința. Dar nu primise niciodată niciun răspuns.

— E o parte din povestea ei de viață. N-o să se supere. Dimpotrivă, o asigură Frank și-i povesti tot ce se întâmplase în Paris, despre restaurantul Sonjei, despre apartamentul aflat în clădirea care se dovedise a fi, în întregime, proprietatea Sonjei.

— Am crezut că a plecat din Paris, spuse Edith pe un ton

scăzut.

— Poate că la un moment dat a și plecat, dar se pare că s-a întors.

— Așa deci, șopti Edith gândindu-se la altceva.

— Trebuie să fi fost foarte bogată. Nu ți se pare ciudat că niciunul dintre noi n-a știut nimic de asta?

— Eram tineri și săraci. Dacă avea bani, înseamnă că a vrut să se simtă și ea ca fiind una dintre noi.

Edith nu voia să vorbească despre Sonja, era un subiect neplăcut.

— Sunt puțin obosită și, dacă nu te superi, vreau să mă odihnesc.

Frank fusese întotdeauna impresionat de oamenii cu putere și prietenia Sonjei cu președintele francez îl făcuse să nutrească un respect și mai mare pentru ea. Deși Hugo Mistral era căsătorit și, conform unor zvonuri, avea o serie întreagă de amante, Frank îl considera un bărbat extraordinar.

De câte ori îl întâlnise, tânărul Swinton îl ascultase cu pioșenie pe viitorul președinte. La drept vorbind, Frank era conștient că Hugo Mistral nu spusese niciodată ceva important, dar asta n-o înțelesese decât treizeci de ani mai târziu. Când Mistral fusese ales președinte al Franței, Frank se bucurase la fel de mult ca francezii.

Era uimit că Mistral și Sonja păstraseră legătura în toți acei ani. Dovada o reprezentau portretele din restaurant. Frank se întreba dacă povestea lor de dragoste continuase. Cu Sonja nu puteai să știi sigur niciodată. Încă de la optsprezece ani, fusese neobișnuit de curtată de bărbați și, dacă nu Mistral îi vizita dormitorul, întotdeauna se găsea un alt amorez. Sau, cel puțin, așa credea Frank. Sonja nu-i dăduse niciodată asemenea detalii, iar Frank nu îndrăznise s-o întrebe.

Succesul lui Frank la femei se născuse și murise în Paris. Printre englezoaice nu avusese niciodată mare trecere și, de aceea, era bucuros că o întâlnise pe Edith în capitala romantismului, nu în Londra. El nu și-ar fi înșelat niciodată soția, așa cum făcuse Hugo Mistral. O întâlnise pe cea mai minunată dintre femeile de pe pământ și nu regretase niciodată

că o sedusese pe Edith și-i răpise fecioria într-o mansardă din Paris, în 1974.

Edith nu era deloc obosită, dar, pur și simplu, nu mai avea chef să audă nimic despre Sonja, despre Mistral și despre Paris. Din punctul ei de vedere, toate astea reprezentau trecutul. Iar ea trebuia să-și poarte singură povara vinovăției. Frank începuse să dezgroape trecutul, dar asta nu avea să ducă nicăieri. Cu excepția faptului că-i deschidea ei răni vechi, pe care se străduise să și le vindece. În fond, ea nu greșise cu nimic. Dimpotrivă! În multe privințe fusese un înger.

Când îl auzi pe Frank închizând ușa de la intrare, se ridică din pat. Avea lucruri importante la care trebuia să se gândească – cum să-și determine fiica să renunțe la relația cu suedezul și să-și găsească în locul lui un englez drăguț și de încredere. Suedezii erau prea sexuali de felul lor. Nu se potriveau cu Julie, care era mai mult o intelectuală. În această calitate, te detașezi de plăcerile trupului. Edith, care, dacă n-ar fi făcut un copil de tânără, ar fi vrut să-și continue studiile, știa asta.

Femeii îi veni ideea unei cine. Familia Lawson, care locuia ceva mai jos pe stradă, avea un fiu proaspăt divorțat. Vina pentru eșecul mariajului îi aparținea în exclusivitate, dar, în rest, bărbatul nu avea decât merite. Era avocat, avea o casă în Hampstead, iar vizitele frecvente la părinți îl făceau să crească în ochii lui Edith. Julie Lawson. Edith zâmbi încântată. Avea să-i invite la masă într-o duminică.

Când Frank se întoarse de la plimbare, soția lui era sus.

— Vrei un ceai, dragule?

— Da, mulțumesc, mi-ar prinde bine. Cum te simți?

— Niciodată nu m-am simțit mai bine. O plăcintă?

Frank zâmbi pentru sine. Se întâmplase ceva. Pe chipul femeii nu se mai vedea nici urmă de oboseală, iar asta nu se datora doar celor câteva minute de somn.

— S-a întâmplat ceva deosebit?

— Nu, deloc.

Edith fredona o melodie și aranja pe o farfurie plăcintele calde.

— Vrei să scoți tu cești̦ile din dulap?

Julie se plimba precipitată înainte și înapoi. Făcea asta de o jumătate de oră. Nu pentru că trenul avea întârziere, ci pentru că ea ajunsese prea devreme. Când îl văzu pe Benny, își luă avânt, sări în brațele lui și încercă să-l cuprindă cu picioarele. Desigur, încercarea fusese sortită eșecului din start, însă, în timp ce Benny se străduia să-și recapete echilibrul cu iubita agățată de el, trecătorii îl priveau invidioși, apoi își mutau privirea spre partenerele lor, femei ceva mai echilibrate psihic și mai subțiri la trup. După care se uitau la Julie, oarecum visători, gândindu-se că ar fi vrut să-i ia locul lui Benny.

Însă Julie nu avea ochi decât pentru Benny. Era atât de îndrăgostită de el, încât aproape că simțea, la modul fizic, o durere în piept – dovada durerii fiind noul aspect al casei lui Benny, care, între timp, ajunsese să strălucească de curățenie. Julie simțea că nu putea să-și țină în frâu dorul decât ocupându-și timpul cu ceva, motiv pentru care se apucase să facă tot felul de lucruri pe care, în alte condiții, nu le-ar fi făcut niciodată într-o casă străină. Umpluse până și frigiderul. Firește, cu multe sticle, dar și cu carne, cu unt, cu brânză, frișcă, legume, fructe și alte bunătăți, care-i plăceau lui Benny.

— Dar ce-ai mai făcut pe aici?!

Julie zâmbi mulțumită.

— Ar trebui să plec mai des de-acasă, adăugă Benny.

Julie se uită la el.

— Nu mai pleci nicăieri!

— Vino-ncoace, îi zise el și întinse brațele spre ea.

Timp de două zile nu mai ieșiră din apartament. Când nu încercau să vadă dacă trupurile li se mai potriveau, stăteau de vorbă. Benny îi povestea despre copilăria lui, petrecută într-un cartier din Stockholm, iar Julie îi relata întâmplări din copilăria ei de fetiță dolofană, cu o mamă foarte slabă. Apoi au vorbit despre fostele lor relații și cum se terminaseră ele, au vorbit despre visurile și ambițiile lor. Doar despre banii ei Julie nu i-a pomenit nimic lui Benny. Avea să-i povestească despre ei altă dată. Atât timp cât nu se atingea de ei, banii respectivi parcă nu

erau adevărați.

— Sigur, mă bucur, spuse Julie când Edith o sună s-o invite la cină. Benny lucrează, așa că, din păcate, n-o să poată să vină și el.

Edith oftă ușurată. Nici nu avusese intenția să-l invite și pe suedez.

— Vine și Andrew?

Julie spera să-și întâlnească fratele mai mic. Nu se văzuseră prea des în ultima vreme și asta numai din vina ei. Acum însă, că dispunea de mai mult timp liber, avea să îndrepte situația.

— Nu, duminică nu poate. Dar ce bine că tu poți! Te așteptăm la ora trei.

Edith nici măcar nu-și întrebase fiul dacă putea sau nu să vină la cină și spera că Julie n-avea să-l sune înainte de duminică. Soții Lawson acceptaseră invitația și o întrebaseră dacă puteau să-l aducă și pe fiul lor, Carl.

Totul mergea ca pe roate, așa cum plănuise Edith.

27

— Trebuie să-i spui și lui Maggan când se întoarce, se răsti Rebecka. Dacă nu-i spui tu, îi spun eu!

Susanne încercă s-o sperie cu privirea, dar prietena ei nu păru afectată.

— Suntem doar noi trei și suntem împreună. Nu poți s-o excluzi. Nu poți să mă lași să port singură povara asta.

Bărbații plecaseră să vadă cel mai recent proiect al lui Adam, iar Maggan, Susanne și Rebecka rămăseseră să se bucure de soare lângă piscină.

— Bere rece! strigă Maggan îndreptându-se spre ele.

Se simțea într-o dispoziție excelentă. Ultimele săptămâni fuseseră cu-adevărat fericite. Mai întâi își întâlnise fiica și nepoții, iar apoi prietenele. Femeia puse sticlele pe masă și deschise umbrela de soare din dreptul scaunului său.

— Nu înțeleg cum rezistați în căldura asta, zise ea icnind. Mi s-au lipit pulpele între ele.

Rebecka se uită la Susanne cu o privire autoritară, iar aceasta din urmă oftă.

— Maggan, Rebecka insistă că trebuie să-ți spun că am un nodul la un sân.

Maggan se prăbuși în scaun cu o bufnitură.

— Cum? Vai, Doamne, Susanne!

— E doar un nodul. Și sunt sigură că e benign. Săptămâna viitoare mă duc să mă consulte un medic, dar, până atunci, nu vreau să mai discut pe tema asta. Chestie pe care Rebecka nu vrea s-o priceapă, adăugă Susanne furioasă, aruncându-i lui Rebecka o privire ucigătoare.

— Sigur că e benign, zise Maggan. De când îl ai?

— De o lună, poate.

— O lună? Și consultația e abia săptămâna viitoare? Ești nebună? îi strigă Rebecka pe un ton tăios. Vrei să te sinucizi?

— Vino-ți în fire! Am crezut c-o să dispară de la sine, dar, când am văzut că e tot acolo, mi-am făcut programare la doctor. Și-acum putem să nu mai vorbim despre asta? insistă Susanne,

turnându-și uleiul de protecție solară în palmă.

Se apucă apoi să-și ungă picioarele care erau deja bine bronzate. Nu voia să mai discute pe acest subiect și nici să emită pronosticuri. Săptămâna următoare avea să afle care era situația și avea să le-o comunice tuturor. Ce era atât de greu de înțeles?

— Merge și Michael cu tine la doctor? o întrebă Maggan.

— Nici lui nu i-a zis încă nimic, o lămuri Rebecka pe un ton acru.

— Dar, Susanne, trebuie să-i spui! Sper că înțelegi asta!

— Nu, nu înțeleg. Dacă nodului e malign, sigur că o să-i spun, dar, atât timp cât nu e niciun pericol, nu vreau să-i spun nimic. Ar fi o prostie să se îngrijoreze inutil. Doar știți cum e Michael. Până la consultație, n-aș mai avea nici o secundă de liniște.

— Nu simți nevoia să vorbești cu el? Eu n-aș putea să nu-i zic nimic, spuse Maggan.

— Așa ești tu, îi zâmbi Susanne. Acum hai să bem bere și să facem baie, continuă ea și turnă băutura în trei pahare. Noroc, fetelor! Cele mai minunate prietene și cele mai prăpăstioase persoane pe care le cunosc!

Susanne ridică paharul, iar prietenele ei, deși fără chef, făcură același lucru. Susanne nu avea să se dea bătută, încăpățânarea asta era o calitate, dar uneori și un defect. De cele mai multe ori, singura ființă pe care o asculta Susanne era Susanne. Așa fusese prietena lor mereu și așa avea să fie și-n continuare.

— Am o presimțire amară, spuse Maggan după ce Susanne sărise în piscină, iar ea rămăsese doar cu Rebecka.

— Și tu? Am sperat din tot sufletul ca măcar tu să simți altceva.

— Dar Susanne e puternică. O să treacă și peste asta.

— Dacă e cancer, nu are nicio importanță cât de puternic ești. Doar nu crezi și tu că atitudinea îți salvează viața?

— Nu crezi totuși că atitudinea e importantă?

— Deloc. Singurul lucru important e ce fel de cancer are omul. Și, după aceea, totul e o chestiune de noroc. M-am săturat de discuțiile despre dorința de viață și despre alte prostii din astea. Sunt atâția oameni tineri, cu copii mici, care mor de

cancer. Crezi că ei nu vor să trăiască?

— Ba da, bineînțeles.

— Sigur, izbucni Rebecka furioasă.

— Promit că n-o să mai pronunț niciodată cuvântul „puternic" în legătură cu cancerul.

— Mulțumesc.

Rebecka simțea că se sufocă. De fapt, nu era furioasă, ci doar îngrijorată. Se uită la Susanne, care înota în ritm accelerat. Nu, lui Susanne nu putea să i se întâmple nimic rău. Pur și simplu, era imposibil să i se întâmple ceva rău.

Întoarsă în Londra, Susanne avu atât de multă treabă la hotel, încât aproape că uită de consultația la medic. Dacă nu și-ar fi programat telefonul să-i aducă aminte, ar fi continuat să stea în genunchi și să curețe toaletele.

Dacă era nevoie, Susanne nu se dădea înapoi de la niciun fel de muncă. Pentru ea, curățenia în camere era chiar o adevărată plăcere. Nu era genul de om care să stea toată ziua la birou. Și asta era o treabă necesară, dar în niciun caz stimulativă.

Susanne fu întreruptă de semnalul telefonului și, oftând, își dădu seama că venise ora. După vizita în Mallorca, nu se mai gândise la nodul. Și acolo, vorbise despre asta doar pentru că Rebecka și Maggan nu o lăsaseră în pace. Sigur, amândouă nu mai rostiseră niciun cuvânt pe tema asta, dar privirile lor spuneau totul. A lui Maggan era compătimitoare, a lui Rebecka, furioasă. Se simțise supravegheată secundă de secundă – un sentiment deloc plăcut.

Ploaia o bucura. Mai domolise căldura. Susanne făcea plimbări dese, căci ginecologul îi spusese că ușurau neplăcerile menopauzei. Femeia considera că orice îi putea reechilibra corpul merita încercat.

Acum însă se îndrepta cu pași repezi către Spitalul Princess Grace. Spera că întrevederea cu medicul nu avea să dureze mult. După aceea trebuia să ia masa cu Michael și cu Adam.

Susanne nu fusese pregătită și când, în camera în care i se făcea mamografia, lacrimile începură să-i curgă pe obraji, crezu că totul era din cauza aparatului, care îi strângea sânul în mod

neașteptat de tare. Asistenta nu zise nimic, dar îi întinse cutia cu batiste de hârtie pe care o avea pe birou. Lacrimile nu secară însă nici când examinarea luă sfârșit. În sala de așteptare, unde trebuia să rămână până când avea să fie chemată de doctor, Susanne încercă zadarnic să se controleze.

Doamna în vârstă care stătea alături o mângâie ușor pe braț.

— Fetițo, o să vezi că o să fie bine, îi spuse ea pe un ton consolator, când numele lui Susanne fu strigat.

Exista riscul ca Susanne să se înfurie pe ea când avea s-o vadă, dar ei nu-i păsa. Cu pași hotărâți, intră în spital. Rebecka se decisese s-o aștepte pe Susanne la ieșirea de la doctor. Era o prostie să vrei să fii singur într-un asemenea moment. În plus, Adam venise deja la Londra, așa că Rebecka îl urmase.

Văzu imediat că Susanne nu primise o veste bună. Blondina, care obișnuia să meargă cu capul sus și spatele drept, trecu acum pe lângă ea cocoșată și albă la față, fără ca măcar s-o recunoască.

— Susanne! o strigă femeia cu brațele întinse spre ea.

— Rebecka? Ah, Rebecka, exclamă Susanne și se prăbuși disperată la pieptul prietenei ei. Doctorul crede că am cancer.

— Adam, dragule, la prânz îl aduci tu pe Michael acasă? Am gătit și vreau să mâncăm aici.

— Nu cred că apucăm. Michael merge cu mine să vedem apartamentul.

— Trebuie să veniți. Punct.

Rebecka își regăsise tonul de directoare.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu mai pune atâtea întrebări. La prânz veniți încoace.

Rebecka o învelise pe Susanne pe canapea, iar acum, stând singură în bucătărie, putea să nu-și mai ascundă durerea. Medicul nu spusese mai mult decât că, după părerea lui, nodului era malign, dar că, după biopsie, avea să aibă mai multe informații. Formațiunea era încă mică, iar doctorul îi explicase lui Susanne că ăsta era un lucru bun. În rest, femeia nu mai auzise nimic. Rebecka își suflă nasul. Trebuia s-o sprijine pe

Susanne și să-și ascundă îngrijorarea. Pe fereastra bucătăriei îi văzu pe Michael și pe Adam apropiindu-se de casă. Trase adânc aer în piept și se duse să le deschidă.

28

— Îmi pare rău, dar numai apartamentul *La Sonja* a fost rezervat, spuse recepționera pe un ton de scuză, când Kicki îi ceru două camere separate.

— Dar sunt sigură că i-am spus lui Susanne că suntem doi.

Recepționera clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu mai avem nicio cameră liberă. Dar se poate dormi și pe canapeaua din salon. Sau aș putea să sun la *Hyatt* și să rezerv o cameră acolo.

Fredrik tăcea. El nu avea nicio problemă să împartă camera cu Kicki. După noaptea aceea minunată, femeia se comportase ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între ei și se ferea când el încerca să o atingă. Lui Fredrik îi era imposibil s-o priceapă. I-ar fi fost mai ușor dacă măcar ar fi vorbit cu el. Dar nu. Kicki ridica nasul în vânt și-i întorcea spatele imediat ce o aborda, pentru ca el să înțeleagă mesajul. Care mesaj?!

Dar Fredrik nu era prea îndemânatic la decodarea mesajelor de acest soi. El voia să discute cu ea. Pe îndelete. Voia s-o împace pe Kicki, cu toate că nu știa de ce ea se comporta în felul acela bizar.

— Sună la *Hyatt*, zise Kicki și se întoarse către Fredrik. Eu o să stau acolo, iar tu poți să dormi în superbul pat cu baldachin al Sonjei.

— OK, răspunse el.

— OK? Atunci așa facem. Poți să-mi chemi un taxi? întrebă ea întorcându-se la loc spre recepționeră.

După câteva minute, Kicki trântea furioasă portiera taxiului. Se bucurase că avea să stea în apartamentul *La Sonja* și sperase că Fredrik avea să se ofere să se mute la *Hyatt*. Dacă n-ar fi detestat violența, Kicki i-ar fi pălmuit fața surâzătoare chiar acolo, în holul hotelului.

Fusese nepermis de superficială când se lipise de trupul lui gol. Experiența fusese plăcută, dar nu și înțeleaptă. Extrem de satisfăcătoare, dar complet necugetată. Fermecătoare, dar o curată nebunie. Femeia roși la gândul că, la o oră după primul

orgasm, îl rugase s-o posede încă o dată. Apoi se trezise ca dintr-o beție. Povestea dintre ea și Fredrik nu putea să se repete. Ca și în tinerețe, relația lor nu putea să se termine decât catastrofal.

Kicki era mulțumită că luase o hotărâre, dar faptul că Fredrik nu părea să i-o respecte o irita. Oare chiar totul trebuie explicat în cuvinte? Fotograful ar fi trebuit să înțeleagă, să-i priceapă semnalele, care erau cât se poate de clare. Cum de le interpreta atât de greșit? Kicki nu avea răbdare să despice firul în patru și apoi să fie contestată. Nu toate lucrurile trebuie discutate. De fapt, în ceea ce o privea, o discuție era chiar irelevantă. Încercase să discute cu fostul ei soț și asta nu rezolvase nimic. Fusese ca și cum vorbele ei nu aveau nicio valoare. De altfel, nici ale lui nu aveau nicio valoare, pentru că rareori li se întâmplase să fie sinceri. Nu erau căsătoriți de prea multă vreme când ea, în loc să vorbească, începuse să demonstreze: dacă nu voia să facă sex, scutura din cap, își încrucișa brațele peste sâni și se muta cât mai departe de el. Dacă el întârzia mult peste ora mesei, ea ofta. Dacă era furioasă, trântea ușile. Mesajele nu puteau să fie mai clare de-atât.

Soțul ei acceptase situația asta, dar Fredrik părea să nu fie pe aceeași lungime de undă. Era mai bine că stăteau în hoteluri diferite. Fuseseră pe punctul să-și strice relația profesională, dar, datorită prezenței ei de spirit, puteau să meargă mai departe ca niște oameni maturi ce erau.

Lui Fredrik îi venise s-o salte pe umăr și s-o ducă în apartamentul din *La Sonja.* Acolo ar fi așezat-o pe canapea, i-ar fi explicat ce simțea și apoi ar fi sărutat-o. În închipuirea lui, totul ar fi decurs perfect, dar, în realitate, ar fi riscat să rămână fără limbă.

Fotograful avea probleme cu contrastele și nu știa cum să le gestioneze. Căldura era, desigur, mai ușor de gestionat decât frigul, probabil pentru că se potrivea mai bine cu ceea ce simțea în clipele acelea. Cu partea glacială a lui Kicki îi era mai greu. Spre deosebire de fosta lui soție, care fusese o tăcută, Kicki avea un temperament cu care nu puteai să ții pasul.

Dacă ai fi judecat după starea ei de spirit actuală, ai fi putut crede că zgârieturile de pe trupului lui erau o manifestare a furiei femeii. Cel puțin, așa se gândea Fredrik în timp ce se dezbrăca. În partea inferioară a abdomenului remarcă o vânătaie care nu mai voia să dispară. Totuși, în ciuda culorii neplăcute, ea era o dovadă a pasiunii de care era capabilă Kicki.

Hyatt nu era atât de aseptic pe cât crezuse Kicki, iar patul era la fel de lat ca acela din apartamentul Sonjei, deși îi lipsea baldachinul. Avea să fie bine. Femeia își așeză cele câteva haine în șifonier și, cu neseserul în mână, intră în baie. Totul era perfect. Doar că, bineînțeles, în baie trona o cadă. Exista oare vreun hotel englezesc care să aibă numai dușuri? Deșurubă dopul sticluței de pe chiuvetă și se strâmbă când simți mirosul lipsit de feminitate. Telefonul lăsat în cameră începu să sune și ea zâmbi. Era cu siguranță Pyret, care voia să știe dacă mama ei ajunsese cu bine la Londra. Kicki oftă când văzu că era doar un mesaj de la Fredrik: *Uite ce amintire plăcută am de la tine,* scrisese bărbatul și atașase o fotografie cu… Dar ce era asta? Lui Kicki îi luă ceva timp până să identifice vânătaia și locul unde era ea amplasată. Aruncă telefonul pe canapea. Obrajii îi luaseră foc. Așa deci? Foarte bine! Avea să plănuiască o răzbunare pe măsură.

Fredrik cânta, ținând dușul în dreptul gurii, în chip de microfon. Frank Sinatra. *I've got you under my skin.* Era mulțumit de cum suna. Bătea ritmul din picior și mișca din șolduri. Era păcat că terminase cu muzica. Nu se mai atinsese de chitară de mulți ani. Se decise brusc că, odată întors acasă, avea să scoată din nou instrumentul la lumină. Vocea însă îi suna bine. Începu să se șteargă cu prosopul, satisfăcut atât de prestația lui vocală, cât și de fotografie. Miza pe o reacție furibundă din partea lui Kicki și asta îl amuza. Nu avea decât să stea la *Hyatt,* îmbufnată. Atât timp cât era la o distanță acceptabilă de el, nu-i păsa.

După ce se îmbrăcă, ieși s-o caute pe Susanne. Voia să-i ceară permisiunea să fotografieze hotelul.

Tablourile Sonjei i se păreau interesante, așa că porni să

parcurgă holul agale, ca să le poată studia pe toate.

— Sunt frumoase, nu?

Femeia scundă și plinuță îi zâmbea prietenește.

— Foarte.

— Caut bucătăria. Știi pe unde e? îl întrebă ea.

Tipa i se părea cunoscută. Fredrik își răscoli prin memorie ca să-și dea seama de unde o știa.

— Iartă-mă. Ne-am mai întâlnit? Eu sunt Fredrik.

— Nu, nu cred. Eu sunt Julie, îi răspunse ea și strânse mâna care-i fusese întinsă.

Fredrik se uită la ea, dar când privirea i se opri în zona sânilor Julie socoti că era mai înțelept să-l caute pe Benny.

— O s-o găsesc singură, spuse ea și se îndepărtă.

Lui Fredrik îi vâjâia capul. De ce i se părea cunoscută fata asta? Brusc, își dădu seama. Medalionul. Avea exact același medalion ca femeia pe care o văzuse în fotografiile cu Swinton.

Asta nu trebuia neapărat să însemne ceva. Poate că bijuteriile nici măcar nu erau identice. Poate se înșela.

Fredrik nu se simțea în largul lui la gândul că voia s-o fotografieze pe necunoscuta aceea pe furiș, ba se simți chiar ridicol când se ascunse după o coloană din restaurant și ridică aparatul la ochi, dar amănuntul era prea important ca să piardă ocazia.

Se părea că personalul din bucătărie o cunoștea pe Julie, căci fata și un bărbat se îmbrățișară îndelung. Abia când cei doi se desprinseră unul din brațele celuilalt izbuti Fredrik să facă poza de care avea nevoie. Apoi fotograful părăsi restaurantul în grabă și se întoarse în apartamentul lui.

Avusese dreptate. Din câte putea să-și dea seama, medalioanele erau identice. Culorile fotografiei celei vechi se estompaseră, dar bijuteria albastră care se odihnea pe pieptul femeii se putea distinge încă destul de clar. Oare să fi fost un medalion de duzină, un produs de serie? Trebuia să întrebe un bijutier.

Dacă era medalionul era același, asta însemna că femeia pe care tocmai o întâlnise o cunoștea pe cea din fotografie? Fredrik luă telefonul și, fără prea mult chef, o sună pe Kicki.

— Da, răspunse ea.

— Bună, eu sunt, zise Fredrik.

— Numai fiica mea îmi spune asta când răspund. De acum încolo te sfătuiesc să te prezinți.

Kicki era într-o dispoziție cât se poate de proastă. Nu avea decât! Fredrik nu intenționa să se lase influențat de starea ei.

— Ghici ce-am făcut chiar acum! Am fotografiat pe furiș o femeie din hotel.

— Așa…

— Purta exact același medalion ca femeia care stătea lângă Swinton în fotografia pe care am găsit-o noi.

Kicki trase adânc aer în piept. Despre asta voia să vorbească. Informația putea să fie importantă.

— Vin imediat, spuse ea și închise.

29

În ciuda protestelor lui Susanne, Michael își anulă tot ce avea programat la hotel. Adam și Rebecka renunțară să se mai întoarcă în Mallorca, așa cum le propusese ea. Rămaseră cu toți s-o vegheze, ca și cum s-ar fi temut ca Susanne să nu facă vreo prostie. Ea însă nu avea astfel de gânduri.

După prima zi, starea de paralizie care-o cuprinsese la doctor îi trecuse, iar acum, în opinia lui Rebecka, Susanne intrase în faza de negare. Era regretabil că, în urmă cu doi ani, Susanne îi recomandase prietenei ei să meargă la un terapeut, pentru că de atunci aceasta devenise interesată de funcționarea psihicului uman. Cât se analizase pe ea însăși, nu fusese o problemă, dar acum, că Rebecka se concentra asupra lui Susanne, situația nu mai era deloc plăcută.

— Nu neg nimic. Am cancer. Până una-alta însă, nu știu de care și nici dacă s-a extins. Sunt hotărâtă să-mi extirp sânul și știu că o să-mi cadă părul, că o să slăbesc, că o să vomit, că o să fac răni în gură și că totul o să aibă gust de metal, se răsti Susanne enervată. Doar pentru că mănânc și mă mișc normal nu înseamnă că neg ceva.

— Nu trebuie să fii atât de exagerat de puternică, îi comunică Rebecka pe un ton calm.

— Nu știu cum e să nu fii puternică. Vrei să mă lași să fiu așa cum simt?

Susanne se uită la Michael, rugându-l din priviri s-o ajute cu psiholoaga amatoare.

— Vino, Rebecka! Hai să-ți arăt ceva, zise el și arătă înspre bucătărie.

Susanne zâmbi și mimă cu buzele cuvântul „mulțumesc".

— Las-o puțin să respire, îi spuse Michael lui Rebecka în bucătărie. Altfel riști să te alunge de-aici.

— Dar trebuie să vorbească.

— O să vorbească atunci când o să simtă ea.

Michael părea epuizat. Nu-i era ușor să admită că Susanne a lui era bolnavă. Nu dormise de douăzeci și patru de ore și mai

avea de așteptat tot pe atât până să afle cât de gravă era situația.

— Dar poți să vorbești cu mine. Chiar am nevoie de asta. Vrei să facem o plimbare împreună?

Când ușa de la intrare se închise, Susanne oftă din rărunchi. Își iubea prietena, dar, din păcate, când analiza situația, Rebecka judeca totul în funcție de ea, nu în funcție de Susanne. Or, diferența dintre ele două era mare. Rebecka adora problemele, Susanne, soluțiile. Întotdeauna fuseseră așa. De cele mai multe ori, combinația era perfectă. Rebecka o potolea pe Susanne, când aceasta era prea grăbită, iar Susanne o impulsiona pe Rebecka dacă aceasta se împotmolea în detalii inutile. Iar când venea vorba de suma enormă de bani de care dispuneau împreună cu Maggan, situația nu prezenta decât avantaje. Hotărârile se luau cu Maggan funcționând ca un punct de echilibru între ele două.

Susanne o sunase pe Maggan în aceeași dimineață și, împreună cu Paul, aceasta din urmă se hotărâse să vină de urgență la Londra. Susanne avea nevoie de Maggan care, spre deosebire de Rebecka, nu ar fi contestat deciziile medicilor sau propunerile lor de tratament. În plus, Maggan considera că Michael avea nevoie de Paul, prietenul lui cel mai vechi și cel mai bun. Adam era fantastic, dar își pierduse prima soție, care murise de cancer, și Susanne știa prin ce trecuse el atunci. Pe de altă parte, nu era ușor să ajuți un prieten care acum trebuia să treacă iar prin același coșmar al luptei împotriva cancerului.

— Refuz să mă gândesc că aș putea s-o pierd. De ce-aș mai trăi dacă n-aș mai avea-o pe Susanne?

Rebecka îl luă de braț și îl strânse consolator.

— Pentru mine, viața a început când am întâlnit-o pe ea. A căpătat un conținut care până atunci nu existase. Înțelegi ce vreau să spun?

Femeia încuviință din cap.

— E cea mai bună prietenă a mea. Partenera mea. Iubita mea. E totul pentru mine.

— Știu, Michael, știu. Și tu ești totul pentru ea.

— Atunci nu se poate s-o pierd, decise el, ștergându-și cu palma obrajii uzi.

— Nu, n-ai s-o pierzi. O să se facă bine.

— De unde știi?

Rebecka nu putu să-i răspundă. Susanne trebuia să se facă bine. Orice alt rezultat era de neimaginat.

Perechea care se urcă în tren la Paris nu era prea veselă. Amândoi erau profund impresionați de vestea pe care o primiseră de la Susanne.

— Dacă e cineva care să poată să treacă peste o problemă ca asta, atunci omul ăla e Susanne, spuse Paul.

— Să nu te audă și Rebecka zicând asta. Ea nu crede în forța interioară a omului sau că dorința de a trăi ajută la vindecare.

— Poate că nici eu nu cred în lucrurile asta, dar e clar că omul trebuie să aibă un psihic puternic ca să suporte tratamentul.

Dar ce știa el?! Toate persoanele care au rude bolnave spun asta: că apropiații lor au forța să supraviețuiască. Și totuși mulți bolnavi de cancer nu se vindecă.

Maggan se gândi la ce-i spusese Susanne. Că, dacă tratamentul va fi de lungă durată, ar vrea să plece acasă, în Suedia. Pentru prima dată, Maggan era fericită că aveau la dispoziție acei bani, moștenirea. Susanne putea să aleagă orice fel de tratament își dorea, fără să se gândească la costuri. Maggan nu știa dacă îngrijirile de care avea nevoie prietena ei erau mai accesibile în Londra decât în Stockholm, dar despre asta aveau să discute după ce primeau rezultatul biopsiei.

— Vreau să știți că n-o să suport să văd în jurul meu figuri compătimitoare, spuse Susanne când toată lumea se adună în sufragerie. N-am de gând să vă consolez și, dacă vreți să fiți triști, fiți în altă parte. Dacă vreți să mă ajutați cu-adevărat, vă rog să vă comportați normal.

Femeia se uită de jur-împrejur. Grupul nu era prea vesel. Începu să strângă farfuriile mici și, când Rebecka se ridică s-o ajute, Susanne îi aruncă o privire hotărâtă.

— V-am zis: purtați-vă normal, exclamă ea și plecă în

bucătărie cu cele șase farfurii în mână.

— E complet șocată, șopti Rebecka în clipa când Susanne dispăru după ușă.

— E Susanne dintotdeauna, îi replică Maggan calmă. O să se descarce atunci când o să simtă nevoia. Până atunci, vrea să se țină tare.

Când ușa se deschise din nou, Susanne avea în mână o sticlă de șampanie.

— Vreau să sărbătorim că suntem împreună în casa mea. Asta am fi făcut dacă nu s-ar fi întâmplat nimic. Iar eu consider că încă nu s-a întâmplat nimic. Iubitule, vrei să aduci tu paharele cât deschid eu sticla? zise ea cu un zâmbet.

Când Michael se întoarse, Susanne umplu paharele și îl ridică pe al ei.

— Noroc și bine-ați venit la Londra! Mâine s-ar putea să se dezlănțuie infernul, dar azi e încă bine. Cine vrea să danseze cu mine?

Michael o privi pe Susanne, care plutea prin încăpere în pași de dans, cu brațele deschise. Tabloul era dureros. Bărbatul ar fi vrut să i se alăture, dar tocmai ajutorul de care ea avea cel mai mult nevoie nu putea să i-l ofere. Și-atunci ce fel de soț mai era el? Unul care era fericit, atât timp cât viața îi oferea bucurii, dar care nu era capabil să facă față greutăților? Sau să-i sprijine pe cei dragi, când ei aveau nevoie de el?

Paul îi acoperi palma cu palma lui.

— Cum te simți?

Michael ridică din umeri.

— Nu știu. Mă simt pustiit, îi răspunse el zâmbind amar. Eu sunt pustiit, iar ea e plină de optimism. Cum e posibil?

— Ea luptă în singurul mod în care știe să lupte, Michael. Într-o situație ca asta, noțiunile de corect și greșit nu există.

— Oare sunt un om rău pentru că mi-ar plăcea ca ea să-mi cadă în brațe?

— Nu. Cred că înțeleg ce vrei să spui. Atunci ai primi avea ceva de făcut la modul concret.

— Da, exact. Așa mă simt complet neajutorat. Nu sunt în stare să fac ce vrea ea.

Michael clătină din cap.

— N-a trecut decât o zi și jumătate. Poate că ar trebui să-ți mai acorzi puțin timp. Susanne știe de nodul de mai multă vreme. Tu abia ce ai aflat.

— Și de ce nu mi-a spus nimic? Își închipuie că sunt așa de fragil, încât trebuie să fiu menajat?

— Eu nu cred că pe tine te-a menajat, ci mai degrabă pe ea însăși.

— Cum adică?

— Nu știu, e doar o presupunere. Poate se teme ca-i s-o părăsești acum, că e bolnavă.

Michael îl privea uimit.

— N-aș părăsi-o niciodată pe Susanne!

— Dar ea nu are de unde să știe asta. Relația voastră e destul de nouă. Și un element foarte important a fost atracția fizică. Cred că o asemenea temere e firească.

Michael se uită spre ceea ce acum era un ring de dans și știu pe loc ce avea de făcut. Voia s-o ia în brațe și s-o sărute pe Susanne, apoi să-i roage pe ceilalți să meargă la culcare.

— Îți mulțumesc, Paul, zise el și se ridică. Îți mulțumesc.

30

Kicki se simțea ca jumătate dintr-un cuplu de detectivi plecat pe urmele misteriosului medalion sau, mai bine zis, ale deținătorului său.

Cu respirația tăiată, bătu la ușa lui Fredrik. O luase pe scări, hotărâre nu prea înțeleaptă, dată fiind condiția ei fizică aproape inexistentă, dar, în calitate de detectiv, se grăbea. Să fi așteptat liftul ar fi fost o pierdere de vreme.

— Dumnezeule, ce-ai făcut? exclamă Fredrik când văzu vietatea roșie ca racul de la ușa lui.

— Lasă asta, trebuie s-o găsim pe femeia cu medalionul.

Kicki îl trase de mână.

— Haide!

— Stai să găsesc cartela de la ușă. Cheamă liftul! Tanti nu poate s-o mai ia iar pe scări.

Kicki se comportă ca și când n-ar fi auzit comentariul. Avea lucruri mai importante la care să se gândească, ca, de exemplu, ce să-i spună femeii cu medalionul, dacă aceasta se mai afla în hotel.

În hol, se opri brusc.

— Ai zis că o cheamă Julie?

— Da.

— N-ar putea să fie fata care a stat înaintea noastră în apartamentul ăla micuț al lui Maggan?

— Vrei să spui… înainte ca noi doi… de mai multe ori…? Mmm, ce bine a fost! Mă bucur că nici tu n-ai uitat!

Fredrik zâmbi larg. Kicki îl ciupi de braț.

— Ar putea să fie fata aia? insistă ea în timp ce Fredrik își fricționa brațul.

— E foarte posibil. Nu mi-a trecut prin minte, cu toate c-am văzut-o aruncându-se în brațele unuia dintre bucătari. Parcă fata din apartamentul lui Maggan era combinată cu suedezul ăla, nu?

— Da. Dar înțelegi ce înseamnă asta? Julie trebuie să fie fiica lui Swinton.

— Trebuie?

— Da. Fotografiile erau în biroul ei. Ea poartă același colier ca soția lui Swinton din fotografii.

Kicki nu mai avea timp de vorbă. Voia s-o găsească pe Julie și, cu pași hotărâți, intră în restaurant și se uită de jur-împrejur. La ora aceea, clienții erau puțini. Femeia studie fiecare persoană de la mese. Apoi se întoarse întrebătoare către Fredrik.

— Nu e aici, nu?

— Nu.

— Fir-ar al dracului!

Era atât de dezamăgită, încât începu să bată mărunt din picior.

— Dar Benny este, zise Fredrik și arătă către ușa batantă care ducea la bucătărie.

Kicki își luă avânt.

— Benny! strigă ea.

Uimit, bucătarul se întoarse către femeia care venea în mare viteză înspre el.

— Da?

— Bună, eu sunt Kicki. Ne întâlnim în sfârșit, exclamă ea și-i întinse mâna.

Benny i-o luă ezitând. Tipa arăta ca o creatură sălbatică.

— El e partenerul meu, Fredrik. Da, deci nu partener în felul ăla, adăugă Kicki și roși. Lucrăm împreună. Doar lucrăm. Nimic altceva.

— Cred că băiatul a înțeles, interveni Fredrik zâmbind. Bună, Benny! Suntem prietenii lui Maggan. Ai cumva un minut liber?

Benny încuviință din cap.

— Sigur. Ne putem așeza acolo. Doar să le spun în bucătărie că sunt ocupat câteva minute. Vreți o cafea?

În bucătărie, Benny se întâlni cu Patrik.

— Kicki și Fredrik, ai zis?

Benny îi confirmă din cap.

— Ah, e perechea care o ajută pe Maggan cu cartea despre Sonja.

— Dar de ce vor să discute cu mine?

— Asta nu știu. Întreabă-i!

Patrik zâmbi și-și bătu prietenul pe umăr. Se bucura că Benny era din nou în Londra.

— O să trec direct la subiect, începu Kicki după ce sorbi jumătate din cafeaua din ceașcă. Cea care ne interesează, de fapt, e prietena ta.

— Julie? întrebă Benny surprins.

— Da.

— Ce vreți de la ea?

— Venim de la Paris, iar acolo am stat în același apartament ca Julie. În birou am găsit niște fotografii din anii '70, care ne interesează.

Benny habar n-avea la ce se referea Kicki.

— Așa. Și?

— Povestea e lungă și puțin cam încurcată. Ideea e că eu și Fredrik o ajutăm pe Maggan cu documentarea anumitor segmente din cartea ei, segmente pentru care îi lipsesc informațiile. În fotografiile lui Julie apare și Sonja, ceea ce ni s-a părut ciudat. Am vrea s-o întrebăm pe Julie despre chestia asta.

Lui Benny, gândurile i se învălmășeau în minte. Julie o cunoscuse pe Sonja?

— Eu nu știu să vă spun nimic despre asta. Trebuie într-adevăr să vorbiți cu Julie.

— Sigur. Unde putem s-o găsim?

— De mâine începe să lucreze aici, îi anunță el mândru. O să facă pâine, la fel ca în Paris.

Kicki și Fredrik se uitară unul la celălalt.

— Crezi că am putea să stăm de vorbă cu ea înainte?

— Da. Dar întâi trebuie s-o întreb pe ea. Aveți un număr de telefon la care să vă putem găsi?

Kicki ieși din restaurant aproape plutind. Era bine dispusă. Totul mersese ca pe roate.

— Vrei să mâncăm împreună în seara asta? o întrebă Fredrik.

— Nu, mulțumesc, sunt ocupată.

Kicki îi zâmbi dulce.

— Cu ce, dacă pot să întreb?

— Nu, nu poți, pentru că nu te privește. Putem să comunicăm prin sms-uri ca să ne înțelegem la ce oră ne vedem

mâine dimineață.

Fredrik deschise ușa către stradă.

— Sper că și tu o să ai o seară plăcută.

Kicki știa că juca periculos. Să insinueze că urma să ia cina cu altcineva era o copilărie și sub demnitatea ei.

Își dădea însă seama și de ce i se părea atât de tentant să-l irite pe Fredrik. Când fotograful era agitat, nu se simțea amenințată, dar când o trata cu afecțiune, o speria. De-asta trebuia să fiarbă. Așa era cel mai bine pentru toată lumea.

Kicki avusese dreptate. Fredrik fierbea. Dar era și trist. Era convins că femeia voia să-l rănească intenționat, iar forma asta de răutate era unul dintre cele mai cumplite lucruri. Cel mai bine era să accepte gândul că între ei nu avea să fie niciodată nimic mai mult, indiferent cât își dorea el asta. Nu știa cum avea să-și reprime sentimentele pentru Kicki, dar, cu cât se întâlneau mai rar, cu atât mai bine. Așa că Fredrik se îndreptă către bar. Voia să mănânce puțin și să bea câteva beri. Iar dacă acolo aveau să fie și femei frumoase, nu intenționa să le mai respingă, așa cum procedase până acum. În fond, era bărbat. Și avea nevoi.

Pictându-și unghiile de la picioare, Kicki se întreba ce făcea Fredrik. Cu siguranță că se plimba prin apartamentul Sonjei și bombănea. Îi trimisese un sms în care îl anunța că trebuiau să se vadă cu Julie la cinci și jumătate, dar el nu-i răspunsese. Ceea ce n-o deranja. Fotograful era supărat și asta o bucura.

Fredrik se simțea excelent. Vorbea și gesticula larg, iar femeia din fața lui zâmbea încântată. „Ce bărbat plăcut", se gândi ea și se întrebă cât de departe putea să meargă flirtul lor. Spera că până la capăt.

Fredrik ieși din lift împreună cu femeia de la bar exact în clipa în care Kicki dădea să intre. Jurnalista văzu șocată cum bărbatul a luat-o pe blondină pe după umeri și a sărutat-o pe obraz. Dacă ar fi putut, Kicki ar fi fugit, dar picioarele n-o mai

ascultau.

— Ah, uite-o pe colega mea de serviciu, îi spuse Fredrik femeii, care îi întinse mâna lui Kicki.

— Îmi pare bine, zise ea și așezând o mână moale în palma lui Kicki.

Ăsta era exact impulsul de care jurnalista avea nevoie ca să se trezească. Îi salută pe cei doi din cap și își continuă drumul către restaurant, unde ea și Fredrik trebuiau să se vadă cu Julie.

— Kicki?

— Da. Julie?

— Da.

Tânăra îi zâmbi cu căldură și, în câteva clipe, Kicki se relaxă. Se gândea să-i explice fetei doar ceea ce o interesa pe ea. Fredrik putea să se prezinte singur.

— Îți mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim. Nu știu ce ți-a spus Benny.

— Doar că ați găsit niște fotografii în apartamentul în care am stat în Paris.

— Astea, interveni Fredrik.

Fotograful puse pe masă teancul de poze și se așeză lângă Kicki.

Julie realiză că era același bărbat, care, în ziua precedentă, se holbase la sânii ei. Dacă individul repeta mișcarea, Julie era decisă să se ridice de la masă și să plece.

— Nu sunt pozele mele, spuse Julie studiindu-le. Dar eu sunt fetița din ele. Cu mama și cu tata. Doamne, ce tineri erau!

Kicki și Fredrik se priviră mirați.

— Dar, dacă nu sunt ale tale, atunci ale cui sunt? o întrebă Kicki.

— Cred că ale tatei. A venit la mine cu două zile înainte să fim nevoiți să plecăm amândoi de urgență la Londra: mama a avut o problemă de sănătate. Mă întreb însă cine e femeia asta, adăugă ea și flutură fotografia cu Sonja.

— Asta știm noi. E Sonja, cea care a dat numele acestui hotel și cel al restaurantului din Paris. Se pare că ea și tatăl tău au fost buni prieteni.

— Asta e Sonja?

Julie se uită cu atenție la fotografie.

— Am mai văzut poze cu ea, dar aici e mult mai tânără. Ea și tatăl meu se cunoșteau?

— Așa se pare, de vreme ce are o fotografie cu ea.

— Ce ciudat că n-a zis nimic când a fost la restaurant! Acolo sunt fotografii cu Sonja peste tot.

Julie clătină din cap.

— Ce ciudat!

— Crezi că am putea să-l întâlnim și pe tatăl tău? Am fost la el acasă acum două săptămâni, dar era plecat într-o călătorie. Așa ne-a spus mama ta.

— Ce vreți să aflați de la el?

— Facem cercetări pentru cartea lui Maggan și se pare că tatăl tău a cunoscut-o pe Sonja tocmai în perioada despre care ea n-a vrut niciodată să vorbească.

— De ce n-a vrut să vorbească?

— Asta ne întrebăm și noi, zâmbi Kicki. Sonja era o femeie vorbăreață, dar despre anumite lucruri n-a pomenit niciodată nimic. Unele chestiuni s-au lămurit prin intermediul testamentului. Dar mai sunt încă multe de descoperit. Poate că, de fapt, nu a avut nimic de ascuns, dar faptul că despre perioada asta n-a vorbit niciodată nici cu Maggan, nici cu Susanne și nici cu Rebecka ne-a stârnit curiozitatea.

Julie se uită la ceas.

— Îmi pare rău. E prima mea zi de muncă și nu vreau să întârzii. Pot să-l rog pe tata să vă caute?

Tânăra se ridică.

— Sonja devine din ce în ce mai interesantă. O să-l sun pe tata în pauza de cafea, adăugă ea zâmbind, apoi dispăru în spatele ușii batante de la bucătărie.

Kicki și Fredrik nu mai scoaseră niciun cuvânt. Ea nu avea nimic să-i spună și se părea că nici el ei.

31

Edith era nemulțumită. Foarte nemulțumită.

Cina nu fusese nici pe departe atât de reușită precum sperase. În primul rând, Julie nu vorbise decât despre Paris și despre Benny, iar Carl, încântătorul fiu al soților Lawson, nu păruse s-o intereseze absolut deloc, în ciuda listei de merite pe care singur o înșirase.

Domnul și doamna Lawson au fost șocați când Julie le povesti că făcea pâine în restaurantul unui hotel. Edith văzu privirile pe care le schimbară cei doi și se simți rușinată. Fiica ei beneficiase de o educație aleasă și avea toate datele ca să reușească în viață, dar ea risca totul pentru suedezul ăla și gărgăunii lui. În plus, vorbea despre noua ei ocupație ca și cum ar fi fost ceva de admirat. Nici de la Frank Edith nu primise vreun sprijin. Bărbatul stătuse pe scaunul lui cu o expresie mulțumită pe chip. Femeii îi venise să-i trântească plăcinta în față.

Edith nu mai avea niciun as în mânecă. Nimic din ce spusese nu părea să aibă vreun efect. Julie râdea senină și spunea că Edith avea să-l iubească pe Benny odată ce avea să-l întâlnească. Iar caraghiosul de Frank o aproba.

— E un băiat bun!

În clipa asta, Frank o îngrijora foarte tare. Mai ales că se încăpățâna în ideea de a-i povesti lui Julie ce nu apucase să-i relateze în Paris.

— Dar, Frank, de ce trebuie să afle și asta? îl întrebase ea. Nu putem s-o dăm uitării pe Sonja? E moartă și îngropată acum. În plus, noi n-am mai văzut-o de treizeci și cinci de ani. Femeia asta nu are nicio legătură cu Julie.

— Ba are. Ea ne-a salvat. Cum poți să uiți asta? Dacă n-ar fi avut grijă de tine când erai însărcinată și nu te-ar fi convins să te întorci la mine, poate că nu mi-aș fi întâlnit fiica niciodată. Iar tu ai fi rămas singură. Îi datorăm foarte mult Sonjei, indiferent dacă, fiind încă în viață, ne-ar fi pretins sau nu vreun dram de recunoștință. Cred că e bine ca Julie să știe că Sonja a fost

prezentă la nașterea ei. Mai ales acum, după ce a lucrat în restaurantul ei și a aflat de existența ei. Ar fi de-a dreptul bizar să nu-i spunem nimic, nu crezi?

Edith nu era de acord cu el. Frank părea să creadă că la mijloc era mâna destinului, însă ea nu credea în destin. Totul era o întâmplare, chiar dacă una nefericită, de vreme ce îl făcuse pe Frank să fie și mai hotărât.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Sunt foarte îngrijorată din cauza lui Julie. Simt că mă cuprinde din nou starea de angoasă. Tu însă, firește, poți să faci ce vrei. Ca de obicei.

Ceea ce nu era adevărat. Dimpotrivă. Frank avusese întotdeauna grijă s-o mulțumească pe Edith. Dar poate că, de data asta, soția lui avea dreptate. Poate că Julie nu avea nevoie să știe chiar totul. Adevărul ar fi putut s-o rănească.

Pe Julie, vestea că părinții ei nu fuseseră căsătoriți la momentul nașterii ei o amuzase, trecuse ușor peste această revelație, dar poate că i-ar fi fost mai greu să accepte informația despre absența lui Frank și să afle că Sonja, prietena comună a părinților ei, fusese primul om de pe acest pământ care o văzuse după naștere. Sau poate că Julie ar fi râs și în cazul ăsta. Cu ea nu știai niciodată la ce să te aștepți. Avea un talent bizar de a nu lua viața în serios.

Din multe puncte de vedere, îi semăna. Niciunul dintre ei nu obișnuia să se îngroape în probleme și griji. Aceasta fusese de generații întregi atitudinea familiei Swinton. Problemele erau rezolvate când se iveau, apoi erau uitate. Ca înfățișare, Julie era copia la indigo a bunicii ei dinspre tată, iar Frank regăsea în ea și încăpățânarea mamei lui, o trăsătură pe care el n-o moștenise. Pe de altă parte, Julie ar fi putut să moștenească încăpățânarea și de la Edith, care era extrem de îndărătnică uneori. Diferența dintre ele era că fiecare folosea strategii diferite. Julie tăcea și proceda așa cum credea ea de cuviință, în timp ce Edith făcea scene.

Frank nutrea o dragoste profundă pentru ambele femei din viața lui. Se gândea tot mai des la prima lui întâlnire cu Julie, la felul în care copila de doar o săptămână îl privise cu ochii ei

albaștri. Știuse că era fiica lui, iar testul de paternitate fusese, de fapt, inutil. Dacă Edith nu se culcase cu o sosie a lui, Frank nu putea avea nicio îndoială în privința lui Julie. Poate că nu se înfuriase pe Edith, care păstrase secretul sarcinii, tocmai pentru că, din prima clipă, simțise o legătură profundă cu fiica lui, cu îngerul acesta apărut din senin. Și dacă Sonja n-ar fi convins-o pe Edith să-l caute, să recunoască totul și să-l roage să-i mai dea o șansă… Frank considera că era datoria lui, față de Sonja, să-i povestească lui Julie despre ea. Despre rolul pe care această femeie îl jucase la nașterea ei. Frank înțelegea sentimentul de rușine pe care îl încerca Edith și care ieșea la suprafață ori de câte ori numele Sonjei era pomenit. La început, soția lui acceptase scrisorile pe care el i le trimitea Sonjei. Dar văzând că Sonja nu-i răspundea la ele, Edith îi ceruse să înceteze a o mai idealiza pe suedeză.

— Nu e perfectă, Frank, îi spusese Edith când Julie avea cinci ani. E ca și cum ai fi convins că Sonja nu poate să greșească niciodată. Dar poate.

— Față de noi nu a greșit, îi răspunsese Frank, iar Edith părăsise încăperea.

Ulterior, Frank n-o mai pomenise pe Sonja și începuse să-i trimită scrisori pe ascuns. De fapt, nici nu știa dacă mesajele acelea ajungeau la ea. Le trimitea în Suedia, căci, după ce o ajutase pe Edith, Sonja plecase înapoi, acasă, însă Frank nu știa dacă ea mai locuia acolo sau nu. Ar fi putut foarte bine să se fi întors în Paris.

— Fiica ta vrea să stea de vorbă cu tine, îi spuse Edith și-i întinse receptorul prin ușa deschisă.

— Ah, mă bucur, exclamă Frank și luă telefonul înainte ca Edith să trântească din nou ușa. Julie, ce-ți poftește inimioara?

Frank o ascultă concentrat aprobând în tăcere. Apoi stabili o întâlnire cu Kicki și cu Fredrik pentru ziua următoare.

Poate că ar fi trebuit să refuze, dar nu putea. Dacă oamenii ăștia aveau informații despre ultimii ani din viața Sonjei, el voia să le afle și, dacă putea să contribuie cu ceva la cartea despre ea, considera că era obligat să facă asta. Julie se entuziasmă din

cale-afară aflând că tatăl ei o cunoscuse pe Sonja. Nu păru deloc uimită că Frank nu-i povestise niciodată nimic despre această suedeză excentrică. Dimpotrivă, susținea că era fascinată de ea.

Edith n-ar fi avut aceeași părere și Frank se hotărî ca deocamdată să nu-i spună nimic. Edith nu trebuie să știe chiar totul. Cum avea s-o facă și pe Julie să păstreze secretul, asta era altceva. Trebuia să se gândească la un plan.

— Nu-i așa că e extraordinar? Tata a cunoscut-o pe Sonja. Recunoaște că e puțin ciudat.

Benny zâmbi văzând-o atât de înflăcărată.

— Sigur. Mă întreb ce știe despre ea.

— Și eu. Când a fost la Paris mi-a zis că a fost și cu alte femei înainte de mama. Poate că Sonja a fost una dintre femeile alea?

Lui Julie îi surâdea ideea. Era convinsă că experiența asta îl ajutase pe Frank în relația de mai târziu cu Edith.

— Ești singurul om pe care îl cunosc și care poate să vorbească despre viața sexuală a părinților ei fără să roșească, constată Benny. În ceea ce-i privește pe ai mei, sper că au terminat cu chestia asta.

— Sper că nu vorbești serios.

— Nu, dar e un subiect despre care nu vreau să discut, îi răspunse el zâmbind.

— Deci, dacă o să trăim împreună până la sfârșitul zilelor noastre, tu ai vrea să pui punct relației sexuale când împlinim cincizeci și opt de ani? În cazul ăsta, putem să ne spunem „mulțumesc” și „la revedere” de-acum.

— Nu, principiul ăsta e valabil numai pentru părinții mei, nu și pentru noi. Eu vreau să-mi strigi numele în extaz chiar și când o să avem o sută de ani, o asigură Benny, mângâindu-i coapsa pe sub masă.

— Dacă mă mai mângâi așa o să ți-l strig și peste cinci minute.

Bucătarul își retrase mâna.

— Din păcate, nu mai avem timp. Ne întoarcem?

Când Julie se ridică, o lovi ușor cu palma peste fund.

— Ești delicioasă în hainele astea de bucătar, în carouri, știi,

nu?

Fratele mai mic al lui Susanne, Patrik, era într-adevăr la fel de plăcut pe cât îl descrisese Benny și Julie se simți aproape imediat ca un membru al echipei lui. Sarcina ei era aceeași ca în bucătăria de la Paris. Trebuia să se ocupe de pâinea destinată restaurantului. Din prima zi, se apucă de treabă plină de entuziasm și de mândrie.

Prietenilor, care acum erau ocupați cu scutece și biberoane, nu le simțea lipsa. Julie nu se gândise la un copil decât atunci când rămăsese însărcinată, iar, ulterior, doar când începuse să primească banii de la tatăl copilului. Acum însă simțea că trebuia să rezolve și problema asta. Trebuia să-i spună fostului ei profesor să sisteze plata. Mai mult, voia să-i returneze tot ce primise de la el până atunci. Pentru câțiva ani, jocul fusese amuzant, dar acum regreta că nu-i pusese punct de mai devreme.

Nu agrea ideea de a lua iar legătura cu el, cu bătrânul care seducea studente și apoi le plătea.

Julie se înfioră. Cu cât mai repede avea să-i dea banii înapoi, cu atât mai bine. Își dorea să înceapă o viață nouă și curată împreună cu Benny. Cecurile de la profesor se transformaseră acum într-o povară.

32

— O să mă mai iubești și fără un sân? îl întrebă Susanne când se văzu în oglindă.

Își puse o mână peste sânul drept, să vadă cum ar arăta fără el.

— Ce întrebare e asta?

— Una justificată. Doar îți plac sânii mei.

— Greșit. Îmi placi tu.

— Și sânii mei.

— Pentru că sunt o parte din tine.

Michael o privi.

— Uită-te la mine, Susanne.

Femeia întoarse capul cu o ezitare, iar Michael îi luă fața în palme.

— Nu, nu-ți coborî privirea. Uită-te la mine, am spus.

Susanne îi evitase privirea. Se prefăcea că nu-i vedea expresia ochilor.

— Nu plec nicăieri, Susanne. Poți să mă alungi cât vrei, dar eu nu plec nicăieri. Mă auzi? Eu rămân aici. Indiferent ce se întâmplă, rămân. Nu vreau să mă duc în altă parte. Te iubesc. Nu plec nicăieri.

— Poate că o să mă schimb.

— Rămân oricum.

— Poate că o să cedez nervos, c-o să devin slabă și neajutorată.

— Rămân oricum.

— Poate că o să-mi cadă părul, poate c-o să-mi pierd apetitul sexual și celălalt sân.

— Rămân oricum.

— De unde știi?

— Știu.

— Nu poți să știi pur și simplu. Dragostea poate să treacă.

— Poate?

— Da. Ai mai iubit și înainte să mă întâlnești pe mine.

— Nu. N-am iubit. Înainte să te întâlnesc pe tine n-am avut

niciodată nevoie de cineva. Nu rămân cu tine doar de dragul tău. E o hotărâre egoistă. Am nevoie de tine și de dragostea ta. Am nevoie să te știu lângă mine.

— Mutilată și fără păr?

— Da.

— Promiți?

— Da.

Toți voiau s-o facă să-și exprime sentimentele în cuvinte. Însă Susanne nu putea, nu știa exact ce simțea. Nu se temea de moarte, nici de eventualele tratamente, cu tot ce presupuneau ele. Mai trecuseră și alții prin așa ceva și se descurcaseră. În plus, ea nu avea copii mici, pe care să-i lase singuri. Maggan și Rebecka puteau să găsească un alt director pentru hotel sau puteau să-l vândă.

Nu se temea decât ca nu cumva să-l piardă pe Michael, nu se temea decât ca nu cumva el să-i întoarcă spatele, văzând-o că se schimbă. Cu numai două zile înainte, gândul ăsta nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte, nici măcar o secundă nu ar fi pus sub semnul întrebării soliditatea relației lor.

Pe de altă parte, Susanne era obișnuită să fie părăsită. Asta fusese o temere constantă în viața ei. Între rebuturile masculine cu care avusese de-a face până atunci și Michael era o mare diferență. Ceilalți bărbați veniseră și plecaseră fără să lase alte urme decât câteva vânătăi neînsemnate, dar dacă Michael ar părăsi-o…

— Vrei să vorbim?

Adam nu spusese prea multe cuvinte de când ajunsese în Londra împreună cu Rebecka. Ar fi vrut să-l ajute pe Michael, dar era atât de marcat de propriile trăiri, încât se temea să nu-i facă mai mult rău decât bine.

Pentru Adam, cancerul însemna moarte. O îngrozitoare și lentă călătorie către un sfârșit implacabil. Purta încă în el sentimentul de vinovăție pentru că simțise o mare ușurare când totul se terminase. Considera că n-ar trebui să simți așa ceva când persoana pe care o iubești moare. Considera că

sentimentul nu era normal.

Dar nu suportase să-și vadă soția bolnavă. Ăsta era adevărul. Se gândise numai la el, iar ea îl consolase. Nu fusese drept.

Amândoi crezuseră că ea avea să se facă bine, că tumora din intestin avea să fie extirpată și că bagheta fermecată a unei zâne bune avea să facă răul să dispară. Poate că fusese mai bine că nu știuseră. Sărbătoriseră împreună ultimul Crăciun care, în ciuda diagnosticului, fusese plin de dragoste. Gătiseră mâncăruri tradiționale și își dăruiseră fiecare câte o pijama de flanel în carouri scoțiene.

În ianuarie, cancerul îi invadase însă tot ficatul. „Nu arată prea bine", îi spuseseră cei care știau de boală. Vreme de încă șase luni se agățaseră de Dumnezeu, de citostatice și de speranță. Dar, în a șaptea lună, soția lui se transformase într-o pasăre ușoară și galbenă. Îngrijirile nu mai erau decât paliative. Asistente pline de profesionalism veneau și plecau de la ei, dar atât. Adam nu dormea, însă nici treaz nu era. Apoi ea a murit, iar el s-a simțit ușurat.

— Vai, Adam… N-am știut…

Nu vorbiseră niciodată despre asta. Sigur, Rebecka știa că el fusese căsătorit douăzeci și cinci de ani, dar mai mult nu discutaseră, ocupați cum erau cu dragostea lor.

— Sunt un om execrabil.

— Nu, nu ești. Ești om. Nimeni nu vrea să-și vadă partenerul suferind.

— Dar nu înțelegi? Eu sunt cel care nu a vrut să sufere.

— Bineînțeles că nu ai vrut. Cine poate să-și vadă soția slăbind pe zi ce trece și să nu simtă o durere îngrozitoare? Cine crezi tu că rezistă unei asemenea dureri fără să vrea să n-o mai simtă?

— Ar fi trebuit s-o sprijin mai mult. Ar fi trebuit să înțeleg că era bolnavă. A avut dureri îngrozitoare mai mult de un an. Ar fi trebuit să observ, să înțeleg că era ceva în neregulă, ar fi trebuit să insist să meargă la doctor.

— N-a fost vina ta.

— Dar dacă măcar aș fi…

— Adam, ascultă-mă. Nu a fost vina ta că s-a îmbolnăvit. Nu

a fost vina ta că viața nu i-a putut fi salvată. Nu a fost vina ta.

Femeia se așeză în fața lui și îi puse mâinile pe umeri.

— Adam, eu te cunosc pe tine. Ești cel mai cald și cel mai empatic om pe care l-am întâlnit vreodată. Blândețea și bunătatea ta sunt evidente pentru toți cei care au privilegiul să te cunoască. Nu vrei răul nimănui și cu atât mai puțin oamenilor pe care-i iubești. Ești un bărbat bun, pentru mine, cel mai bun, și sunt convinsă că și ea te-a văzut la fel.

Adam își puse palmele peste ale ei.

— Te iubesc, dar am iubit-o și pe ea. E rău?

Rebecka zâmbi.

— Nu, e bine. Cred că a fost o femeie minunată.

Susanne pretextă că avea probleme cu stomacul. Înainte să-și anunțe angajații și mai ales pe fratele ei mai mic, pe Patrick, voia să știe exact la ce trebuia să se aștepte cu boala ei. Voia să știe cât trebuia să lipsească de la serviciu pentru ca, eventual, să reorganizeze schema de funcționare a hotelului. Să le transfere obligațiile ei lui Patrick și managerului general. Dacă ar fi fost după ea, în niciun caz n-ar fi lipsit atât de mult de la muncă. Alți bolnavi puteau să meargă la serviciu în timpul tratamentului, iar Susanne intenționa să procedeze la fel.

Înțelese că, subconștient, se hotărâse să rămână în Londra. Femeia zâmbi. Doar cu o zi înainte fusese convinsă că avea să plece la Stockholm.

— Mic dejun! strigă Paul într-o suedeză stâlcită.

— Mulțumesc, se auzi din diverse direcții din casă.

În ciuda situației în care se afla, Susanne se bucura că erau cu toții acolo, Paul și prietenii ei.

— Unde sunt spaniolii? o întrebă ea pe Maggan când intră în bucătărie.

— Au plecat la o plimbare, dar trebuie să se întoarcă dintr-un moment în altul. Cafea?

— Da, mulțumesc. Dar ia din fața mea costița asta de porc. Mi-e greață.

— Ești îngrijorată? o întrebă Maggan în timp ce turna cafeaua.

— Da. În clipa asta sunt puțin răvășită.

Susanne zâmbi amar.

— În orice caz, m-am hotărât să rămân aici orice s-ar întâmpla.

Clătină din cap când Paul îi oferi o felie de pâine prăjită.

— OK. Dacă te răzgândești, poți să contezi pe mine. Merg cu tine, o asigură Maggan.

— Și eu, sări Paul.

— Despre ce vorbiți? interveni Michael.

Tocmai ieșise de la duș și, ca de obicei, când îl văzu, Susanne fu străbătură de un fior.

— Le-am zis că vreau să mă tratez aici, nu în Suedia.

— Iubito, nici măcar nu știm dacă o să ai sau nu nevoie de tratament.

— Eu cred că știm. Întrebarea e mai degrabă de ce fel de tratament am nevoie. Chestie pe care o s-o aflăm peste două ore.

La fel ca Susanne, Michael nu acceptă decât o cafea.

— Te simți bine? o întrebă el și îi prinse între degete o șuviță de păr care i se desprinsese din coc.

— Da, sunt doar puțin neliniștită.

— Vrei să venim cu tine la spital? o întrebă Maggan.

— Nu, dar mă bucur că o să fiți aici când mă întorc.

Susanne era recunoscătoare pentru calmul lui Maggan și știa că și Michael o căuta pe prietena ei când avea nevoie de o doză de înțelepciune. Maggan nu se lăsa pradă exagerărilor, și știa bine că îi aștepta o perioadă grea.

— Hei, unde sunteți?

— Aici, strigară cu toții în cor.

— Ah, cafea, exact ce-mi trebuie în clipa asta, exclamă Rebecka.

Adam se îndreptă direct către Michael și se înghesui pe scaunul lui.

— Îmi pare rău că nu v-am fost un prieten bun, dar, din clipa asta, puteți să contați și pe mine, anunță el pe un ton hotărât.

Michael îl prinse cu brațul pe după umeri.

— Îmi pare rău, băiete, dar nu am observat că nu ne-ai fost un prieten bun.

— Nici eu, spuse Susanne.

Apoi se întoarse spre Rebecka, care își punea omleta în farfurie.

— Dacă doctorii nu fac așa cum le spun, mă ajuți? întrebă ea încet.

— Știi bine că da. Nu trebuie decât să-mi spui ce vrei.

Susanne trase adânc aer în piept și se ridică.

— A sosit momentul. Peste două ore o să știm cum stă treaba.

33

Frank își luă pe el cel mai bun costum pe care îl avea. N-o băgă în seamă pe Edith, când ea pufni disprețuitor. Voia să arate îngrijit la locul de muncă al fiicei lui.

Lăsă mașina acasă. Traficul din oraș devenise insuportabil. Era destul că trebuia să întâlnească doi reporteri și să discute despre Sonja. Nu știa cu ce îi putea ajuta. Totuși ceva trebuia să fie, din moment ce oamenii respectivi voiau să-l întâlnească.

În timp ce soția lui se plângea de amestecul de naționalități din centrul Londrei, Frank considera că asta era un lucru bun. Când auzea în jurul lui vorbindu-se în atât de multe limbi, simțea că făcea parte dintr-o mare comunitate. Edith susținea că oamenii aceia erau nepoliticoși și neplăcuți, dar Frank nu observase niciodată așa ceva.

Dacă Edith ar fi avut chef, Frank s-ar fi plimbat mai des prin oraș. Portobello Road era o stradă extrem de agreabilă. Pe drum către casă avea să-i cumpere ceva. Poate niște cești de ceai? Nu-i mai plăceau cele pe care le avea și s-ar fi bucurat să aibă unele noi. „Aici poți să găsești orice vrei", constată el în gând. Flori și zarzavaturi se amestecau cu desuuri. Bărbatul se îmbujoră când își dădu seama că privirea i se oprise pe o cămașă de noapte transparentă. Se întoarse către trotuarul celălalt, unde se afla o mulțime de ulcele de toate culorile. Pentru Edith erau puțin prea „exotice". Păcat. Lui îi plăceau.

Kicki nu avea de ce să fie îmbufnată. Totuși refuza să comunice cu el.

Nu se văzuseră de când discutaseră cu Julie despre fotografiile găsite în Paris. Kicki refuză invitațiile lui la prânz și la cină, spunându-i că nu aveau despre ce să vorbească. Fredrik nu era de aceeași părere. După noaptea pasională din Paris, el avea o mulțime de lucruri să-i spună. Și să-i facă. Cel mai mult însă ar fi vrut s-o strângă de gât. Kicki era cea mai iritantă femeie pe care o întâlnise vreodată, genul pe care ar fi trebuit să-l evite, pentru că nu voia să aibă de-a face cu oameni care nu

vorbeau limpede.

Kicki îl mai enerva și că era mereu în gândurile lui. Cârlionții roșcați apăreau de îndată ce își ridica privirile din aparatul de fotografiat. Fredrik fotografiase mult, ca să treacă timpul mai repede. Patrik îi dăduse intrare liberă în bucătărie și Fredrik stătuse acolo aproape o zi și o noapte, cu toată aparatura după el. Fotografiase și apartamentul Sonjei, tablourile de la intrarea în hotel și piața de pe stradă.

Era obosit și încă furios când coama roșcată se strecură înăuntru, pe ușa de la intrare.

— Bine că ești aici, să terminăm odată!

— Ai dormit prost? îl întrebă ea, ridicând nasul în vânt, ca și cum ar fi vrut să se facă mai înaltă.

Fredrik se uită în jos, către făptura ei micuță, și clătină din cap. I-ar fi fost foarte ușor s-o arunce pe ușă afară.

— Unde ți-e blondina cu care te hârjoneai zilele trecute?

Fotograful o privi întrebător.

— Nu face pe prostul. Știi foarte bine la cine mă refer! Nu că mi-ar păsa, adăugă ea și, cu o mișcare a capului, își dădu la o parte părul de pe frunte. Dar n-a fost o scenă de bun-gust. M-aș fi așteptat la mai mult stil de la un bărbat de vârsta ta.

Abia atunci realiză Fredrik despre ce vorbea Kicki se referea la tipa cu care ieșise din lift și cu care flirtase puțin la bar. Imediat își dăduse seama că gestul lui nu era decât o răzbunare facilă. Crezuse că jurnalista avea să iasă la masă cu altcineva în seara respectivă. Pe fata de la bar nici nu mai știa cum o chema.

— Ah, te gândești la Mary? rosti el rar. Cred că doarme încă. Hai să-l căutăm pe Frank!

Julie îi oferi un mic dejun, dar Frank o refuză. Simțea o presiune în stomac și nu voia să riște o vizită la toaletă în mijlocul interviului. Luă o ceașcă de ceai cu fiica lui, apoi încă una singur, după ce ea fusese nevoită să se întoarcă la treabă.

Frank regreta că-și pusese cravată. O simțea ca o funie atârnată în jurul gâtului său puternic. Îi slăbi puțin strânsoarea și își descheie discret cămașa la primul nasture. Avea nevoie de aer.

— Frank Swinton?

De fapt, Kicki n-ar fi avut nevoie să-l chestioneze asupra numelui. Îl recunoscuse imediat. Bărbatul rotofei stătea singur la masă, cu o ceașcă de ceai în față, și bătea darabana cu degetele în blat.

Frank se ridică repede și își șterse palma umedă de pantaloni. Apoi dădu mâna cu ei.

— Chiar el, răspunse zâmbind.

— Mă bucur mult că te întâlnesc, zise Kicki prefăcându-se că nu auzise tusea semnificativă din spatele ei. Ia loc, te rog. Pot să-ți spun Frank, nu?

Jurnalista nu intenționa să-l prezinte pe Fredrik. Putea să se prezinte și singur.

— Bună! Eu sunt Fredrik și lucrez împreună cu Kicki, spuse fotograful și se așeză pe scaunul de lângă Frank. Dacă tot ești în picioare, ești amabilă să-mi faci rost de o cafea? i se adresă el lui Kicki, după care se întoarse la loc către Frank. Cred că trebuie să-ți cer scuze, continuă el. Fotografiile astea îți aparțin, iar eu am deschis plicul în care se aflau, după ce l-am găsit în biroul din Paris.

Fredrik îi întinse pozele lui Frank.

— Mulțumesc, mulțumesc, murmură acesta din urmă și introduse plicul în buzunarul de la piept al sacoului. Încă nu știu cu ce pot să vă ajut. Știu doar că sunteți la curent cu faptul că o cunosc pe Sonja. Sau, mai bine zis, că am cunoscut-o.

— Cred că ar fi mai bine s-o las pe Kicki să-ți prezinte motivul întâlnirii noastre, îi zâmbi Fredrik.

Fotografului îi era milă de bărbatul din fața lui. Frank părea speriat de moarte.

— Ce părere ai despre hotelul Sonjei? E frumos, nu? mai spuse el ca să destindă atmosfera, în vreme ce Kicki aducea cafeaua.

Frank surâse.

— E foarte elegant, trebuie să recunosc. Firește, n-am văzut camerele, dar restaurantul e foarte plăcut. Știi, desigur, că fiica mea lucrează aici, preciză el cu mândrie în voce.

— Da, și, din câte am înțeles, e foarte apreciată, îl

complimentă Fredrik.

— Poftim, zise Kicki și-i trânti ceașca în față.

Lapte? Știa foarte bine că nu bea cafeaua fără lapte.

— Mulțumesc, scumpo, îi replică el fără să clipească.

Kicki își împreună mâinile și se așeză. Dacă Fredrik ar fi putut să-și țină gura, totul ar fi decurs bine. Femeia își luă geanta de pe podea.

— Ai fost foarte amabil că ai acceptat să te vezi cu noi, zise ea în timp ce își scotea carnetul de notițe. Înțeleg că situația ți-e puțin neclară. De aceea, dacă ești de acord, aș vrea să-ți explic totul de la început, ca să te lămurești de ce am vrut să ne întâlnim cu tine.

Frank încuviință din cap. Gura i se uscase. Luă o înghițitură de ceai.

— Iată cum stau lucrurile: acum doi ani, când Sonja a murit, averea le-a revenit celor mai bune trei prietene ale ei. O avere considerabilă, după cum s-a dovedit. Alcătuită din bani, dar și din multe semne de întrebare. Până la acel moment, niciuna dintre prietenele ei n-a știut că Sonja a fost bogată, c-a avut un restaurant în Paris și așa mai departe. Așa cum n-au știut nici ce-a făcut Sonja înainte ca ele să o cunoască în Stockholm. Și nici acum nu știu ce s-a întâmplat cu ea când avea în jur de douăzeci de ani. Maggan, una dintre cele trei prietene, consideră că viața Sonjei e atât de originală, încât s-a hotărât să scrie o carte despre ea. Așa am apărut eu și Fredrik în peisaj. Între 1973 și 1975, anii de dinaintea întâlnirii lor, a existat o perioadă despre care Sonja n-a vrut să vorbească niciodată. A rămas complet mută. Știi cum sunt tinerii! Își povestesc toate experiențele. Ei bine, Sonja n-a fost așa. E ca și cum acei trei ani de după moartea părinților ei n-ar fi existat. Maggan spune că Sonja evita orice discuție legată de perioada asta, trecea peste ea zicând că în anii ăia nu s-a întâmplat nimic deosebit. Azi, Maggan crede că Sonja a mințit. Că, de fapt, erau multe de povestit, dar, dintr-un anume motiv, Sonja a vrut să țină totul secret. Și a făcut asta toată viața. Însă Maggan s-a întrebat foarte des ce i s-a întâmplat prietenei ei în acești trei ani. Înainte să definitiveze manuscrisul, vrea să găsească piesele lipsă din puzzle-ul care e viața Sonjei.

Kicki făcu o pauză, luă o înghițitură de cafea și se uită la Frank.

— Din câte știm, tu ai cunoscut-o exact în perioada aia.

Tot timpul cât Kicki vorbise, Frank se uitase în jos.

Când ridică privirea, zâmbi.

— Așa e, spuse el.

— Vrei să ne povestești?

— De la început?

Frank se îmbujoră, detaliu care nu-i scăpă lui Kicki.

— Da, îi răspunse ea cu nerăbdare. Ia-o de la început.

34

— E așa cum m-am temut: o tumoră canceroasă, spuse doctorul. Dar nu din cea mai agresivă, ci o variantă generată de situația hormonală din organism, ceea ce nu e neobișnuit pentru o femeie de vârsta ta. E bine că tumora e încă mică. În orice caz, din ce pot să-mi dau seama acum. O să știm mai clar după operație.

Totul se învârtea în capul lui Susanne. Știa, repetase de sute de ori în minte cuvintele doctorului, dar, chiar și așa, era ca și cum ele nu aveau legătură cu persoana ei.

— O să am nevoie de citostatice?

— Nu e sigur. Depinde de cum arată tumora. E posibil să nu ai nevoie decât de operație și radioterapie. O să știm mai multe când vom analiza nodulul și ganglionii limfatici din apropiere. Mi-am permis să-ți programez deja operația, dar înțeleg dacă vrei să te sfătuiești cu cineva înainte să mergi mai departe. Recomandarea mea este să facem o sectorectomie: tăiem din sân o așa-numită „felie de tort". Nodulul e astfel poziționat încât permite intervenția asta.

— Nu, spuse Susanne.

— Nu?

Doctorul era surprins.

— Nu. Vreau să-mi extirpi tot sânul.

— Desigur, asta tu hotărăști. Dar asta e o operație mai mare și, în cazul tău, nu cred că e necesară.

— N-are nicio importanță. Taie-l și pune-mi în loc o proteză.

— Uite cum o să facem, Susanne: operația e programată peste două săptămâni, timp în care poți să te mai gândești la asta. Firește, așa cum am spus, hotărârea îți aparține. Eu nu pot decât să-ți fac o recomandare, pornind de la rezultatele de până acum. Inițial, multe femei gândesc ca tine, dar apoi se răzgândesc.

Medicul se ridică și aduse o broșură, pe care i-o întinse lui Susanne.

— Aici găsești mai multe informații.

Se așeză din nou.

— Dacă vrei să discuți cu cineva despre asta, există întotdeauna specialiști care îți stau la dispoziție sau un consilier, dacă ai nevoie de cineva din afara familiei.

Susanne se uită la Michael, care părea gata să leșine. Uneori familia e un sprijin, alteori, dimpotrivă.

— Două săptămâni? murmură Susanne.

— Da. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Cât timp trebuie să lipsesc de la serviciu?

— Asta depinde, desigur, de mai multe lucruri. Mai întâi, de cum vei rezista. Diagnosticul în sine și e destul ca să doboare psihic pacientul. Știu însă din experiență că multe persoane se simt mai bine continuând să trăiască normal, atât cât este posibil. Deci eu n-o să-ți recomand să stai în concediu medical prea mult. Durata o vei decide singură.

Medicul se ridică și îi întinse mâna.

— Aș vrea să ne revedem peste o săptămână, ca să discutăm despre operație. Vorbește, te rog, cu Claire, de la recepție, să-ți facă o programare.

Mâna lui Susanne era rece ca gheața, deși Michael încercase să i-o încălzească ținându-i-o într-a lui pe toată durata consultației.

— Deci are toate șansele să se însănătoșească? întrebă el.

— Vom ști mai mult după operație. Haideți să discutăm atunci, îi răspunse doctorul. Și, Michael, la noi și aparținătorilor li se oferă posibilitatea să vorbească cu un consilier despre ceea ce simt. Te rog să mă anunți dacă simți că ai avea nevoie de așa ceva.

Când deschiseră ușa, în casă mirosea frumos, a mâncare bună. Însă Susanne nici nu apucă să-și scoată pantofii că și alergă la baie să vomite.

Michael clătină din cap ca răspuns la privirile întrebătoare ale prietenilor, apoi intră în baie și se așeză pe podea, lângă Susanne. Femeia stătea cu capul atârnat deasupra toaletei.

— Jalnic, nu? zise ea și se uită la el.

— Nu chiar.

Michael zâmbi și o mângâie pe obraz.

— Avem cancer. Deci ne e permis să nu ne simțim chiar atât de bine.

— Noi? surâse ea palidă.

Susanne i se așeză pe genunchi și își sprijini capul de gâtul lui.

— Miroși a vomă, o anunță el duios.

— Știu, spuse ea și își îndesă nasul sub urechea lui.

Susanne se hotărî să-și trimită prietenii acasă. Avea să aibă nevoie de ei peste două săptămâni, dar, până atunci, voia să se ocupe de hotel, ca de obicei.

Adam continua să lucreze în Londra și trebuia să mai rămână în oraș încă o săptămână. În mod normal, Rebecka nu avea nicio problemă să stea fără el pentru perioade scurte, dar, de data asta, nu voia să plece singură în Mallorca.

— Poate că termini în trei zile, zise ea plină de speranță.

— Asta ar fi posibil numai dacă restul echipei va fi de acord să lucreze non-stop.

Adam îi așeză geanta în spatele șoferului.

— Sună-mă când ajungi acasă.

Se aplecă și o sărută.

— Să-ți fie dor de mine! adăugă el înainte să închidă portiera și să-și lase soția să plece.

Susanne se simțea bine singură. Îl rugase pe Michael să se ducă la *Hyatt*. Trebuia să se gândească: cum să-și anunțe angajații și, mai cu seamă, cum să-i dea vestea lui Patrik, fără să-l sperie prea tare.

În duș, se săpuni peste tot, în afară de sânul drept. Îi era scârbă. Se gândi dacă să-l extirpe pe tot.

— La naiba, scapă de el cu totul! Eu nu m-aș opri doar la o sectorectomie, îi spuse o prietenă și veche colegă, când Susanne îi telefonă. Eu eram cu zece ani mai tânără decât ești tu acum și cancerul meu era extrem de agresiv, cu metastaze în ganglioni, dar, știind ce știu azi, n-aș ezita nicio clipă.

Era reconfortant să stea de vorbă cu cineva care trecuse prin experiența asta, o persoană a cărei gândire rațională nu era

compromisă de sentimente, așa cum se întâmpla în cazul rudelor și prietenilor apropiați. Colega ei discuta despre tratamente și operații la fel cum alții discutau despre micul dejun.

— Spune-le să se ducă și să se smiorcăie în altă parte. Nu e treaba ta să ai grijă de suferința lor. O să ai destul de lucrat cu tine însăți și, mai mult decât de orice altceva, ai nevoie de încurajări.

— Pot să te sun când nu-mi mai suport familia? Poate că le cer prea mult când îi rog să se comporte ca de obicei, dar mi-e foarte greu să le suport privirile compătimitoare.

— Te înțeleg foarte bine. Sună-mă când vrei.

Patrik intră ca un fulger.

— De ce n-am putut să ne vedem în hotel? Am o grămadă de lucruri de făcut, exclamă el stresat.

— Pentru că vreau să vorbesc cu tine fără să fim deranjați. Intră, îl invită Susanne din bucătărie.

Fratele ei nu apucase nici măcar să-și scoată șorțul și abia își trăgea sufletul.

— Apă?

— Da, mulțumesc. Despre ce vrei să vorbim?

— Stai jos, Patrik, îi spuse Susanne cu vocea de soră mai mare. O să dureze puțin.

Susanne nu știa, de fapt, la ce se așteptase, dar, în orice caz, nu se gândise că avea să-și piardă cumpătul, să facă o criză de nervi, iar Patrik s-o ia în brațe și s-o strângă la piept până când ea avea să termine de plâns. Sora lui cea mare și puternică zăcea acum ca un copil în brațele fratelui mai mic, cutremurată de sughițuri. Teama indescriptibilă de care fusese cuprins Patrik era însă minoră prin comparație cu sentimentele de care era inundată Susanne.

— Fir-ar al dracului de cancer! Blestemată boală, murmură Patrik. Cu ce pot să te ajut? o întrebă el, când Susanne se mai liniști.

Ea oftă adânc înainte să-i răspundă. De ce avea nevoie? În clipa aceea, nu avea nevoie decât să fie sănătoasă.

— Nu știu. Să nu-ți fie frică de mine, zâmbi ea cu amărăciune. Și poate să mă ajuți să le dau vestea angajaților. Cel mai probabil, n-o să mor. Dar e posibil să nu mai fiu în stare să lucrez la fel de mult ca de obicei. În orice caz, nu la început.

Susanne se ridică și își aranjă părul.

— Ești un frate mai mic tare bun, Patrik. Poate că ar trebui să-ți spun asta mai des.

— Ah, te rog, nu te transforma într-o sentimentală, exclamă bărbatul făcându-i cu ochiul. Dacă nu vrei să-mi fie frică de tine, trebuie să te comporți normal.

Susanne surâse și îl mângâie pe obraz.

— Putem să le spunem și celorlalți după prânz?

35

— Ne-am întâlnit într-un club de jazz în 1973. Eu tocmai sosisem în Paris și aveam, ca mulți alții, ambiții artistice. Cei cu o astfel de înclinație voiau imediat s-o picteze pe Sonja. În ciuda tinereții, era o femeie…

Frank se uită cu o privire visătoare prin local, pierdut în amintiri.

Kicki își drese vocea discret, ca să-l trezească din reverie.

— Ah, iartă-mă! În orice caz, în seara aia clubul era plin de lume și cine voia să stea jos trebuia să se așeze unde găsea loc. În felul ăsta am ajuns, spre fericirea mea, lângă Sonja. Firește, nu știu cum au fost ultimii ei ani de viață, pentru că, după perioada aia, din Paris, n-am mai luat legătura cu ea. Dar, pe vremea aia, Sonja era vorbăreață. Și curioasă. Nu i-a luat mult până să mă facă să-i povestesc despre ambițiile mele și se poate spune că, din clipa aia, m-a adoptat. În decurs de o oră m-a și prezentat prietenilor săi, inclusiv președintelui francez.

Frank dădu mulțumit din cap. Era o cunoștință pe care era mândru s-o pomenească după numele de alint: Mitt.

— Continuă, îl împunse Kicki înfierbântată. I-ai întâlnit pe Sonja și pe Mitt. Și apoi?

— Am devenit prieteni. Prieteni apropiați, spuse el și roși.

— Cât de apropiați?

Kicki nu se putuse abține și acum se uită acru la Fredrik, care îi dăduse un picior pe sub masă.

— Țineam mult la ea, trebuie să recunosc. Dar Mitt era la mijloc. Or, să concurezi cu un bărbat atât de dinamic era, desigur, imposibil.

— Nu era însurat? Trebuie să fi fost suficient de bătrân ca să-i poată fi tată.

— Ba da, era căsătorit și, din câte am înțeles, avea și alte amante. Dar nu cred că Sonjei îi păsa prea mult de asta. Am întrebat-o o dată, iar ea a râs și mi-a zis că sunt atât de englez…

Frank clătină din cap amintindu-și episodul.

— Bineînțeles că avea dreptate. Nu eram obișnuit cu acel fel

libertin de a vedea lucrurile, chiar dacă, în Paris, făceam eforturi. Dar, odată ce-am întâlnit-o pe Edith, ele n-au mai avut rost. Nu mi-am înșelat niciodată soția.

Bărbatul îi țintui cu privirea pe Kicki și pe Fredrik, parcă pentru a se convinge că înțelegeau ce bărbat credincios era.

— Deci erai îndrăgostit de Sonja. Când ți-a trecut? îl chestionă Kicki.

— Când am întâlnit-o pe Edith, în 1974. Ea era opusul Sonjei. Puțin timidă. Castă. Și era din Londra, zâmbi el.

— Deci, când ai întâlnit-o, v-ați mutat împreună în Londra?

— Nu, și aici intervine rolul extraordinar pe care Sonja l-a jucat în viața noastră. La scurt timp după ce ne-am cunoscut, Edith a rămas însărcinată cu Julie. A crezut însă că eu nu-mi doream încă o familie și a dispărut. Singura care a știut de soarta ei a fost Sonja, cu care Edith devenise bună prietenă. Această ființă generoasă i-a oferit lui Edith un acoperiș pe toată perioada sarcinii.

Frank luă o înghițitură din ceaiul care se răcise și se strâmbă.

— Vrei unul proaspăt? îl întrebă Fredrik.

— Mulțumesc, ți-aș fi recunoscător, îi zâmbi Frank.

— Adu-mi și mie o ceașcă, dacă tot te ridici, interveni Kicki frunzărindu-și însemnările.

Frank le oferise o adevărată comoară. Avea să-i ia câteva zile până să transcrie întreaga istorie.

— Ceai? îl întrebă ea cu indignare în glas pe Fredrik, când acesta îi puse ceașca în față. De când beau eu ceai?

— M-ai rugat să-ți aduc o ceașcă. Ți-am adus. Continuăm? zise el întorcându-se către Frank. Ai spus că Sonja i-a oferit lui Edith o locuință?

— Da. Într-o zi, amândouă au dispărut. N-am înțeles nimic și am așteptat la Paris o lună, sperând că se vor întoarce. N-am primit nicio scrisoare, doar un bilet în care mi se spunea s-o aștept pe Edith. Președintele nu știa nimic și nici restul prietenilor nu aveau habar unde erau Sonja și Edith. Nu trebuie să vă mai spus c-am fost distrus.

Frank o privi pe Kicki cu mâhnire.

— Edith știa că ai fost îndrăgostit de Sonja? îl întrebă ea.

— Nu știu. Eu nu i-am spus niciodată. Dar probabil că Sonja i-a zis la un moment dat, pentru că, după ce s-a întors împreună cu Julie, Edith n-a agreat niciodată ideea de a relua legătura cu Sonja.

— Stai puțin! Nu sări peste ce s-a întâmplat! Amândouă au dispărut. Și pe urmă? îl întrerupse Fredrik.

— Eu m-am întors la Londra, am început cursurile la Facultatea de Jurnalism și, câteva luni mai târziu, Edith a apărut la ușa mea cu Julie în brațe.

— Oricine putea să fie tatăl copilului, nu? comentă Kicki.

— Ai văzut-o pe Julie? o întrebă Frank. Dar, firește, și eu m-am gândit la posibilitatea asta, de aceea am făcut un test de paternitate. Deși, la drept vorbind, nu m-am îndoit nicio clipă că Julie e a mea.

Frank se instalase în casă fără speranța de a o mai revedea pe Edith vreodată. În ciuda faptului că era singur, preluă casa părinților lui când ei nu se mai simțiră în stare s-o întrețină. Tatăl și mama lui Frank nu mai erau tocmai tineri la venirea lui pe lume, iar acum, găsind un apartament de închiriat, i-au dăruit lui casa. În timpul liber, preț de câteva ore pe zi, Frank începuse să lucreze într-un restaurant, însă banii pe care îi câștiga nu-i ajungeau ca să țină o astfel de casă, așa că părinții îi promiseseră să-l ajute financiar pe perioada studiilor.

Tânărul încercase să-și transforme locuința într-un cămin cât mai plăcut. Părinții îi dăruiseră câteva canapele Manchester moderne, într-o nuanță de maro, și o bibliotecă enormă. De asemenea, mama îi cususe perdele de dantelă pentru toate ferestrele.

În bucătărie avea o măsuță și două scaune. Frank nu avea nevoie de mai mult, de vreme ce mânca la restaurant. Uneori mai aducea acasă câte o femeie, într-o încercare zadarnică de a o uita pe Edith.

Când o văzu în pragul ușii pe fosta lui iubită, fu pe punctul să se prăbușească. Mai mult: Edith a lui avea un copil în brațe.

— Pot să intru? îl întrebase ea.

El a cuprins-o cu brațul pe după umeri, ca să-i arate că era

bine-venită.

— Dar unde au fost? îl întrebă Kicki.

— În Mallorca. La o cunoștință a Sonjei.

— De ce nu au rămas în Franța? Ar fi putut să se ascundă oriunde, dacă asta voiau. Sau ar fi putut să se ducă în Suedia.

— Da, și eu am întrebat asta. Se pare că Rosa, cunoștința Sonjei, fusese menajera familiei când Sonja era mică.

Frank se lăsă pe spătarul scaunului. Situația nu era chiar atât de periculoasă precum se temuse. Chiar îi făcea bine să destăinuiască secretul pe care îl purtase ascuns în suflet atâția ani.

— Dar Edith a fost în siguranță? Poate că în clipele alea ar fi avut nevoie de ai ei.

— Nu-i cunoașteți familia. Dacă s-ar fi dus acasă nemăritată, dar gravidă, ar fi omorât-o. Așa însă s-a prezentat în fața lor un an mai târziu, cu un copil, dar și cu un soț. Și, în mod destul de bizar, nimeni n-a pus sub semnul întrebării povestea. Mama ei se temuse atât de mult ca nu cumva Edith să se îndrăgostească de vreun francez, că pe mine, ca englez, m-a iubit din prima secundă, le explică Frank zâmbind.

N-o agrea pe soacra lui – care avea, fără îndoială, destule metehne –, dar faptul că ea îl acceptase de la bun început ușurase mult situația. În felul ăsta, Julie putea să-și viziteze și bunicii din când în când.

Pe de altă parte, părinții lui fuseseră atât de uimiți, încât nici nu se mai gândiseră să întrebe cum de fiul lor apăruse brusc cu un copil în brațe. Julie semăna ca două picături de apă cu fiul lor, iar mama lui Frank fusese atât de încântată de nepoțica ei, încât nu mai luase în considerare detaliile.

— Totuși Mallorca! Cum au ieșit din țară cu un copil abia născut?

— Cu ajutorul consulatului britanic. Julie a fost trecută pe pașaportul lui Edith.

— Tu ai întâlnit-o vreodată pe Rosa?

— Nu, niciodată. Am încercat s-o fac pe Edith să-mi spună unde locuia femeia asta sau măcar care-i era numele întreg.

Voiam s-o întâlnesc și să-i mulțumesc. Dar Edith nu știa. Să fii singură și gravidă într-o țară străină nu e chiar atât de ușor. Cred că anumite detalii le-a ascuns adânc în subconștient. În general, Edith nu vrea să vorbească despre perioada asta.

Kicki înțelegea. Ce dramă! Chiar dacă n-ar fi plecat din Franța, probabil că Edith ar suferit mult din cauza acelei sarcini neașteptate. „Eu știu ce-a simțit, pentru că am trecut prin ceva asemănător", se gândi jurnalista și îl privi cu tristețe pe Fredrik. Spre deosebire de Frank, Fredrik nu-i fusese alături când ea avusese nevoie de el.

Fotograful îi observă privirea și înțelese imediat la ce se gândea Kicki, dar nu se mai lăsă prins în capcană. Dacă nu voia să discute cu el, atunci trebuia să-și poarte singură povara.

Dar fotograful se gândi cum ar fi reacționat el în cazul în care Kicki ar fi apărut pe neașteptate la ușa lui cu copilul care, până la urmă, nu se mai născuse. Se cutremură. Poate că lucrurile s-ar fi aranjat într-un fel. Dar cum? Îi era imposibil să-și imagineze. În orice caz, el nu ar fi primit-o cu brațele deschise, așa cum o primise Frank pe Edith. La vremea aceea, în brațele lui stătea Marcus.

36

— Câte zile ai spus?

Benny îi dădu drumul din brațe și Julie îl privi dezamăgită.

— Patru.

Își undui corpul ca să-l facă să priceapă că nu poți să te porți așa cu o femeie excitată. Mâna lui Benny se odihnea însă moale pe trupul ei.

— Câte?

— Trei?

Benny coborî mâna încet, dar aproape fără s-o atingă.

— Trei? Ești sigură?

— Două. Promit! Două.

Julie îi luă mâna și i-o așeză pe pântecul ei.

— Continuă!

Două zile îi ajungeau să-l găsească pe fostul ei profesor și să discute cu el între patru ochi. După cum aflase de pe internet, Angus lucra încă la Universitate și mai avea de așteptat – în ciuda sumelor exagerate pe care i le trimitea în fiecare an – până să fie menționat în *The Scotish Sun* ca „profesorul bogat care nu-și abandonează niciodată elevii". Ca și cum generozitatea lui față de studenții mai săraci era arhicunoscută, iar el „suferea profund pentru că nu avea copii".

Pe dracu'! Plătea ca să scape de ei, așa cum o plătise și pe ea în toți acei ani. N-o sunase niciodată s-o întrebe dacă exista sau nu vreun copil. În loc de asta, își plătea rușinea și eventuala responsabilitate.

Julie se bucura că avea să-l reîntâlnească. Simțea o adevărată satisfacție că avea ocazia să-i înapoieze banii pe care el îi plătise pentru nimic.

Se gândise să-i spună adevărul lui Benny, dar n-o făcuse. Odată povestea încheiată, avea să-i mărturisească totul. Deocamdată, Benny trebuia să știe că mergea la o întâlnire cu foștii colegi de facultate. Fusese pretextul cel mai apropiat de adevăr care-i venise în minte.

— Două zile, conchise el gemând și mângâind-o pe fese. Dacă

nu ești acasă până atunci, vin și te iau.

În afara avantajului reprezentat de universitatea celebră care își avea sediul în Edinburgh, plecarea de acasă mai însemnase și o distanță convenabilă pusă între ea și grija exagerată a lui Edith. Primele luni petrecute în campusul studențesc fuseseră cele mai fericite din viața ei de până atunci. Julie avea aproape optsprezece ani. De studii își vedea atât cât era necesar. În rest, făcea în așa fel încât mereu să fie invitată la tot felul de alte activități.

Invers de cum credea Edith, chiar și fetele mai dolofane atrăgeau băieții. Era evident că șarmul ei nu avea legătură cu dimensiunile trupului, așa că Julie începu să fie curtată și mai abitir decât înainte.

Angus se despărțise de soția lui și, încă de la prima lor întâlnire, Julie înțelesese că avea să ajungă în pat cu el, în apartamentul pe care profesorul îl închiria lângă universitate. A invitat-o acolo ca să discute despre petrecerea de Crăciun, căci amândoi făceau parte din comitetul de organizare. După o sticlă de vin și câteva priviri adânci, Julie a luat inițiativa. Fata nu dădea doi bani pe preludii lungi. Nu mai făcuse niciodată sex cu un bărbat de două ori mai în vârstă decât ea și nici cu un profesor. Combinația i se părea incitantă.

Dacă Julie ar fi fost interesată de bârfe, ar fi știut că Angus fusese alungat de-acasă de soția lui din pricina interesului manifestat de profesor față de tinerele lui studente. Însă nici măcar informația asta n-ar fi oprit-o să-l seducă. Ea voia să facă sex, el voia să facă sex și singurul lucru care stătea între ei era îmbrăcămintea, pe care, ulterior, Julie a găsit-o împrăștiată prin apartament.

Lecțiile lor private au continuat toată iarna. În fiecare duminică, Julie parcurgea cu bicicleta cei doi kilometri până la apartamentul lui Angus, pentru ca apoi, trei ore mai târziu, să pedaleze înapoi către casă. În timpul săptămânii se întâlnea cu băieți obișnuiți. Se întâmpla câteodată ca vreunul dintre ei să încerce să-și vâre mâna pe sub puloverul ei, dar Julie îl oprea cu hotărâre. Ea accepta doar câte un partener pe rând. Se simțea

însă bine în compania bărbaților tineri. O făceau să râdă. Spre deosebire de Angus. El juca în altă divizie. Uneori nu-și spuneau niciun cuvânt, dar nici nu aveau nevoie. Angus știa exact cu ce se ocupa ea și juca rolul profesorului răbdător al unui student ambițios.

Nu după mult timp totuși, Julie și-a dat seama că a rămas însărcinată și, cu asta, atât relația lor, cât și studiile ei în Edinburgh au luat sfârșit. Angus a insistat să plătească pentru nefericirea ei, iar banii au început să intre în contul lui Julie.

La vremea aceea, Angus avea treizeci și opt de ani. Aceeași vârstă pe care o avea Julie acum. Și ei căreia i se păruse că profesorul era atât de bătrân! Cu siguranță că, între timp, Angus își pierduse părul. Sau potența. Sau poate pe amândouă. Julie zâmbi având în minte imaginea unui profesor bătrân. Trebuia totuși să recunoască și aspectul pozitiv al poveștii cu Angus. Experiența asta îi fusese utilă. Învățase multe de la el. Dar, abia cunoscându-l pe Benny, realizase Julie cât de extraordinară poate să fie o relație. Satisfacția și senzația de comuniune erau atât de profunde încât Julie simțea că niciodată n-avea să mai aibă nevoie de nimic. Acceptase până și ideea unui copil suedezo-englez. Gândul ăsta îi dădea aripi. Un bebeluș? Ea? Și Benny? Julie clătină din cap cu atâta putere încât femeia cu părul alb de lângă ea se întoarse și o privi.

— Te doare capul, draga mea?

Julie clătină din nou din cap.

— Nu, deloc. Dar mulțumesc de întrebare.

Îi zâmbi bătrânei, ca să-i demonstreze că totul era bine.

— Călătoriile cu trenul pot fi puțin obositoare, continuă femeia. Unde mergi?

— Edinburgh.

— Frumos oraș. Eu la York. Fiica mea locuiește acolo.

Julie zâmbi din nou și întoarse capul către fereastră. Se gândea cum ar arăta copilul ei și al lui Benny. Ca un cârnat roșcat și adorabil.

„Oare chiar au trecut optsprezece ani de când n-am mai fost aici?”, se gândi ea, patru ore mai târziu, când coborî din tren în

gara Waverley. Nu luase niciodată parte la întâlnirile cu foștii colegi, care fuseseră organizate aici de-a lungul anilor. Intenționase să meargă, inclusiv ca să-l determine pe Angus să pună punct donațiilor, dar își dăduse seama că reuniunile de genul ăsta nu reprezentau niște ocazii potrivite pentru o asemenea discuție. Prietenii cu care îi plăcea să se întâlnească erau cei pe care îi cunoscuse în copilărie. În perioada petrecută în Edinburgh nu-și făcuse prieteni pe care să vrea să-i revadă.

Planul pentru restul zilei era simplu. Voia să meargă în plimbare până la Radisson. Asta nu avea să-i ia mai mult de cinci minute. Apoi avea să ia cina. Pe profesor intenționa să-l caute a doua zi. Acum era prea obosită. Rotițele trolerului se făceau auzite în spatele ei. La întoarcerea acasă avea să-l arunce. Încă de la Paris, una dintre rotițe se stricase și oricum, după această călătorie, Julie nu avea de gând să mai plece undeva. Voia să stea, să facă pâine în hotelul din Londra și să trăiască împreună cu Benny. Pentru tot restul vieții.

— Ți-e dor de mine?

— Mult.

Julie își dădu seama că Benny zâmbea.

— Te-ai întâlnit cu foștii colegi?

— Nu încă. Mâine. În seara asta iau cina la hotel și mă culc. Tu?

— Pentru că sunt singur și abandonat, o să muncesc în continuare. Patrik a trebuit să-și ia liber.

— Bine. Măcar știu unde ești.

Julie simțea un gol în stomac. Îi era dor de Benny. Cu puțin noroc, avea să-l găsească pe Angus în cursul dimineții următoare, iar după prânz avea să se urce în trenul care s-o ducă înapoi, în Londra.

— Ce face Susanne?

— Din câte știu, e bine. Patrik e fericit. Cancerul nu i-a prins și ganglionii. Ceea ce e de bine.

— Ah, ce mă bucur! Aproape că nu îndrăzneam să te întreb. S-a întors acasă de la spital?

— Da, presupun că Patrik s-a dus la ea. E îngrozitor de pustiu

aici.

Restaurantele din hoteluri n-o interesaseră niciodată, dar acum situația se schimbase. Acum ea însăși lucra într-un astfel de loc, iar Julie era convinsă că nici un alt hotel nu se putea compara cu *Londra Sonjei.*

Așezându-și șervetul apretat pe genunchi, Julie se uită în meniu. Fără să se gândească prea mult, se opri la secțiunea dedicată specialităților scoțiene. Trecu peste preparatele din organe. Prefera să mănânce pește decât să guste chiar și o singură îmbucătură de haggis.

În meniu nu era trecută și oferta de pâine. Probabil că doar restaurantul din *Londra Sonjei* se gândise la asta. Ceea ce era și logic: cu zece soiuri diferite în portofoliu, la ei pâinea era la fel de importantă ca restul preparatelor din meniu. Ideea îi aparținuse lui Maggan: când începuse să facă pâine în restaurantul Sonjei din Paris, ea insistase ca diferitele soiuri de pâine să fie înscrise în meniu.

Julie îl văzu când ridică ochii din meniu, în căutarea unui chelner. Arăta ca o statuie, cu paharul de whisky înghețat la jumătatea drumului către gura deschisă. Bărbatul așează încet paharul pe bar, cu ochii ațintiți asupra ei.

Julie se simțea neputincioasă. Nu era pregătită să dea ochii cu el atunci, seara. Abia a doua zi ar fi putut să rostească toate acele cuvinte pe care le repetase în minte de sute de ori. Întoarse capul în direcția opusă, căutând o cale de scăpare, dar, cu coada ochiului, îl văzu pe bărbat ridicându-se de la bar și îndreptându-se către masa ei. Oricât de mult ar fi vrut, nu mai avea timp să fugă.

37

Susanne refuzase orice vizită. Rebecka insistase, dar Susanne fusese de neclintit. Nu mai era bolnavă. Scăpase de cancer odată cu operația și, pentru că Adam tocmai se întorsese în Mallorca, Susanne hotărâse că și el, și Rebecka puteau s-o viziteze după ce avea să se refacă. Ceea ce nu avea să se întâmple peste multă vreme, după cum credea Susanne, dar Rebecka era convinsă că prietena ei se îmbăta cu apă rece. Din perspectiva ei, Susanne nu putea să-i învețe pe alții ce înseamnă să fii tare, ci, mai degrabă, ce înseamnă să fii slab.

Rebecka i se plânse lui Maggan, care o informă că nici ea, nici Paul, nu erau bine-veniți la Londra.

— De altfel, e bine că ești în Mallorca. Fredrik și Kicki sunt în drum către tine.

Maggan evită să-i comunice prietenei ei că jurnalista și fotograful erau, mai curând, pe picior de război, decât cuibăriți unul în brațele celuilalt. Își pierduse toate speranțele în privința celor doi. Niște caraghioși mai mari nici că existau.

— Mă bucur. O să le aranjez apartamentul din oraș. A stat gol o vreme și chiar ducea dorul unor musafiri. Roag-o pe Kicki să mă sune, ca să-i aștept la aeroport. Când vin?

— Am vorbit cu ea chiar acum. Poimâine.

— Ah, destul de repede! Dar nu e nicio problemă. Nu trebuie decât să le pun așternuturi curate. Deci să înțeleg că aștept doi porumbei?

Maggan izbucni în râs.

— Eu îți recomand din inimă să ascunzi toate cuțitele.

Fredrik o aștepta pe Kicki în aeroportul din Mallorca. Femeia vorbea la telefon și părea furioasă, impresie care i se confirmă fotografului când Kicki trecu pe lângă el ca o furtună, aruncându-i o privire ucigătoare.

— Cum? îi strigă ea când Fredrik, care alerga ca s-o prindă din urmă, o întrebă ce se întâmplase.

— Liniștește-te puțin. Ești ca iepurele din reclama Duracell.

Te-am întrebat de ce ești supărată. Stai pe loc, nu pot să vorbesc când alerg după tine.

Kicki se opri brusc. Fredrik era convins că în curând avea s-o vadă cu spume la gură.

— Fiul tău nu s-a purtat cum trebuie cu fiica mea. Am știut! Tot timpul am știut că așa o să se termine povestea asta.

Kicki bătu cu piciorul în podea, ca și cum din cauza asta era supărată.

— Fata mea e disperată, iar vina nu-i aparține decât băiatului tău.

— Dar de ce ești furioasă pe mine? Sună-l pe Marcus.

— Cum? N-ai auzit de proverbul ăla cu așchia nu sare departe de trunchi?

Se întâmpla că Fredrik era foarte atras de Kicki. Dar nu și în secunda asta. Jurnalista se comporta iresponsabil, ceea ce n-o făcea deloc atrăgătoare. Fotograful ridică din umeri.

— Poți să bombăni cât vrei! Eu am o treabă de făcut și aș aprecia dacă m-ai lăsa să mă concentrez.

Fredrik nu se mai întoarse să vadă dacă ea îl urma înspre ieșire. Nu-i mai păsa. Ca jurnalistă, era inteligentă și rațională. Ca femeie, era o catastrofă.

Fredrik nu se amestecase niciodată în viața sentimentală a fiului său. Marcus era un băiat tânăr, la fel ca oricare alt băiat de vârsta lui. Tatăl nu încercase să-l învețe decât să facă sex protejat și să fie sincer. Copilul nu avea nevoie de altceva de la el. Fredrik nu avea de gând să discute cu Marcus despre Pyret. În schimb, dacă fiul voia să discute cu el despre asta, firește că avea să-l asculte.

— Nu, nu-i nevoie să închiriezi o mașină, Fredrik. Avem microbuzul care stă degeaba în garaj.

Rebecka tocmai ieșea din parcarea aeroportului, conducând mașina cu mână de expert. Se duceau să se întâlnească și cu Adam și să ia masa împreună.

— Cum merge cu planurile de concediu pentru părinții singuri? întrebă Kicki din spate.

— Bine. În principiu, suntem gata. Am câteva idei în privința

clădirilor auxiliare. Atât timp cât spațiul nu e ocupat de părinți și copii, am putea să-l închiriem altor persoane. Știați, de exemplu, că scriitorii se mută de-acasă când vor să-și definitiveze o lucrare? Maggan mi-a povestit că unii chiar se întâlnesc cu alți scriitori. Mai întâi lucrează pe cont propriu, fiecare la computerul lui, apoi se întâlnesc cu mai mulți confrați, beau vin împreună și discută. Nu e minunat?

Femeia se uită în oglinda retrovizoare și-i zâmbi lui Kicki.

— Nu crezi că tu și Adam aveți nevoie și de puțină liniște?

— Ba da, dar avem destulă. Clădirile auxiliare sunt gândite să funcționeze în regim self-catering. În plus, multe dintre vilele din jurul nostru sunt folosite doar ca locuințe de vară. Avem nevoie de puțină animație și în celelalte perioade ale anului.

Șoferița coti și intră pe aleea care ducea la vilă.

— Mă întreb de ce lumea nu vrea să locuiască aici tot timpul anului, spuse ea cu un oftat și coborî din mașină. Cred că și voi sunteți de acord că e un paradis.

Kicki încercă să nu bage în seamă faptul că Fredrik stătea la aceeași masă. Tehnica funcționa. Când el deschidea gura, ea își astupa urechile și se cufunda în propriile gânduri.

Scopul călătoriei lor era s-o găsească pe Rosa, femeia care avusese grijă de Sonja în copilărie și de Edith Swinton pe perioada sarcinii. Treaba n-ar fi fost deloc dificilă dacă i-ar fi știut numele de familie. Kicki îl întrebase pe Frank Swinton dacă puteau să ia legătură cu soția lui, dar el le interzisese asta categoric. Edith nu trebuia, sub nicio formă, să fie amestecată în povestea asta. Kicki îi respectase dorința.

Așa însă, șansele de a o găsi pe Rosa erau mici. Fredrik o spusese de mai multe ori. Kicki realiza că era posibil ca femeia să fi murit, să se fi mutat în altă parte sau să fi ajuns senilă. Dar, chiar și așa, tot voia să încerce s-o găsească. Dacă Fredrik se dădea bătut, asta era treaba lui.

Răsfoise dosarul aflat în apartamentul Sonjei din Paris, dar nu descoperise nicio mențiune cu privire la Rosa. Ceea ce putea să însemne trei lucruri. Unu: că femeia nu făcuse parte din personalul de serviciu și de aceea nu fusese înregistrată. Doi: că

locuise cu familia Sonjei în Stockholm. Trei: că Rosa era numele ei de familie. Kicki încercase să verifice a doua ipoteză. Singurul lucru de care reușise să se convingă era că avocatul Andréasson știa mai multe decât spunea.

Din păcate, Kicki îl sunase în loc să stabilească o întâlnire în cabinetul lui. Îi era mult mai ușor să-i facă pe oameni să vorbească atunci când stătea față în față cu ei. Pe de altă parte, avocatul avea o meserie care presupunea un anumit nivel de secretizare a informațiilor. Respirația lui sacadată, atunci când îl întrebase de Rosa, îl dăduse însă în vileag.

Rebecka îi confirmă suspiciunile în ce-l privea pe Andréasson.

— Da, și eu am rămas cu aceeași impresie: că știe mai multe decât spune. Dar sunt convinsă că exact asta și-a și dorit Sonja. I-am moștenit banii, dar nu și povestea de viață.

— Și-atunci de ce vreți voi să descoperiți ceea ce ea a vrut să țină ascuns?

— Nu am certitudinea că asta i-a fost intenția. De fapt, am sentimentul că Sonja și-a dorit să-i descoperim secretele și, prin urmare, ne-a lăsat tot felul de indicii care să ne conducă la adevăr. De pildă, de ce nu a aruncat scrisorile de la Swinton? Știa doar că ne vom uita prin lucrurile ei. Și cum de fiica lui Swinton a ajuns să stea exact în apartamentul Sonjei din Paris? Apoi: să nu fie oare decât o întâmplare fericită că l-a întâlnit pe Benny și așa a ajuns să lucreze în restaurantul Sonjei? Dar chestia cu apartamentul?

— Nu m-am gândit s-o întreb asta. Mulțumesc, zise Kicki râzând. Sigur, nu se poate ca totul să fi fost doar o întâmplare.

Jurnalista luă, cu mult zel, o linguriță din porția mare de înghețată adusă de Adam. Lăsă dulcele să i se topească pe limbă, ca să-i savureze mai bine aroma. Cum se desfășuraseră chestiunile legate de apartament avea să afle cu altă ocazie. Acum voia să se bucure de desert.

Fredrik o privi cu coada ochiului. Roșeața îi trecuse. Cu gura plină de înghețată, Kicki arăta aproape normal.

— Vrei să conduci?

Fredrik scutură către ea cheia de la mașină.

— Nu, mulțumesc, sunt prea plină cu mâncare. Condu tu.

Kicki începu să scotocească prin geantă în căutarea telefonului, iar Fredrik ridică amuzat din sprânceană auzind melodia „I just called to say I Iove you." Femeia își văzu de treabă, prefăcându-se că nu-l văzuse. Putea să aibă ce melodie voia la telefon.

— Bună, iubito! Ce faci? zise ea cu o voce compătimitoare și se îndepărtă, ca Fredrik să nu-i audă conversația.

Fotograful îi fu recunoscător pentru asta. Știa că o convorbire cu Pyret o putea pune din nou în stare de alertă. Așa că oftă și se așeză la volan. Să împartă apartamentul cu ea putea însemna orice, între paradis și iad, și, pentru că ultima variantă părea mai probabilă, se hotărî să-și ia o cameră la un hotel. Nu avea de gând să-i mai tolereze crizele de nervi.

— Îți datorez scuze, șopti Kicki când intră în mașină. Nu Marcus a părăsit-o pe Pyret. Ea a întâlnit pe cineva, cu care a fost împreună două săptămâni. Un tip de care eu nu am știut nimic.

Kicki nu îndrăznea să se uite la el. Neînțelegerea asta era mai mult decât penibilă. Nu pentru că Fredrik era minunat și demn de încredere, ci pentru că, după spusele lui Pyret, fiul lui era așa.

— Bine atunci! Putem să mergem?

— Ești supărat?

— Kicki, tu și cu mine înțelegem supărarea în moduri complet diferite. Nu, nu sunt supărat. Sunt puțin dezamăgit pentru că ar trebui să-ți verifici informațiile mai bine. Asta-i tot!

— Mulțumesc.

Kicki puse o mână pe piciorul lui. Palma ei îl ardea prin stofa pantalonilor. Nu avea s-o înțeleagă niciodată pe femeia asta. Niciodată. Așa că Fredrik nu pricepea de ce atingerea ei delicată îi stârnea o reacție atât de profundă.

38

Susanne refuză propunerea de a sta de vorbă cu un consilier. Nu înțelegea de ce toată lumea voia tot timpul să vorbească despre cancer. Scăpase de boală. Făcuse operația. Poate că unii oameni simțeau nevoia să vorbească despre asta. Alții, precum ea, nu aveau însă nevoie decât să muncească.

Fosta ei colegă, care suferise de aceeași boală, evitase să trăiască în trecut. Pentru ea, cea mai bună terapie fusese să-și vadă de treabă. Susanne o înțelegea. Să stai acasă și să te gândești la drobul de sare era deprimant. Dar și mai deprimante erau privirile compătimitoare ale lui Michael. Susanne se scutură. Dacă Michael nu înceta imediat cu veșnica întrebare „Cum te simți?", avea să-i ceară să se mute din casa ei. În fond, avea la dispoziție și un apartament și o casă în care să locuiască.

Slavă Domnului că scăpase de vizitele prietenelor, care o tratau ridicol de prevenitor. De parcă ar fi primit o sentință de condamnare la moarte. Susanne nu avea de gând să moară. În orice caz, nu în anii care urmau, dacă hotărârea avea să-i aparțină. Invers de ce credeau ceilalți, Susanne se simțea recunoscătoare că nu fusese mai rău. Era extraordinar că nodulul putuse să fie îndepărtat, că nu avea metastaze și că nu avea nevoie de alt tratament decât de radioterapie și niște pastile, pe care urma să le ia câțiva ani la rând.

Era norocoasă și și-ar fi dorit ca prietenii s-o trateze ca pe o învingătoare, nu ca pe o învinsă.

— Cafea?

Michael își vârî capul pe ușa de la bucătărie.

— Da, vin.

— Nu-i nevoie. Rămâi acolo. Îți aduc eu.

— Ei, da' am zis că vin eu.

Când se ridică însă, Susanne simți o înțepătură în zona operației. Nu trebuia să se atingă de bandaj până la următorul control. Susanne aștepta cu nerăbdare să scape de el și să facă un duș. Nu se mai spălase cu șervete umede din copilărie. Se simțea murdară, deși fiecare centimetru de piele era curățat cu

meticulozitate.

Michael luă ceștile de pe tava pe care o pregătise și le puse pe masa din bucătărie.

— Lapte?

— Pot să-mi iau singură.

— Sigur că poți, dar te ajut cu plăcere.

Vocea lui era caldă, lucru care o irita mai mult decât dacă bărbatul s-ar fi răstit la ea.

Aproape că îi smulse sticla din mână.

— Te rog, Michael, încetează să mă mai tratezi ca pe un copil! Nu mai rezist!

Când își turnă laptele în ceașcă, mâna îi tremura.

— Dar nu te tratez ca pe un copil.

— Ba da. Nu suport compătimirea. Ori te comporți ca de obicei, mă ciupești de fund și îmi propui să facem sex, ori te muți acasă la tine, pentru că urăsc să fiu tratată ca o păpușă de porțelan. De când am aflat tipul nodulului, aproape că nu m-ai atins, adăugă ea, simțind că îi creștea tensiunea.

Pentru Susanne, evidenta lipsă de apetit sexual a lui Michael era mai groaznică decât cancerul, iar gândul că bărbatul rămăsese cu ea din milă îi era insuportabil.

— Iartă-mă, spuse el.

— Să te iert? Pentru ce? Că nu mă dorești așa cum sunt?

— Iartă-mă că nu pot să fiu cel care ai vrea să fiu. Și eu am sentimente, Susanne.

— Dar se pare că nu dintre cele care trebuie.

— Dar care trebuie? Cele pe care le simți tu? Îmi pare rău, iubito, dar am dreptul să simt ce vreau.

— Dacă simți milă, vreau să te muți la tine acasă.

Susanne îl țintui cu privirea.

— Sper că nu vorbești serios. Boala ta mă influențează și pe mine și trebuie să accepți asta. Nu mă mut nicăieri.

Căldura din voce îi dispăruse și Michael o țintui și el cu privirea.

— Pentru prima dată în viața mea, mi-e frică să nu pierd pe cineva. Îmi pare rău că nu știu cum să mă port și că asta se răsfrânge asupra ta. Îmi pare rău, dar așa trebuie să arate o

relație.

— Și tu ești expert? În relații, vreau să spun?

De fapt, era sub demnitatea ei să se folosească de faptul că fosta lui soție îl părăsise, dar nu putuse să se abțină.

Michael se ridică și părăsi bucătăria fără un cuvânt. Susanne tresări când ușa de la intrare se închise cu o bufnitură în spatele lui.

Încet și cu mâna dreaptă tremurându-i încă, strânse ceștile de pe masă, le clăti și le puse în mașina de spălat vase. Era sfârșitul? Relația lor avea oare să supraviețuiască fără magnetismul care-i fusese caracteristic?

Până acum, totul fusese simplu. Frumoasa și mândra Susanne îl întâlnise pe dinamicul Michael și chimia dintre ei fusese evidentă. O poveste de amor fierbinte. Pasiune și dragoste. Susanne crezuse în dragoste. Vrusese să-l aibă pe Michael pentru veșnicie. Să-l aibă aproape. Vrusese ca el s-o sărute, s-o atingă. Să se joace. Vrusese să aibă parte de duioșie, dar acum și asta se dovedea a fi o treabă dificilă. Să vrei să ai…

Iar acum ea nu făcea decât să dea. Dădea sufocant și meticulos, fără scântei. Nu voia o mângâiere pe obraz sau un sărut pe frunte. De la Michael voia sărutări pasionale, gemete de dorință, trupuri îmbrățișate.

Michael nu știa încotro mergea. Știa doar că se îndepărta de Susanne. Trecuse prin multe furtuni sentimentale împreună cu ea. Uneori Susanne îl aducea în pragul nebuniei, dar, chiar și așa, el iubea fiecare secundă petrecută alături de ea. Draga, draga de Susanne voia să fie mereu puternică. Dar el nu avea de gând să-i țină isonul, nici să fie la fel.

Susanne avea dreptate. Se ferea s-o atingă. Îi era frică. Nu pentru că era speriat că o va face să-și dezvăluie slăbiciunea, ci, dimpotrivă, pentru că așa ea nu trebuia să și-o dezvăluie. Mila pe care o manifesta față de ceilalți excludea mila manifestată față de propria persoană. Când se simțea slabă, Susanne se enerva.

Ca astăzi. Michael știa care era problema, dar putea să accepte situația? Avea vreo alternativă? Susanne era bolnavă de

cancer și voia ca el să ridice, pur și simplu, din umeri. Care partener de viață putea să se comporte în felul ăsta? Ce fel de om era el, dacă nu-i păsa de boala ei? Fir-ar al dracului!

El și Susanne nu erau căsătoriți, dar Michael voia să respecte jurământul religios: la bine și la rău. Nu era o situație plăcută, ci o stare de urgență și el voia să aibă grijă de femeia lui. Să ia lucrurile așa cum erau în realitate, nu să închidă ochii în fața lor, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

De fapt, ar fi trebuit să fie invers. Susanne să fie zdrobită, iar el să fie cel puternic. Rolurile erau însă inversate. Dar chiar trebuia să se întâmple așa? Nu puteau să se poziționeze amândoi de aceeași parte a baricadei? Chiar era de la sine înțeles că, într-o relație, când unul dintre parteneri se poziționează de-o parte a problemelor, celălalt trebuie neapărat să asume poziția contrară? Chiar trebuia ca unul să fie slab și celălalt, puternic? Asta era dinamica normală a unei relații? Dar atunci ce însemnase relația lor de până în acea clipă, când amândoi jucaseră pe aceeași jumătate de teren? Doar când intervenise o situație de criză ieșise la iveală întregul teren de joc?

Michael nu mai făcea față gândurilor. Avea nevoie de un proiect solid și reconfortant, în care să se cufunde. Bugetul hotelului și o bere păreau o combinație bună. Se îndreptă cu pași hotărâți către *Hyatt.* Toată lumea avea să se bucure văzându-l. În ultima vreme nu mai trecuse pe-acolo decât o dată pe săptămână, ca să semneze documente. Restul timpului i-l dedicase lui Susanne, o persoană care nu-i mai suporta prezența.

Michael grăbi pasul, fără să se sinchisească de ploaia care începuse să cadă. Cu cât se îndepărta mai mult de casa lui Susanne, cu atât se simțea mai bine.

39

Da, stătea chiar acolo, în hotel. Sigur, puteau să ia micul dejun împreună. Îi părea rău că nu-i putea oferi ceva de băut, dar se bucura c-avea s-o reîntâlnească în dimineața următoare.

După ce Julie intră în cameră și încuie ușa, se sprijini de perete și inspiră profund. Angus nu era un bătrân fără dinți. Dimpotrivă: arăta excelent.

Acum, la fel ca atunci, aroma de pipă care-l înconjura era extrem de pătrunzătoare. La fel și aroma parfumului. Neschimbată. Până și sacoul de lână, în carouri, semăna cu cel pe care-l purta în 1993. Îi apăruseră poate câteva riduri în plus.

În schimb, mâna așezată pe umărul ei nu-i mai născu un fior de plăcere. Din contră!

Julie renunțase să mai mănânce. Așa că se bucură când văzu că minibarul era plin cu alune și ciocolată. Cu o cola, avea să reziste până la micul dejun.

Tunica largă nu-i punea corpul în valoare. Dar asta și urmărise. Dacă voia ca Angus să audă ce-i spunea, nu trebuia ca atenția bărbatului să fie distrasă de altceva.

Hotărâseră să se întâlnească la ora opt. La șapte, Julie coborâse deja ca să apuce să mănânce. Avea în poșetă toate documentele legate de viramentele făcute de Angus de-a lungul anilor.

Comandă trei sandviciuri și o porție de ouă ochiuri cu bacon. După ce termină de mâncat, se lăsă mulțumită pe spătarul scaunului. Apoi se uită la ceas. Douăzeci de minute. Avea vreme să citească ziarul, să bea o cafea și să prindă și trenul de dimineață către casă. Ziua ei în Edinburgh se anunța bună.

La opt și jumătate, Julie întorsese deja capul către intrarea în restaurant de atât de multe ori, încât de-acum o durea ceafa. Angus nu mai venea. Și, cu asta, se risipea și planul ei de a se arunca în brațele lui Benny peste câteva ceasuri.

Dacă profesorul credea că avea să scape de ea doar neprezentându-se la întâlnire, avea să fie dezamăgit. Julie nu

bătuse atâta de drum cu dosarul plin de documente doar ca să-l care înapoi. Poate că, la optsprezece ani, fusese mai maleabilă și mai supusă, dar acum știa cum să-și poarte de grijă.

După avort învățase să spună nu… și să aibă întotdeauna prezervative în poșetă. Refuzase relațiile cu bărbați mai în vârstă, față de care s-ar fi aflat într-o poziție de dependență. Și cu cei față de care se simțea inferioară. Dar întâlnise și băieți obișnuiți, de vârsta ei, cu care putea să și discute, să și facă sex – pentru că una nu o excludea pe cealaltă. Că nu se îndrăgostea de ei, asta era o altă poveste.

Julie zâmbi. Cu Benny nu avea însă nicio problemă. Nu trebuia să caute un motiv pentru relația lor. Era evident că erau făcuți unul pentru celălalt, că le fusese scris să trăiască împreună. Pentru totdeauna.

„Slavă Domnului că nu i-am zis că ajung acasă mai devreme", se gândi ea și se ridică de la masă. Trebuia să revină la planul inițial, acela de a-l căuta pe Angus la școală. În cel mai rău caz, să încerce să-l găsească acasă. Ultima variantă îi era cel mai puțin agreabilă. Gândul la apartamentul lui Angus îi inducea o senzație de greață. Dumnezeu știa câte tinere îi trecuseră pragul.

— Domnișoară Swinton, strigă portarul când Julie trecu prin fața lui. Poftiți, spuse el și îi întinse o hârtie împăturită.

Se uită repede peste mesajul lui Angus și pufni în râs. „Problemă importantă." Pe naiba! Mai degrabă crezuse că Julie venise să-i ceară ceva și i se făcuse frică. Poate bănuise că fosta lui iubită avea geanta plină cu fotografii ale copilului pentru care el plătise în toți acei ani. Dacă nu s-ar fi grăbit acasă, Julie ar mai fi rămas câteva zile în Edinburg, doar ca să-l țină pe Angus pe jar. Dar nu avea timp de asta.

— De unde pot să iau autobuzul pentru Universitate? îl întrebă ea pe portar.

— Angus? spuse tânăra femeie și Julie văzu cum ochii îi luciră când îi pronunță numele mic. Nu, nu l-am văzut azi. Vrei să-i transmit ceva?

— Nu, mulțumesc. Revin mai târziu.

Mama ar fi murit pe loc dacă ar fi aflat că fiica ei avusese o relație cu un profesor, de două ori mai bătrân decât ea și, în plus, căsătorit. Julie era convinsă că asta l-ar fi tulburat chiar și pe tatăl ei, altfel atât de senin. Toleranța lui avea totuși limite, chiar dacă era considerabil mai mare decât aceea a mamei. În ceea ce-l privea pe Frank, Julie nu credea că el ar fi dat o importanță atât de mare vârstei lui Angus sau faptului că el era profesor și ea studentă. Dar n-ar fi acceptat ideea de infidelitate.

Iubitul ei tată! Încă îndrăgostit de Edith, după atâția ani! Julie nu-l văzuse niciodată uitându-se după vreo altă femeie. Frank era mulțumit cu ce avea și nu și-ar fi pus niciodată în pericol relația cu soția. Julie bănuia că Edith avea alte motive pentru care nu voia să răscolească acele povești de demult. Mama ei avusese parte de o educație aleasă. Nu comitea greșeli care puteau fi evitate. Totul se desfășura conform codului de reguli al lui Edith, cod pe care încercase să i-l transfere și lui Julie. Fiica lui Edith trebuia să facă la fel ca Edith. Când se dovedi că Julie avea un creier propriu, începură și problemele.

Mania controlului, de care suferea mama ei, era concentrată acum asupra „suedezului ăla", un bărbat pe care Edith nu-l considera suficient de bun pentru fiica ei. „Să faci o asemenea greșeală la vârsta ta, tu, care ai știut să ocolești complicațiile până acum!", exclamase femeia la telefon, cu doar o zi înainte.

Julie părăsi perimetrul facultății și o porni către apartamentul lui Angus. Confruntarea avea să se producă la el acasă. Julie nu mai avea de ales. Într-un fel se și bucura că-l văzuse în ziua precedentă. Era mai bine așa. Și pentru ea, dar și pentru el. N-ar fi fost tocmai plăcut ca Angus să sufere un infarct văzând-o în pragul ușii.

— Julie!

Tânăra se întoarse.

— Carl? Ce faci aici?

Nu se mai văzuseră de la acea cină îngrozitoare, când Edith încercase să-i combine. Nici atunci și nici acum Julie nu avea chef să discute cu Carl.

— Caut un loc unde să beau o cafea. Apoi am o întâlnire. Nu

vrei să bei și tu o cafea cu mine? o întrebă el zâmbind, cu mina omului hotărât să nu accepte un refuz.

— Mulțumesc, Carl, dar nu am timp.

— De ce atâta grabă? insistă el acru.

— Și eu am o întâlnire. Și deja am întârziat.

Julie îi surâse, ca să-i dea de înțeles că motivul refuzului era întâlnirea, nu el.

— O întâlnire legată de…?

Când ea nu-i răspunse, Carl continuă.

— Credeam că acum faci pâine. Vrei să furnizezi pâine și în campus? zise și izbucni în râs.

Julie zâmbi amuzată.

— Din păcate, nu pot să-ți dau detalii. Și ți-aș fi recunoscătoare dacă scurta noastră întâlnire de azi va rămâne între noi.

Era nevoită să conteze pe cuvântul lui de onoare, deși Carl era un infatuat. Julie nu le spusese părinților că se ducea în Edinburgh. Ajungea că fusese nevoită să-l mintă pe Benny. Dacă individul ăsta nu-și ținea gura, trebuia să le servească și lor aceeași istorie.

La sosirea lui Julie, Angus se pregătea să iasă. La lumina zilei arăta altfel. Cutele care îi brăzdau obrazul erau mai adânci și părul, altădată bogat, era acum mult mai rar, deși Angus încerca să ascundă această realitate. Când o văzu, umerii i se pleoștiră dintr-odată.

Julie își drese glasul.

— Angus, trebui să vorbim.

— Julie, mă bucur să te văd, spuse el pe un ton forțat. Din păcate, nu am prea mult timp, dar putem să stabilim o întâlnire pentru săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare n-o să mai fiu aici. N-o să-ți răpesc mult timp, dar hai să nu stăm pe scară. Putem să ne așezăm pe banca de-afară. Acordă-mi zece minute, îl rugă ea.

Profesorul se uită la ceas.

— Ai șapte minute, îi spuse el.

Lui Julie îi fură suficiente patru. Pe parcursul ultimelor trei,

Angus nu scoase niciun cuvânt. Nici el și nici Julie nu-l văzură pe Carl, care stătea pe trotuarul de vizavi.

40

— Uau, ce locuință delicioasă, exclamă Kicki după ce umblă peste tot prin apartamentul din Mallorca al lui Rebecka.

— Așa e! Ce dormitor îți alegi?

Pentru Fredrik nu avea nicio importanță în care cameră dormea. Numai să aibă o pernă și era mulțumit.

— Alege tu.

Kicki se simțea încă jenată de confuzia legată de Marcus și se gândea că lui Pyret îi prindea bine lecția asta, la cât de des își schimba prietenii.

— Nu, alege tu. Mie mi-e indiferent, ție însă, nu.

— Nu-i adevărat!

Fredrik o privi din partea opusă a sufrageriei.

— Ba nu, iubito, nu ți-e indiferent. Ție îți pasă de tot: de la valize până la capul de duș. Așa că alege, Kicki! Alege odată ca să terminăm cu asta!

Jurnalista ridică din umeri cât putu mai nonșalantă și arătă spre camera pe care el știa deja că o voia.

— O vreau pe-aia, zise ea.

— Bine. Nu-ți duce bagajele încă. Vreau să fac câteva poze cât e încă goală.

— Vrei să faci poze acum? Mie a început să-mi fie foame.

— Iar? Am mâncat abia acum două ore!

— Știu! Cred că e din cauza Mediteranei, zâmbi ea și se îndreptă către bucătărie. Mă uit în frigider până-ți faci tu treaba.

Ar fi trebuit să se gândească: Rebecka le umpluse frigiderul. Nu le lipsea nimic.

— Vrei o bere? strigă ea.

Când nu primi niciun răspuns, luă una pentru ea și o bău cu sete direct din sticlă. Dintr-un motiv misterios, întotdeauna berea avea un gust mai bun când o bea altundeva decât acasă. Kicki puse sticla goală pe masă și eructă sonor.

— Sexy!

Fredrik stătea sprijinit de tocul ușii, cu brațele încrucișate.

— Știu! Vino să mă pedepsești, îi replică ea pe un ton

sarcastic.

— Nu mă tenta. Singura pedeapsă care poate fi aplicată în casa asta e făcutul de poze. Îmi dai și mie o bere?

— Sigur! Mai vrei și altceva? După cum vezi, frigiderul e plin, spuse ea.

— Mulțumesc, nu acum. Rebecka e o gazdă excelentă, surâse el și întinse mâna după sticlă.

— Da, putem să ne ghiftuim cu mâncare și să ne îmbătăm, răspunse Kicki, care zărise un borcan cu roșii uscate la soare.

„Puțină pâine și usturoi și trecem și peste seara asta", se gândi ea și își vârî nasul în borcan. I-l arătă lui Fredrik, dar el o refuză cu o clătinare din cap.

— Nu, mulțumesc. Mănâncă tu. Eu rămân la alcool. Întotdeauna mănânci așa de mult?

— Daaa, și, în cele din urmă, am să devin delicios de rotundă și de gustoasă, spuse ea, unduindu-și posteriorul perfect în timp ce ungea o felie de pâine cu cremă de usturoi.

Luând o îmbucătură, închise ochii de plăcere.

— E divină! Ești sigur că nu vrei?

Dar Fredrik era sigur. La fel de sigur cum era și de faptul că, în clipa aceea, o dorea pe Kicki. Voia s-o posede acolo, pe masa din bucătărie. Fotograful își drese glasul.

— Mulțumesc, dar încă o bere îmi ajunge. Și o s-o beau cât fac pozele. Bon appetit!

Se înțelegea pe el însuși la fel de puțin ca pe Kicki. Cum era posibil să treacă de la o stare emoțională la o alta, atât de diferită, în decurs de numai două ore? De îndată ce jurnalista începea să se comporte iar normal, îl atrăgea. Asta se întâmplase de atât de multe ori, încât devenise o obișnuință, ceea ce îl irita. Nu Kicki era de vină că el se lăsa condus de sentimentele ei, dar, pur și simplu, Fredrik nu știa cum să scape de povara asta. Cât fusese însurat, nu avusese o astfel de problemă. Soția lui stătea îmbufnată zile întregi fără ca el să se lase impresionat. Cu Kicki era însă altfel. Știa că dispoziția ei bună ei avea să dispară peste câteva minute. Dacă rezista să nu dea curs impulsurilor de moment, avea să fie bine pentru el, pentru că ar fi evitat să se

mai simtă atras, odată epuizată noua explozie de nervi. Fredrik era conștient de asta. Slavă Domnului că, atunci când Kicki era imposibilă, devenea și neatrăgătoare. O situație mai ușor de gestionat.

— Prevăd că n-o să existe prea multe fotografii cu camera asta, zise ea când băgă capul pe ușă și-l văzu pe Fredrik așezat pe pat.

— Ba da, așteaptă numai.

— Nu-ți instalezi luminile?

— Nu, nu. Altă dată. Azi folosesc aparatul mic, ăla compact.

— Vrei să ai și o femeie în pat?

— Uneori mi se întâmplă să vreau și asta.

— Eu m-am referit acum, pentru poze.

— Poftim, spuse el și se ridică.

Fredrik o urmări fascinat: din doi pași, Kicki ajunse în dreptul patului și, cu un strigăt, își luă avânt și se aruncă de-a latul saltelei. El ridică încet aparatul de fotografiat și, în timp ce ea se juca răsucindu-se pe toate părțile, aținti obiectivul pe chipul ei. Ochii verzi străluceau. Kicki și-i miji seducător către aparat. Fredrik tăcea. Apăsa doar pe declanșator, trăgând cadru după cadru. Kicki îi poza, iar hotărârea lui Fredrik de a se ține departe de ea era pe cale să se evapore. Când Kicki se dezbrăcă de bluză și de pantalonii scurți, Fredrik nu se mai putu concentra. Aparatul îi tremura în mână, dar nu voia să-i dea drumul. Femeia din fața lui era nespus de frumoasă! Se uită la fotograf întrebătoare, apoi își desfăcu sutienul și, când Fredrik nu spuse nimic, și-l aruncă pe jos și începu să înainteze pe pat către el. Abia când Kicki se așeză în genunchi și începu să-i scoată cămașa de pe el, Fredrik lăsă aparatul foto din mână.

— Ești sigură că e o idee bună? o întrebă el încet.

— Nu, nu sunt, îi răspunse ea și-i mângâie pieptul și abdomenul. Dar nu pot să te las așa, adăugă ea și-i atinse prin pantaloni sexul întărit.

Fredrik îi ridică bărbia ca să poată să-i vadă ochii.

— Kicki, nu vreau ca tu sau noi să facem o greșeală. Dacă mă vrei, spune-mi. Vrei asta cu-adevărat?

— Te vreau, îi șopti ea și se întinse după gura lui.

Kicki avea gust de usturoi și de bere, o combinație delicioasă. Pe măsură ce sărutările deveneau mai pasionale, Fredrik o întinse pe pat. Își dădu jos pantalonii în timp ce limba lui o căuta pe a ei. Tot corpul îi fremăta, dar, de data asta, nu voia să se grăbească. Voia…

— Ia-mă, îl rugă ea. Ia-mă direct.

— Nu, spuse el și începu să-i exploreze trupul cu gura.

Nu-i păsă că ea se zbătea pentru ca limba lui să ajungă în locul potrivit, nu-i păsă că femeia îl mai rugă încă o dată s-o posede. Când mâinile lui Kicki începură să-i caute febril sexul, el i le prinse și i le opri. Fredrik îi mângâie cu limba fiecare centimetru din trup. Când se opri mai mult în zona coapselor, Kicki se răsuci spre el.

— Te rog, Fredrik, te rog…

El se apropie încet de gura ei și, în clipa în care o sărută, îi eliberă mâinile și picioarele. Kicki îl încălecă imediat.

— Dacă nu vrei să mă iei tu, te iau eu, gâfâi ea.

— Încet, îi spuse el duios și o prinse de coapse. Vreau să mă bucur cât mai mult de tine.

Fredrik se trezi cu aromă de cafea în nări și un ciripit care-i răsuna în urechi. Și cafeaua, și ciripitul păreau să se îndrepte către dormitor. Ceea ce auzi în continuare suna ca o variantă cântată fals a melodiei „Am întâlnit-o pe Lassie” și Fredrik închise și deschise ochii de trei ori, ca să se asigure că se trezise de-a binelea.

Domnișoara Temperament era pe drum, extrem de bine dispusă. Cel puțin pentru moment. Fredrik nu-și făcea iluzii.

41

— Ce se întâmplă dacă mor?

Avocatul Andréasson, care nu știuse nimic despre boala lui Susanne, fu șocat de întrebare.

— Dar, dragă Susanne, e chiar atât de grav?

— Nu, deloc. Din câte am înțeles, la operație, toată zona cu probleme a fost curățată. Mai rămâne să fac puțină radioterapie și, pentru câțiva ani, o să mai iau niște pastile. Dar aș vrea să știu cum stau lucrurile, pentru că nu am copii. Maggan are o fată și-l are pe Paul. Rebecka e măritată cu Adam. Eu însă sunt singură și fără urmași. Ce se va întâmpla cu averea mea când o să mor, oricând va fi asta?

— Singură? Dar Michael?

— El e partenerul meu de viață, dar relația noastră nu e legalizată. Și, oricum, în perioada asta e nițel cam tulbure. Deci, în mod legal, sunt singură, nu?

Andréasson îi confirmă presupunerea. Chiar dacă ea și Michael locuiau împreună, el nu avea drept de moștenire decât dacă Susanne întocmea un testament în favoarea lui.

— Atât timp cât voi trei nu hotărâți împărțirea averii, partea ta le revine lui Maggan și lui Rebecka, dar, din câte înțeleg, aveți de gând să rezolvați problema asta curând. Ulterior, moștenitor va fi fratele tău mai mic, de vreme ce părinții tăi nu mai sunt în viață. Asta, desigur, dacă nu faci un testament. Nu ai descendenți direcți, deci nu există nicio persoană care să aibă dreptul se revendice banii după moartea ta. Te afli în aceeași situație în care a fost și Sonja când s-a hotărât să vă lase vouă averea.

— Deci aș putea să-i las lui Patrik hotelul și casa din Londra, iar restul să-l donez bisericii, pentru ajutorarea săracilor?

— Bineînțeles.

— Ar trebui să încep să mă gândesc la un testament?

— Ar fi recomandabil, dacă nu vrei ca totul să-i rămână lui Patrik.

— Dar dacă el moare înaintea mea?

— Are copii?

— Doi.

— Atunci ei vor fi moștenitorii tăi. Sigur te simți bine, Susanne?

— Da. Atât de bine pe cât te poți simți după ce ți-a fost extirpat un nodul malign. Deși nu vreau, sunt încă în concediu medical. După aceea însă o să revin la lucru ca de obicei.

— Hotelul are rezultate excelente. Aveți mult de lucru, din câte înțeleg.

Avocatul era la curent cu ceea ce se întâmpla cu hotelul din Londra și cu restaurantul din Paris. Ambele afaceri erau apreciate și mergeau în câștig.

— Numai Rebecka nu câștigă nimic, spuse Susanne. Dar așa am hotărât.

— Până una-alta, plătește casa cu banii pe care i-a luat pe apartamentul ei din Stockholm, dar, așa e, Rebecka nu are niciun venit. Încă mai vreți să cazați acolo părinți singuri cu copiii lor?

— În primăvara viitoare dăm drumul proiectului.

Susanne știa că Rebecka suferea din pricină că nu avea nimic de făcut, deci, cu cât demarau mai repede proiectul ăsta, cu atât mai bine. Bani nu aveau să câștige de pe urma lui, dar oricum el fusese gândit din start ca o acțiune de caritate. Toate fuseseră de acord că așa trebuiau folosiți banii Sonjei.

— Sună bine. Ai grijă de tine, Susanne. Și transmite-i salutări lui Michael. După părerea mea, e un bărbat bun.

Patru ore mai târziu, bărbatul cel bun se împiedica de pragul ușii de la intrare, îmbibat de ploaie și alcool.

— Achm să mă ashulți… zise el din hol, în timp ce încerca să-și scoată pantofii plini de apă. Achm… drrrahului de pantof… m-am gândit…

Reuși să-și scoată pantoful drept, iar de celălalt uită. O porni șchiopătând către bucătărie, locul unde, dintr-un motiv misterios, se decisese el că trebuiau să stea de vorbă.

— Trebuie să-mi fac ochelari, spuse el împleticit. Fir-ar al dracului! Ce prost văd!

Strânse din ochii și îi deschise de mai multe ori, se strâmbă puțin, dar, până la urmă, constată că nimic nu-l ajuta.

— Mă doare capul. Ai vreo pastilă?

Susanne scoase pastilele din dulap și-i turnă apă într-un pahar mare.

— Ia două, îl sfătui ea.

Michael îi zâmbi larg.

— Mulșumesc… ce bună eșhi… eșhi bună…

Pentru Susanne, priveliște era fascinantă. Nu-l văzuse niciodată pe Michael beat și crezuse că, și dacă ar fi băut ceva mai mult, comportamentul lui ar fi rămas aproximativ neschimbat. Caraghiosul care stătea acum în fața ei era un alt bărbat. Se înduioșă când îl văzu luptându-se să deschidă capacul cutiei cu pastile.

— Vrei să te ajut?

— Ești bună…

Femeia îi vârî în gură două pastile.

— Poftim!

— Foartthe bună…

Îi întinse apoi paharul cu apă.

— Bea!

— Am vrrrut să spun ceva… zise el după ce bău. Și mă întrehb ce…

Telefonul începu să sune chiar în clipa în care Susanne închise ușa dormitorului, după ce reușise să-l culce pe Michael. Operațiunea ar fi mers mai repede dacă bărbatul s-ar fi sprijinit de ea, în loc să urce scara în patru labe, dar Susanne nu putea să riște să-l lase să cadă peste sânul proaspăt operat.

Se bucură când în telefon o auzi pe Maggan. Maggan, care nu încercase niciodată să pară altcineva decât era și care accepta că Susanne avea altfel de simțăminte decât ale ei, în cazul în care Maggan s-ar fi îmbolnăvit de cancer.

— Vreau să-mi spui totul despre Paris, îi ceru Susanne și se lăsă pe spătarul canapelei.

Știa că avea să primească un raport amănunțit despre restaurant, despre Paul și despre carte. Stând așa, savură toate noutățile pe care prietena ei i le relată despre viața de dincolo de

Canalul Mânecii.

— Vrei să scrii despre asta în carte? o întrebă ea incitată când Maggan îi povesti ce aflaseră Kicki și Fredrik de la Frank Swinton.

— Nu știu încă. N-am de gând să scriu despre cineva care nu dorește să apară în acest context. În plus, din câte înțeleg, doamna Swinton ar protesta destul de vehement.

— Dar n-ar trebui să aibă nimic împotrivă dacă ai dezvălui aventura Sonjei cu Hugo Mistral.

— Așa e. Dar de unde știm că istoria asta e adevărată? E posibil ca totul să fie doar interpretarea greșită a lui Swinton. Și nu vreau ca Sonja să apară ca o ființă promiscuă.

— Dar chiar era, râse Susanne.

— Poate atunci, dar, când am cunoscut-o noi, nu era cu nimic mai prejos decât oricare altă femeie respectabilă.

— Decât mine, vrei să spui?

Susanne încă zâmbea. Dintre cele patru prietene, doar ea și Sonja nu refuzaseră aventurile romantice. Rebecka și Maggan erau decente și reținute.

— Uneori duc dorul discuțiilor despre sex pe care le purtam cu Sonja, continuă ea. Acum, de pildă, când am redevenit celibatară, mi-ar fi prins bine să pot să stau de vorbă cu ea.

— Ce crezi că ți-ar fi spus?

— Că sunt ridicolă și că ar trebui să-l seduc pe Michael în loc să-l aștept pe el să preia inițiativa.

— Atunci așa ar trebui să procedezi.

— Nu îndrăznesc. După ce am primit diagnosticul de cancer, nu m-a mai vrut.

— Ți-a zis el asta?

— Nu era nevoie. Am văzut-o în ochii lui.

— Rahat! Ce ai văzut tu în ochii lui a fost propria ta frică: teama că Michael nu mai e atras de tine. Dacă l-ai întreba direct, s-ar putea să primești un răspuns la care nu te aștepți.

— Ești o dulce când faci pe psiholoaga. Nu-l întreb nimic. Știu ce văd. Punct. Michael crede că sunt bună. La suflet. Auzi? Bună!

Maggan nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Da, e o calitate îngrozitoare. Cum îndrăznește?

— „Bună" e totuna cu finalul pasiunii. Unde mai poți să mergi după „bună"?

— Dar tu chiar vrei să faci tot timpul sex cu el?

— Acum nu, dar altfel…

— Atunci care e problema? Înseamnă că amândoi simțiți la fel. De ce nu ți se pare în ordine?

— Nu-mi place când ești așa de înțeleaptă. Vreau să ții cu mine și să fii de acord că Michael e un rău, bombăni Susanne.

— Știu, dar de data asta nu înțeleg care e problema.

— Tu nu ai renunțat la un sân frumos.

— Ai dreptate, acum ești urâtă ca Muma Pădurii. Nu m-am gândit la asta.

— Dacă ești sarcastică, nu mai vorbesc cu tine.

— Susanne, pe bune… Ești cam zăpăcită. Dar e în regulă, eu te iubesc oricum.

— Mulțumesc. Ce bine! În altă ordine de idei, azi am vorbit cu Andréasson. Despre eventuala mea moarte.

— Și ce ți-a spus?

— M-a întrebat dacă o să mor în curând și mi-a zis că ar fi bine să-mi scriu testamentul.

Susanne auzi un zgomot la etaj.

— Maggan, trebuie să văd ce face Michael. Pot să te sun mai târziu?

— Susaaanne, strigă Michael. Susaaanne!

— Da, vin! Liniștește-te!

Femeia se grăbi pe scări, în sus, și deschise ușa de la dormitor. Un Michael gol-goluț zăcea întins de-a lungul patului.

— Ai venit, exclamă el, zâmbi larg și sughiță. Mi-a venit cea mai bună idee din lume!

Se târî jos din pat, până la sacoul pe care îl aruncase pe unul dintre scaune, și începu să caute febril în buzunarul interior.

— Susanne…

Stând în genunchi, Michael se întoarse, expunându-și astfel întreaga goliciune, și întinse spre Susanne o mână în care ținea o cutiuță.

— Vrrrei să-mi faci onoarrrhea să fii soția mea?

42

— Nu ți-am trimis niciun ban. Cum poți să crezi așa ceva? spuse Angus când, în sfârșit, reuși să deschidă gura. Cât ai zis?

Când auzi din nou suma, profesorul clătină din cap.

— Scuză-mă, dar, dacă aș fi avut vreodată atât de mulți bani, poți să fii convinsă că i-aș fi păstrat.

Julie vârî la loc în geantă documentele de la bancă. Se simțea ridicolă. Lui Angus nu-i păsase absolut deloc dacă ea născuse sau nu vreun copil. Nici măcar nu-și aducea aminte că o lăsase gravidă.

— Lucrurile astea se mai întâmplă când faci dragoste, concluzionă el și ridică din umeri. Eu eram convins că tu te protejai, așa că nu da vina pe mine. Ai spus că am plătit pentru avort? Drăguț din partea mea, trebuie să recunosc, râse el în timp ce Julie se simțea din ce în ce mai îngrețoșată.

I-ar fi plăcut să vomite pe el. Într-un final, Julie se ridică.

— Angus, îi zise ea. Trebuie să-ți netezești bine părul dacă vrei să stea la locul lui. Altfel vântul o să-ți dezvăluie chelia de dedesubt.

Julie trebui achite încă o noapte la hotel, deși nu avea să mai doarmă acolo, dar nu-i păsa. Nu voia decât să plece cât mai repede din Edinburgh, să pună o distanță cât mai mare între ea și Angus și amintirile acelea de demult.

Încă de la primul virament, verificase cine îi trimisese banii și, conform băncii, plata fusese făcută din contul profesorului. Julie nu se putea gândi la o altă posibilitate. Știa că Angus mințea. Dar de ce?

Mai avea o oră până la trenul de Londra și se hotărî să doneze banii în scopuri caritabile. Ea nu putea să-i folosească. Nu trebuia să-i spună nimic lui Benny.

— Dar, iubire, vii deja înapoi? Ce bine-mi pare! Eu lucrez toată seara. Treci pe-aici sau mă aștepți acasă? o întrebă el când Julie îi telefonă.

— Mă gândeam să trec pe la ai mei, îi răspunse Julie. Încă n-

am înțeles despre ce a vorbit tata cu jurnalista aia și aș vrea să-l trag puțin de limbă, adăuga ea zâmbind. Dacă vii pe la unsprezece, sunt și eu acasă.

Frank Swinton zâmbi fericit când își văzu fiica. Ea era cea care știa cel mai bine cum să trateze cu Edith, iar, în prezent, o astfel de intervenție era absolut necesară. Melodrama dura de aproape două săptămâni și Frank aproape că ajunsese la capătul puterilor. De îndată ce pomenea de Sonja, Edith îl amenința cu un nou atac de panică, gâfâia și se apăsa cu palma pe piept. Frank nu înțelegea de ce subiectul era atât de sensibil. Dacă ar fi avut curaj, și-ar fi întrebat soția dacă motivul îl reprezenta faptul că el fusese îndrăgostit de Sonja înainte s-o întâlnească pe ea, pe Edith. Dacă gelozia era cauza, ar fi putut să înțeleagă de ce Edith se aprindea atât de tare, chiar dacă trecuseră atâția ani de la istoria aceea. Ceea ce nu pricepea era de ce soția lui nu-i dădea nicio explicație. După aproape patruzeci de ani, ar fi trebuit să-i treacă oful.

— Unde e mama?

— S-a întins în pat.

— E bolnavă?

Julie se îngrijoră. De când părăsise Parisul, din cauza bolii lui Edith, simțea o neliniște care o rodea constant în legătură cu sănătatea mamei ei.

— Mă duc sus la ea, îi spuse lui Frank și urcă scara în fugă. Mamă! strigă și deschise ușa dormitorului.

Edith vârî repede cartea sub pernă și coborî privirea.

— Julie, ce bine-mi pare c-ai venit s-o vizitezi pe mama, spuse ea cu o voce pierită și bătu cu palma pe pat. Hai, așază-te aici!

Manevra nu-i scăpă fiicei.

— Ce citești? întrebă ea.

— Ah, o istorie îngrozitoare despre o bătrână care suferă de depresie și reumatism. Asta spun mereu: trebuie să fii bucuros că ești sănătos!

— Dar de ce stai în pat dacă ești sănătoasă? Hai, hopa sus să bem un ceai, o îndemnă Julie plină de entuziasm. Tata a pus deja apa la fiert.

— Nu știu dacă sunt în stare. Tata vorbește întotdeauna numai despre amintiri de demult, și asta mă irită. Nu poți să discuți tu cu el? Să înceteze, să revenim la normal. Mi-e teamă că toată vorbăria asta a lui o să mă bage în mormânt. Sau poate că asta și vrea.

Julie știa că era manipulată, dar dădu afirmativ din cap.

— O să discut cu el, îi promise mamei. Citește-ți cartea! Mă întorc imediat.

Se îndreptă gânditoare către Frank, care zdrăngănea ceva prin bucătărie.

— Ce o deranjează atât de mult? îl întrebă Julie și se așeză pe un scaun, în timp ce Frank îi puse o ceașcă în față, dar, când tatăl îi oferi și un sandvici îl refuză cu o mișcare din cap. Tată, nu mai puteți continua așa. Unul dintre voi trebuie să cedeze.

Frank își privi fiica îndurerat.

— Știu și e limpede cine o să cedeze.

— Dar pentru tine de ce e atât de important?

— Cred că e important pentru amândoi. Aș vrea să dăm cărțile pe față odată pentru totdeauna și să scăpăm de toate secretele. Dar amândoi trebuie să facem asta.

— Crezi că mama are secrete? îl întrebă Julie surprinsă.

— Da, sau, în orice caz, își ascunde anumite sentimente.

— Eu am crezut că ea își trăiește cât se poate de deschis sentimentele. Ce ciudat mi se pare să te aud spunând că mama are secrete.

Julie își încreți fruntea.

Frank nu-i putea reproșa fiicei sale că nu înțelegea. Nu fusese niciodată implicată în discuțiile lui cu Edith și, până acum, nu putuse să-și facă decât o idee vagă în privința acelei istorii de demult, pentru că abia ce aflase de existența Sonjei.

În toți acești ani, Frank acceptase faptul că Edith nu voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase atunci, dar acum nu mai putea să trăiască așa. Pentru el, discuția cu jurnalista fusese o eliberare. Se bucurase că putuse să povestească unui alt suflet despre acea Sonja pe care el o admira atât de mult și căreia îi era recunoscător. Fără ea, poate că Julie n-ar fi existat. Dacă n-ar fi intervenit Sonja, Edith ar fi putut foarte bine să facă un avort.

Ar fi vrut să poată să-i povestească lui Julie despre fuga lui Edith din Paris, dar tocmai ăsta era motivul pentru care Edith zăcea acum în pat. Dacă Frank insista să discute pe acest subiect cu fiica lui, trebuia să accepte ideea că soția lui avea să rămână pentru veșnicie în pat.

Secrete. Conceptul nu-i era necunoscut lui Julie. În primul rând, ea însăși avea un secret: cel pe care nu putea să-l împartă cu nimeni. Rațional, își dădea seama că nu era vinovată pentru suma aceea de bani, însă, emoțional, se simțea totuși vinovată. Și povara de pe suflet nu i se ușurase când constatase că Angus nu voia să recunoască plățile. Ar fi vrut să i se destăinuiască lui Frank, dar el avea problemele lui.

— Atunci să vorbim despre ceva mai vesel, tată. Ce le-ai povestit jurnaliștilor despre Sonja? Nu-mi vine să cred că ai cunoscut-o! Mi se pare un personaj teribil de fascinant! Era chiar atât de fantastică pe cât mi se pare mie?

Dacă tatăl fusese reținut până atunci, cuvintele lui Julie avură același efect ca un ac care înțeapă un balon. Bărbatul se prăbuși peste masă și își ascunse fața în palme.

— Ai trimis mingea în poartă, murmură el.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Chiar Sonja e punctul vulnerabil al mamei.

— Dar de ce? Doar ați fost prieteni.

— Știu, nici eu nu înțeleg. De-asta încerc să vorbesc cu ea pe tema asta.

— Dar a existat vreo neînțelegere între mama și Sonja?

— Nu știu, spuse Frank și ridică ochii. Asta vreau să aflu.

43

Niciunul nu pomeni nimic despre întâmplările din timpul nopții. Kicki continuă să fie bine dispusă întreaga zi. Stătea în fața computerului și fredona, în timp ce încerca s-o găsească pe Rosa, femeia care le putea povesti mai multe despre Sonja. La intervale regulate, făcea ture în pași de dans între sufragerie și bucătărie, acolo unde avea treabă cu frigiderul.

— O să termin curând crema de usturoi, îi strigă ea lui Fredrik. Amintește-mi ca, mai târziu, când ieșim, să mai cumpăr una.

Fredrik nu-i răspunse. Stătea în pat și se uita prin fotografiile pe care le primise de la Maggan. Observă o diferență între pozele cu Sonja, între cele făcute împreună cu părinții ei, înainte de 1973, și cele de după 1975, făcute împreună cu Rebecka, Maggan și Susanne.

— Ce faci? îl întrebă Kicki când intră în dormitor.

— Nu știu sigur. Încerc să găsesc un indiciu în fotografiile astea vechi, îi răspunse el zâmbind și ridică o poză.

— Rosa?

— De ce nu? Dacă lucra pentru familia Sonjei, n-ar fi fost imposibil să fie și ea pe aici. Deocamdată n-am găsit încă nicio fotografie în care să apară altcineva decât membrii familiei.

Kicki se cuibări lângă el.

— Avea o mamă frumoasă, spuse ea.

— Da, foarte frumoasă.

— Dar ce-i asta? sări Kicki. Vezi medalionul?

Fredrik luă lupa.

— Să fie… E posibil? De ce îl poartă mama Sonjei? Nu poate să fie același medalion pe care Edith i l-a dat lui Julie, spuse el hotărât.

— Și dacă e? Dacă Edith și Sonja sunt surori, începu jurnalista să dea frâu liber imaginației. Poate că Edith a fost dată spre adopție. Sonja a găsit-o în Paris, după moartea părinților, și Edith a primit medalionul ca să-i amintească de mama lor.

Fredrik izbucni în râs.

— E clar! Ai mâncat prea mult usturoi. Văd că o cam iei razna de la el.

— Găsește tu o explicație mai bună.

— Nu pot, dar mi-ar plăcea să primesc una de la Julie sau s-o întreb direct pe mama ei care e explicația. Poate că Sonja și-a dăruit toate bijuteriile moștenite de la mama ei. După ce-au stat luni întregi împreună, ea și Edith trebuie să fi devenit bune prietene. Chiar și așa însă… Să fi primit Edith medalionul ca un semn de mulțumire pentru ceva?

Dacă Fredrik ar fi avut o bijuterie care să-i fi aparținut mamei lui nu ar fi înstrăinat-o, chiar dacă podoaba ar fi fost din tinichea. Mai bine ar fi păstrat-o într-un sertar decât s-o știe atârnată la gâtul vreunei prietene.

— Poate. Sau e așa cum spun eu: că sunt surori.

— Dacă ar fi fost așa, e ciudat că Sonja nu a răspuns niciodată la scrisorile lui Frank Swinton. Sonja, care era singură… Nu toate fetele visează la o soră? o întrebă Fredrik.

— Eu, nu. Aș fi avut nevoie de un frate care să fie mare și puternic.

— Și să-i alunge pe toți băieții?

Kicki se uită la el și zâmbi.

— Nu, ca să-i pună la punct pe toți cei care râdeau de pistruii și de părul meu roșu.

— Care e atât de frumos.

— Se poate spune că, în copilărie, n-am avut un temperament pe măsura părului meu roșu.

— Noroc că ți-a trecut!

— Crezi?

— Nu întotdeauna, îi răspunse Fredrik surâzând, apoi întinse o mână cercetătoare spre obrazul ei.

Kicki nu protestă, iar el o mângâie cu delicatețe.

— Nu mai ai chiar atât de mulți pistrui pe față, constată el.

— S-au înmulțit pe picioare, exclamă ea și ridică demonstrativ un picior în aer. Uite! E plin.

— Un cârnat cu pistrui.

— Ce-ai zis? Că am picioarele ca niște cârnați? sări Kicki și-l fulgeră cu ochii ei verzi.

— Da, îi răspunse el și sări din pat. Și pune-ți cârnații în mișcare. Ieșim la prânz cu Rebecka și cu Adam.

Rebecka era de acord cu Fredrik că apartamentul din Mallorca însemnase mult pentru Sonja, chiar dacă, întrebat pe această temă, avocatul Andréasson nu le răspunsese nici afirmativ, nici negativ. Bâiguise ceva neinteligibil. Era neclar dacă din pricină că îmbătrânise sau pentru că le ascundea ceva.

Când Rebecka se mutase acolo, în perioada în care se construise casa, apartamentul era proaspăt renovat, dar nici măcar Adam, care fusese responsabil cu renovarea, nu cunoștea istoria lui. Primise comanda de la Andréasson și nu pusese nicio întrebare, fiindcă nu-l interesase.

— Din păcate, n-am apucat să fac cunoștință cu niciunul dintre vecini, spuse Rebecka la masă. Eram mai mult aici, la casă, și munceam. În apartament mă duceam doar seara, ca să dorm.

— Deci ar trebui să-ncepem să batem pe la uși? Am putea să luăm cu noi câteva poze, să vedem ce spun vecinii. Doamne, ce cremă bună de usturoi! Ai făcut-o singură?

— Eu am făcut-o, zâmbi Adam. Am cunoscut o parte dintre vecini în timpul renovărilor. A fost un proiect prea amplu ca să nu-i avertizez asupra zgomotului.

— Minunat, exclamă Kicki. Nu ai cumva o listă cu cei care locuiesc acolo?

— Nu. Pur și simplu, am bătut pe la uși. Acolo unde nu mi s-a deschis, am lăsat câte-un bilet în cutia de scrisori.

Bărbatul ridică din umeri.

— Mă tem că nu pot să te ajut prea mult.

— Și nimeni n-a zis nimic de apartamentul care era renovat? Mă refer despre fostul proprietar? îl întrebă Fredrik curios.

Adam clătină din cap.

— Din câte-mi amintesc, nu. Dar spaniola mea nu e grozavă. Poate că anumite comentarii mi-au scăpat.

— Lasă asta acum, interveni Kicki. Mai bine să vorbim de mâncare! Cât usturoi ai pus în sosul ăsta?

În timp ce restul convivilor discutau despre mâncare,

Rebecka se desfăta privind modul calm în care Kicki și Fredrik comunicau unul cu celălalt. Nimic n-o bucura mai mult decât faptul că jurnalista și fotograful căzuseră la pace. Se îndoise de talentul de peițitoare al lui Maggan, dar acum își dădea seama că Fredrik și Kicki chiar se potriveau.

Ea, una, considera că nimic din ceea ce descoperiseră cei doi nu putea fi folosit în carte, însă nu știa dacă și ei erau conștienți de asta. De exemplu, povestea cu președintele Franței. Dacă s-ar fi dovedit adevărată, nu era reprezentativă pentru Sonja. Rebecka spera că Maggan avea să gândească la fel. Ar fi fost îngrozitor ca volumul la care muncise prietena ei să fie, până la urmă, o carte cu bârfe și scandaluri.

Maggan susținea că Sonja vrusese ca ele să afle adevărul, dar Rebecka nu era la fel de sigură de asta. Dacă Sonja păstrase unele secrete, avusese motive întemeiate. Ce drept aveau ele să dezgroape ceea ce prietena lor vrusese să rămână secret?

— Eu am cunoscut-o pe Sonja foarte puțin, spuse Kicki. Dar nu vi se pare ciudat că a făcut atâtea eforturi cu testamentul și cu scenariul cu casa, cu hotelul și cu restaurantul, în schimb ne-a lăsat la vedere, în apartament, toate scrisorile și indiciile de care ne folosim acum? Știind că avea să moară curând, ar fi trebuit să le ardă. Cea mai recentă teorie a mea e că între Edith Swinton și Sonja a existat o oarecare legătură de rudenie, adăugă jurnalista și le dezvălui povestea medalionului din fotografii, care probabil că era aceeași podoabă pe care acum o purta Julie, fiica lui Edith.

— Legătură de rudenie? zâmbi Fredrik. Spune mai bine că tu crezi că Edith și Sonja au fost surori și că Edith a fost dată spre adopție.

— Poate că am exagerat puțin. Acum tind să cred că mai curând au fost verișoare sau ceva asemănător.

— Nu putem s-o întrebăm pe Edith?

Pe chipul lui Rebecka se citea uimirea.

— Asta e cea mai rapidă cale ca să aflăm răspunsul.

— Edith refuză să discute cu noi.

— Chiar și despre asta? Credeam că nu vrea să vorbească despre sarcină.

— Nu. Tot ce are legătură cu Sonja e, pentru ea, un subiect tabu.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat de fapt.

Brusc, Rebecka deveni la fel de curioasă ca toți ceilalți.

44

— Unde-ai fost? întrebă Maggan, care aşteptase în telefon.

— Mă crezi dacă-ţi spun c-am fost cerută de nevastă? izbucni în râs Susanne. Cu inel, în genunchi, de un bărbat beat criţă!

— Nu…

— Ba da.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Să se ducă la toaletă şi apoi să se culce.

— Bietul Michael! Nu s-a supărat?

— Habar nu are de nimic! A adormit în secunda în care s-a întors în pat.

Susanne era surprinsă că Michael voia să se căsătorească. Singura dată când discutaseră pe subiectul ăsta fusese atunci când deciseseră să nu se căsătorească *niciodată.* Susanne nu avea nevoie de un inel pe deget ca să ştie unde se simţea acasă. Mariajul n-o tentase nicicând. În orice caz, nu de când fanteziile ei copilăreşti fuseseră înlocuite de realitate. Crezuse că Michael îi împărtăşea convingerea. Cancerul era un motiv nepotrivit pentru căsătorie şi, chiar dacă răspunsul ei ar fi fost un refuz, ar fi preferat să fie cerută de nevastă când era sănătoasă. Iar el, treaz.

Doctorul îi spusese că era bine să facă mişcare. Şi, pentru că nu i se interzisese să se plimbe prin proximitatea hotelului pe care îl deţinea, acum, ajunsă din întâmplare în preajma lui, se hotărî să intre puţin.

Parfumul din holul de la intrare o binedispuse. Crinii albi erau minunat puşi în valoare în sala enormă. Dacă i-ar fi avut acasă, i s-ar fi făcut rău de la ei. Nu mai avea stări de greaţă atât de pronunţate, dar Susanne nu-şi revenise încă pe de-a-ntregul. Nu voia să slăbească. De aceea mânca mult, chiar dacă mâncarea ameninţa uneori să parcurgă drumul invers.

În clipa aceea era mulţumită că-şi extirpase doar o parte din sân. Avea încredere în doctorul care îi spusese că o operaţie radicală ar fi fost o intervenţie inutilă, din moment ce nodulul

fusese mic. În schimb, dacă și-ar fi extirpat tot sânul, ar fi scăpat de tratamentul cu radioterapie pe care îl urma acum. Când trebuie să iei o decizie singur, ți-e greu să-ți dai seama care e cea mai bună alegere. Cei cu care stătuse de vorbă îi dăduseră fiecare alte sfaturi, dar, până la urmă, nu era vorba de sânul lor. Sânul mare, frumos, cu nodul, îi aparținea.

Susanne salută cu mâna personalul de la recepție și o porni direct spre bucătărie. Voia să discute cu Patrik despre meniul franțuzesc. Nu pentru că putea să contribuie cu idei în materie de mâncare, ci pentru că voia să aibă și ea un cuvânt de spus în legătură cu petrecerea pe care o plănuiseră și care fusese amânată în clipa în care primise diagnosticul de cancer.

— Ce faci aici?

— Iată o modalitate cât se poate de nimerită să-i urezi bun venit surorii tale și, aș putea adăuga, șefului tău.

— Știi la ce m-am referit. Dacă vrei să-mi spui ceva, vin cu plăcere la tine acasă, îi explică Patrik.

— Aveam nevoie de o plimbare. La indicația doctorului.

— Bine. Atunci plimbă-te mai departe! Ușa e acolo, îi replică Patrick arătându-i ușa. Și renunță la gestul ăsta de exasperare! Vorbesc serios!

— Înțeleg, spuse Susanne, dar nu se clinti din loc.

Patrik oftă.

— Cafea?

Nu poți să te cerți cu cineva care tocmai a fost operat de cancer.

— Dacă ai făcută.

În intervalul dintre prânz și cină restaurantul era închis, dar peste două ore localul avea să fie plin de clienți. Personalul care servea era ocupat cu aranjarea meselor. Patrik și Susanne se așezară la singura masă care încă nu fusese pregătită pentru seară.

— Am putea să începem mâine, spuse Patrik. De fapt, acum totul depinde de tine. Tu decizi când vrei să demarăm proiectul. Meniurile cele noi au venit deja din tipografie de două săptămâni.

De la inaugurarea hotelului, nu mai dăduseră nicio petrecere.

Nu fusese nevoie, pentru că hotelul mergea ca pe roate, fără să mai impună investiții în vreo formă de reclamă. Petrecerea asta se ținea doar pentru că Susanne considera că venise vremea pentru așa ceva.

— Trebuie să dăm o petrecere, insistă Susanne. În plus, o să rebotezăm restaurantul *Parisul Sonjei* și cred că îl vom promova mai ușor dacă vom invita și presa.

Patrik pufni pe nas. Presa! Ce știau jurnaliștii ăia despre gătit? Îl apucau nervii numai când se gândea că restaurantul lui avea să fie împânzit de tot felul de „specialiști".

— Până acum nu ți-a păsat de ei, zâmbi Susanne, care îl văzuse pe Patrik bucurându-se cu ocazia mai multor recenzii favorabile.

— Asta e altceva, bombăni el.

Când Susanne îl văzu pe Benny prin deschizătura ușii, îl strigă.

— Benny, vino încoace! Vreau toate detaliile.

— Așa deci, zise bucătarul apropiindu-se de masă. Fratele tău mai mic nu poate să-ți descrie meniul ca să-l înțelegi?

— Ba da. Dar el nu poate să-mi dea detalii savuroase despre tine și Julie, îi replică Susanne zâmbind.

„Exact de asta aveam nevoie. De câteva minute petrecute în compania unor oameni normali", se gândi Susanne pornind spre casă.

Nu vrusese să stabilească data petrecerii înainte să știe cu exactitate ce însemna o ședință de radioterapie. Căzuse totuși de acord, cu Benny și cu Patrick, să schimbe toate meniurile peste două săptămâni. Personalul din bucătărie era nerăbdător să înceapă treaba și nu voiau să amâne povestea asta pe motiv că Susanne era în concediu medical.

Patroana hotelului nu avea niciun chef să se ducă acasă, dar nici nu avea vreo opțiune. Nu voia să discute despre mariaj și despre motivul care o determinase să refuze cererea în căsătorie. În mod normal, ar fi evitat astfel de conversații recurgând la glume, dar știa că tehnica asta nu avea să mai funcționeze cu noul și sensibilul Michael.

Când deschise ușa casei, simți o durere ascuțită zona în care fusese operată. Era acasă, în casa ei. În proprietatea ei. Oamenii căsătoriți erau nevoiți să-și împartă proprietățile. Susanne se înfioră. Pentru ea, să renunți la independență era totuna cu a renunța la tine însuți. Poftim și ai grijă de mine! Susanne nu voia să fie îngrijită. Ea voia un partener. Voia un partener pasional și un prieten, dar nu voia să se simtă încătușată. Nu pentru că ar fi vrut să-și părăsească partenerul, ci pentru că majoritatea oamenilor, când se trezesc cu un inel pe deget, încep să îl trateze pe omul de alături ca pe un obiect, ca pe ceva care e la dispoziția lor și li se cuvine. Susanne o admira pe Rebecka: prietena ei avusese curajul să se mărite cu Adam, deși primul ei soț o părăsise și își întemeiase o nouă familie. Rebecka avusese nevoie de șapte ani ca să treacă peste dezamăgirea asta.

De la etaj se auzeau zgomote.

— Susanne? strigă Michael răgușit.

Femeia oftă și își atârnă șalul în cuier.

— Da?

— Vrei, te rog, să-mi faci o cafea? Mă simt îngrozitor.

Deși erau despărțiți de un etaj, Susanne simțea mirosul de alcool.

— N-ai voie să vii jos dacă nu faci duș și nu te speli pe dinți, îl anunță ea, privindu-l pe bărbatul care de obicei mirosea atât de frumos.

Michael apăruse înfășurat în plapumă. Părul negru îi stătea înțepenit într-o parte. Ținea încă în mână cutiuța cu inelul.

45

— Tată, unde sunt toate pozele mele de când eram mică? îl întrebă Julie pe Frank.

— Cred că în pod. La ce-ți trebuie?

— Nu știu. Vreau doar să mă uit prin ele. E ok dacă le iau acasă?

— Sigur. Doar sunt pozele tale. Cred că pe cutie e scris numele tău. Poți să te strecori acolo singură? Picioarele mele nu prea mai agreează scara de la pod, zâmbi Frank.

Mama lui Julie era o ființă pedantă. Chiar și în pod era ordine. Cutiile erau înșirate frumos, de-a lungul zidurilor, iar cele pe care era scris numele lui Julie erau adunate laolaltă. Curioasă, fiica săltă capacul uneia dintre ele. Haine. O puse deoparte. Nu asta căuta. În următoarea erau câteva desene, o cutiuță cu dinții ei de lapte și niște bentițe de prins părul. Își amintea de cea roșie. Nu se potrivea deloc cu părul ei sau cu genul de fetiță care fusese, dar trebuise să cedeze în fața minei dezamăgite a mamei. Avea șapte ani pe atunci? Julie clătină din cap și zâmbi. Dacă ar fi fost după ea, și-ar fi luat o șepcuță, care să-i ascundă buclele.

Găsi în cele din urmă cutia pe care o căuta. Cărând-o spre ieșirea din pod, văzu pentru prima dată nișa îngustă care se deschidea în dreapta scării. Se miră că n-o observase niciodată până atunci. În ea se aflau două cutii pentru pălării, puse una peste alta. Curioasă, Julie lăsă din brațe cutia cu poze.

„Edith. Privat. A se deschide după moartea mea.” Scrisul cu înfloriturile mamei de pe cutia de deasupra era ușor de recunoscut. Julie se uită și la cea de dedesubt, dar pe ea nu scria nimic. Degetele începură s-o mănânce. Dacă nu scria nimic, putea oare s-o deschidă?

— Le-ai găsit? strigă Frank de jos.

Julie se ridică încet, ca să nu dea cu capul de tavan.

— Da. Cobor acum, strigă ea scuturându-și praful de pe pantaloni.

Interesul pe care și-l descoperise de curând față de propria copilărie o surprindea pe Julie. Fotografiile zăcuseră acolo vreme de treizeci și șapte de ani, iar ea nu întrebase o dată de ele. De vreo două ori, Edith le scosese și, preț de mai multe ore, o silise pe Julie să se privească din toate unghiurile posibile. Ea acceptase din politețe, nu pentru că fusese interesată.

Dar acum începuse să fie bântuită de gândul la copilul pe care l-ar fi putut avea împreună cu Benny. De fapt, Julie nu-și dorea un copil. Prietenele ei deveniseră ciudate după ce născuseră. Își pierduseră capacitatea de a comunica și o simplă seară petrecută în pub li se părea ceva inacceptabil. Julie nu voia să ajungă așa. Și nu voia să se lege cu lanțuri de un leagăn, vreme de optsprezece ani. Ideea asta o îngrozea.

Mulțumită că lămurise problema, se hotărî să sune din nou la bancă.

— Nu, îmi pare rău. Dar mai mult de-atât nu pot să-ți spun, Julie, o anunță funcționara de la celălalt capăt al firului

— Dar contul pot să-l închid, nu? întrebă ea, regretând că nu se gândise la soluția asta mai devreme.

— Da, sigur. Dar donatorul poate să deschidă unul nou.

— Fără aprobarea mea?

— Da. Vei primi o înștiințare, așa cum presupun că ai primit și atunci când a fost deschis contul ăsta.

Femeia de la bancă râse.

— Poate că ar trebui să începi să folosești banii. O casă de vacanță n-ar putea să-ți strice.

— În niciun caz! Vreau să scap de ei! OK, mulțumesc. Iartă-mă că am ridicat tonul. Știu că faci tot ce poți ca să mă ajuți. Doar că mă simt frustrată.

Croasantul nu avea niciodată un gust mai bun ca atunci când Julie era nervoasă. Era ca și cum ar fi fost umplut cu tranchilizante, nu cu ciocolată. Julie închise ochii și lăsă ultima bucată să i se topească în gură. Totuși situația nu era chiar atât de dramatică. Alți oameni se luptau din greu să facă rost de bani. „Să vrei să scapi de bani e mai bine decât opusul”, hotărî ea. Sau poate să apeleze la Susanne? Și ea avea mulți bani. Întrebarea era dacă Susanne putea să-i păstreze secretul. Julie

nu voia să-i spună nimic lui Benny înainte de a goli contul. Susanne era persoana care putea s-o înțeleagă cel mai bine. În plus, ea trebuia să știe cum poți să donezi bani în scopuri caritabile.

Julie se decise s-o abordeze pe Susanne după ce patroana hotelului avea să se întoarcă la serviciu. Până atunci trebuia să nu se mai gândească la bani. Nu era bine că întorcea problema pe toate părțile. Avea să discute cu Susanne imediat după întoarcerea ei din concediu.

Julie fu surprinsă când se trezi sunată de Kicki. N-o mai văzuse pe jurnalistă de când i-l prezentase pe tatăl ei, în aceeași zi în care începuse lucrul în restaurantul din Londra.

— Nu, nu mă deranjezi. Mănânc o prăjitură, râse Julie. Cu ce te pot ajuta?

— Aș vrea să fiu puțin obraznică și am nevoie de ajutorul tău. Fredrik și cu mine suntem în Mallorca. Am găsit niște fotografii cu medalionul tău. Știi, cel pe care l-ai primit de la mama ta.

Julie ridică mâna la bijuteria care-i atârna întotdeauna în jurul gâtului.

— Da. Ce-i cu el? Ce fel de fotografii?

— Poate că sună puțin ciudat, dar am găsit niște fotografii vechi cu mama Sonjei, care pare să poarte același medalion. Crezi că ai putea s-o întrebi pe mama ta de unde l-a primit dânsa? Mama ta și Sonja au fost prietene cândva. Ar fi interesant de știut dacă l-a primit de la Sonja sau dacă au avut, pur și simplu, două medalioane la fel.

— Dar… ce ciudat! Sigur! O s-o întreb. N-ai vorbit cu tata despre asta?

— Nu, și trebuie să fiu sinceră cu tine. După câte am înțeles de la el, e imposibil să vorbești cu Edith despre Sonja. Recunosc că de-asta am și luat-o pe calea asta, mai ocolită. Poate că ție o să-ți fie mai ușor s-o abordezi, de vreme ce bijuteria îți aparține acum.

— În orice caz, pot să încerc să vorbesc cu mama. Te găsesc la numărul ăsta, de pe care m-ai sunat?

Julie trecu de câteva ori cu cârpa peste cutie. „N-a mai fost

deschisă de multă vreme", se gândit ea. Era straniu că Edith nu șterse praful și de pe cutia respectivă.

Ridică încet capacul. Pe fundul cutiei erau trei plicuri. Asta era tot. Julie simți o ușoară dezamăgire. Sperase să descopere niște secrete. Luă în mână plicurile albe și le pipăi. Fotografii?

Privi mirată imaginile. Sonja? Oare chiar ea era? Și Hugo Mistral? Julie știa că fuseseră prieteni, doar văzuse portretele din restaurantul din Paris. Dar pozele astea spuneau o cu totul altă poveste.

Fostul președinte stătea zâmbitor cu mâna pe după umerii Sonjei. Pântecul femeii era destul de mare încât să adăpostească o pereche de gemeni.

46

Kicki era superbă, așa cum spusese Fredrik.

— Mulțumesc, zise ea, la fel de bine dispusă.

Se întinse după sticluța cu uleiul de protecție solară care se afla între scaunele lor și-și vărsă în palmă câteva picături.

— Vrei să precizez ce înțeleg eu prin „superb”? zâmbi fotograful. Pot să-ți explic pornind de la cap și continuând în jos.

— Nu, mulțumesc. E suficient ce-ai spus, îi replică jurnalista zâmbitoare, în timp ce se răsucea pe scaun ca să ajungă la partea din spate a coapsei.

— Pot să te ajut?

— Ești drăguț, spuse ea și se întoarse cu spatele către scaunul lui.

Fredrik îi privi spatele bronzat.

— Nu pe coapse?

— Nu, mulțumesc.

— Dă-mi sticla și dă-ți părul la o parte, spuse el și se așeză în spatele ei.

— Mmmm, șopti Kicki înfiorată și își aplecă gâtul când mâinile lui începură să-i atingă spatele. Poți să mă mângâi și acolo.

— Vrei masaj sau protecție solară?

— Amândouă, mulțumesc.

Prudent, ca și cum i-ar fi fost frică să n-o spargă, Fredrik o masă de la ceafă până la talie. Atingerile lui aduceau mai curând cu mângâierile. Kicki oftă. Era atât de plăcut. Îl simți când îi desfăcu sutienul, dar nu se sinchisi. Nu voia decât ca Fredrik să continue s-o atingă.

Când Adam și Rebecka se întoarseră acasă după runda de cumpărături, îi găsiră pe Fredrik și pe Kicki la piscină.

— Ați stat aici toată după-amiaza? îi întrebă Rebecka, îndreptându-se către ei cu o tavă în mână.

Kicki se ridică.

— Puteam să fac eu asta, spuse ea când văzu sandviciurile și cafeaua.

— Nu, stai liniștită și bucură-te de soare. În curând o să vă întoarceți la Stockholm, zâmbi Rebecka. Nu aveți nicio noutate despre Rosa sau despre medalion?

Puse tava jos, sub umbrela de soare. Kicki se înroși toată. Spera că Rebecka avea să-i ia culoarea drept o consecință a expunerii prea îndelungate la soare.

— Ca să fiu sinceră, astăzi nu m-am gândit la asta. Pur și simplu, mi-am luat liber.

— Foarte bine! Ai muncit mult în ultimele zile.

Rebecka se uită la Fredrik.

— Ce tăcut ești azi!

El izbucni în râs.

— Simt doar obosit după două ore de stat la soare cu Kicki.

— Te obosește?

— Dacă-ai ști…

Rebecka văzu cum fotograful o privi cu coada ochiului pe Kicki. Brusc, nu mai era atât de sigură că voia să știe ce făcuseră cei doi.

— Adam, strigă ea. Hai la cafea!

Turnă băutura în cești și puse sandviciurile pe farfurii mai mici.

— Poftiți, spuse ea și se așeză la umbră.

Știa că, la acea oră, soarele era prea puternic. Rebecka nu făcea plajă decât dimineața devreme sau după-amiaza târziu. Niciodată în mijlocul zilei, așa cum procedaseră cei doi. Dar îi înțelegea. Cu doi ani înainte, când sosise prima dată pe insulă, și ea profitase de fiecare minut de soare.

Îl văzu pe Adam îndreptându-se către ei. Nici nu voia să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă atunci ar fi rămas fără el.

— O, mulțumesc! Ce îmbrățișare minunată, zâmbi Adam când se trezi din senin cu soția lui în brațe.

— Mi-am amintit cum a fost atunci și cum e acum, surâse Rebecka și-l sărută pe obraz. Îți sunt atât de recunoscătoare că nu ai renunțat, oricât am încercat să te resping.

— De ce n-ai renunțat? îl întrebă Fredrik curios.

— Într-un fel, pentru o perioadă, chiar am renunțat. Când m-am retras din proiectul construcției ăsteia, îi răspunse Adam indicând cu brațul casa și grădina. Dar am știut tot timpul că Rebecka era îndrăgostită de mine, zâmbi el. Trebuia doar ca ea însăși să-și dea seama de asta.

Adam își îmbrățișă soția.

— Și când ai înțeles asta? o întrebă Kicki.

— Nu știu. Poate atunci când el s-a retras pentru un timp. Brusc, locul ăsta devenise îngrozitor de pustiu.

Femeia îl mângâie pe Adam pe obraz.

— Dar, de fapt, mi-am dat seama când am mers la Sturehof cu fostul meu bărbat, căruia i se năzărise că trebuia să ne împăcăm. Adam stătea ceva mai încolo. Apoi, când a apărut în Mallorca și mi s-a prezentat ca fiind arhitectul meu, am știut sigur: eram deja fermecată.

— Nu ți-e dor niciodată de Stockholm? se interesă Kicki.

— Nu. Dar mi-e dor de Susanne și de Maggan. Și de Sonja. Mi-aș dori să fie aici toate trei.

— Când vă vedeți din nou? Susanne nu vrea să-i fii alături acum, când e bolnavă?

— N-o cunoști pe Susanne. Nu, nu mă vrea acolo. Îmi reproșează că sunt prea grijulie. Până nu-mi schimb atitudinea, nu sunt bine-venită în casa ei, zâmbi Rebecka. Mai vrea cineva cafea? Mă duc să mai fac.

Rebecka fluiera. Se bucura atât de mult că avea oaspeți! Când telefonul sună și văzu că era Maggan, răspunse râzând.

După ce terminară de vorbit, simți nevoia să se așeze. Ceea ce-i povestise Maggan nu putea fi adevărat. Era imposibil. Încă mai clătina din cap când Kicki intră să vadă unde dispăruse.

— Am știut că e ceva ciudat la mijloc, spuse Kicki incitată. De-asta Sören Mannerheim, ginecologul la care am fost, le cunoștea pe Sonja și pe Edith. Dacă Sonja era gravidă cu copilul lui Mistral, e explicabil de ce a trebuit să plece din Paris împreună cu Edith. În felul ăsta puteau să se ajute una pe alta. Acum o înțeleg mult mai bine pe Sonja.

— Dar unde e copilul? Dumnezeule! Să fie oare posibil? Asta

schimbă absolut totul. Nu eu, Maggan și Susanne ar fi trebuit să moștenim totul, dacă Sonja a avut un copil.

Gândurile i se învălmășeau în minte. Trebuia să-l sune pe Andréasson. Venise vremea ca bătrânul avocat să le dezvăluie secretul.

47

— Vorbesc serios, Susanne. Vreau să ne căsătorim.

— Dar eu nu vreau și tu știi asta, Michael. Ne-am promis unul altuia că *nu* ne vom căsători. Nici unul cu celălalt, nici cu altcineva. Ai uitat?

— Sigur că n-am uitat, dar m-am răzgândit. Vreau să fii soția mea.

— „A mea"? Nu vreau să fiu proprietatea nimănui.

— Știi ce vreau să spun. Vreau să fiu bărbatul tău. Sună mai bine?

— Ești deja bărbatul meu. Nicio hârtie din lume nu poate să schimbe asta. Și boala mea e cel mai nepotrivit motiv din lume ca să ne căsătorim.

Dar Michael plănuise s-o ceară de nevastă dinainte de a afla despre boală. Acum regreta că nu făcuse gestul ăsta mai devreme.

Bărbatul oftă.

— Poți măcar să te mai gândești?

— Da.

— La ce oră trebuie să fim mâine la doctor? o întrebă el și o luă în brațe.

— La douăsprezece și jumătate. Dar nu-i nevoie să vii cu mine.

— Știu.

O mângâie pe spate, cu teama sfâșietoare de a nu o pierde.

— Mi-e dor de tine, spuse ea încet.

— Știu.

— Ție nu?

— Nu chiar în clipa asta.

Susanne evită să răspundă când Maggan o sună. Nu era în stare să-i povestească în ce stare era. În clipa respectivă, ea și Michael parcă veneau de pe planete diferite și i se părea dureros să vorbească despre asta.

Știa că el ar fi vrut s-o vadă cedând, s-o vadă lăsându-se în

voia sentimentelor, să i se destăinuiască. Dar Susanne nu putea să facă asta, pentru că Michael nu era destul de puternic. Singurul față de care îndrăznea să-și arate suferința era Patrik. El o lăsa să plângă fără să facă mult caz de asta. În plus, Patrik știa că astfel de episoade reprezentau ceva pasager, știa că nu o caracterizau. Or, exact asta era atitudinea de care Susanne avea nevoie.

Michael o întrebase cum s-ar fi simțit dacă situația ar fi fost inversată. Firește că nu putuse să-i dea vreun răspuns. La fel cum el nu putuse să-i răspundă la întrebarea despre cum ar fi vrut ca ea să se poarte dacă el ar fi fost cel bolnav.

Douăzeci și cinci de doze de radioterapie, timp de cinci săptămâni, apoi gata. Doctorul îi înșiră toate efectele secundare, dar Susanne nu auzi altceva decât că avea voie să meargă la serviciu pe perioada tratamentului, dacă promitea să fie prudentă și să nu facă eforturi mari.

Promisese că avea să fie prudentă.

— Putem să programăm ședințele dimineața, ca să pot să mă duc la serviciu după aceea?

— Da, dar, așa cum ți-am mai spus, trebuie să fii conștientă că s-ar putea să te simți obosită și să vrei să mergi acasă. Nu le promite prea mult celor de la hotel. Nu simți nimic în brat acum, că am scos ganglionii?

— Nu, îi răspunse Susanne cu hotărâre și se gândi la toate paturile din hotel în care se putea culca în cazul în care se simțea obosită.

— Bine. Te aștept luni, la opt.

Ajunsă afară, îi zâmbi fericită lui Michael.

— Am voie să lucrez.

El clătină din cap și zâmbi. Susanne era o zăpăcită și asta nu avea deloc darul să-i domolească temerile.

— A spus că trebuie să fii prudentă.

— Da, da. Hai acum, mi-e foame!

Când ieșiră din spital, Susanne văzu că fusese sunată de Maggan și de Rebecka. Nu avea chef să discute cu ele chiar atunci.

— Mă duci la hotel? îl întrebă ea pe Michael.

De parcă Michael ar fi avut de ales!

Susanne fusese la hotel de mai multe ori de când se îmbolnăvise. Mai mult ca să fie văzută de angajați, pentru ca oamenii să știe că nu era cu un picior în groapă. Biroul și-l lăsase în grija lui Patrik și a managerului.

Era timpul să-și recupereze domeniul. Când deschise ușa, înăuntru nu era nimeni. Susanne se așeză mulțumită în scaunul de la birou. Cei care o înlocuiseră păreau să se fi descurcat de minune, constată ea uitându-se prin cameră. Niciun plic nu rămăsese nedeschis, iar plantele păreau să se simtă bine, chiar și în lipsa îngrijirilor și cuvintelor drăgăstoase pe care li le adresa ea.

Când Michael o sună, Susanne se îndrepta spre restaurant.

— Ești fericită? o întrebă el și o auzi zâmbind.

— Foarte, îi răspunse ea. Dar n-am timp să vorbesc, iubitule. Ce vrei?

— Eu? Nimic. Dar Maggan vrea ceva. Îți recomand s-o suni.

— Ce s-a mai întâmplat? Nu poate să aștepte?

— Nu. Și te asigur că are o veste care o să te intereseze.

Susanne nu avea de gând să telefoneze nimănui până nu mânca puțin. În restaurant era atât de plăcut, încât aproape că uită de convorbirea telefonică. Bucătăria era, de fapt, închisă până la cinci, dar, când angajații auziseră că-i era foame, îi pregătiseră imediat un grătar și o salată. Când o zări pe Julie, Susanne o strigă.

— Vino și ține-mi de urât! Spune-mi cum te simți aici, îi spuse ea.

— Ai vorbit cu Maggan?

Nu înțelegea de ce astăzi toată lumea voia ca ea să stea de vorbă cu Maggan.

— Nu. O s-o sun mai târziu. Mai bine spune-mi: te simți bine la noi?

Susanne presupuse că petele roșii de pe gâtul lui Julie erau cauzate de stres.

— Ai nevoie să te odihnești puțin. Ia loc!

Julie o ascultă, dar fără convingere. Din păcate, nu putea să pretexteze că avea pâini în cuptor, pentru că deja își terminase treaba pe ziua respectivă. Ar fi vrut ca Susanne să fi vorbit cu Maggan. Așa, era nevoită să păstreze tăcerea în legătură cu ceea ce descoperise în podul părinților ei. Nu era treaba ei s-o anunțe pe Susanne, cu toate că ea era cea care găsise fotografiile.

Julie își drese vocea.

— Mulțumesc, mă simt foarte bine, răspunse ea zâmbind. Toată lumea e amabilă și înțelege că sunt complet handicapată când mă apropii de o bucătărie.

— Atunci ești la fel ca mine, constată Susanne. Cred că n-am folosit niciodată aragazul de-acasă, recunoscu ea și vârî o bucată de broccoli în gură.

Julie izbucni în râs.

— Și eu care credeam că sunt singura în situația asta.

Susanne se lăsă pe spătarul scaunului și o privi pe tânără.

— Cum merge treaba cu tine și cu Benny?

Spontaneitatea lui Susanne o speria puțin, dar și Julie era la fel.

— Bine, mulțumesc. Pe toate planurile, adăuga Julie și-i făcu cu ochiul patroanei. Mai rămâne să i-l prezint mamei mele, care nu e chiar încântată de idee.

— O să-l iubească. Noi toți îl iubim, o asigură Susanne.

— Sper, spuse Julie cu o grimasă. Cu mama nu știi niciodată.

Când telefonul sună, Susanne se scuză. Era nevoită să-i răspundă lui Maggan.

— Vorbim mai târziu, îi spuse ea lui Julie și răspunse la apel.

— Ești nerăbdătoare, spuse ea în receptor. Unde arde?

Julie se ridică. Se gândea să aștepte în bucătărie până când Susanne avea să-și încheie convorbirea.

— Cum? Sonja a avut un copil cu președintele francez? râse Susanne. Dar e imposibil! Putea să aibă o burtă falsă sub rochie. Poate se duceau la un bal mascat.

— Se poate, îi răspunse Maggan. Dar nu ar trebui să aflăm adevărul? Eu și Rebecka credem că ar trebui să vorbești cu Julie și să încerci să obții o întâlnire cu mama ei.

— Credeți? Și cum credeți voi c-o să reușesc asta? Nu sunt chiar întruchiparea diplomației și cred că alții ar fi mult mai potriviți pentru o treabă ca asta. De pildă, Fredrik și Kicki.

— Ei sunt în Mallorca și o caută pe Rosa. Nu poți totuși să încerci să vorbești cu ea? o rugă Maggan.

Susanne bombăni în sinea ei.

— OK.

— Asta te-ar face să te gândești și la altceva decât la boală, îi spuse Maggan pe un ton de încurajare.

— Voi vă gândiți la asta mai mult decât mine. Oare să-l trimit pe Michael? El știe cum să trateze cu femeile. Atât timp cât nu au cancer.

Maggan se gândi. De fapt, era o idee bună. Michael era extrem de maleabil, în vreme ce Susanne era genul care dă cu barda.

— Hotărâți voi. Ne auzim mai târziu.

48

Julie era confuză și nu știa de unde să înceapă. Să-i povestească tatălui ei că găsise fotografiile? Oare el avea să-i interzică să discute cu Edith?

Poate că fusese o prostie c-o sunase pe Maggan și că-i spusese de fotografii, dar nu avusese cum să anticipeze reacția atât de intensă a lui Maggan. Julie fusese nevoită să îndepărteze receptorul de ureche, pentru că femeia aproape că urlase. „Sonja asta mai poate și azi să aducă oamenii într-o stare de nebunie", se gândi Julie în timp ce mergea către casă.

Susanne nu reacționase la fel de furibund ca Maggan, ci spusese că trebuie să fie o farsă. O glumă în fața aparatului de fotografiat. Sonja fusese destul de libertină în tinerețea ei, dar avusese o inimă prea largă ca să-și abandoneze copilul și apoi să nu mai pomenească nimic de el.

Susanne o întrebase pe Julie dacă putea să se vadă cu Edith, dar tânăra clătinase din cap. Mama ei era prea fragilă acum. Nu era capabilă să susțină conversații, mai ales despre Sonja.

Julie nu putea deloc să priceapă de ce Edith evita cu atâta înverșunare să vorbească despre perioada petrecută în Paris. Edith făcea întotdeauna ce trebuia și nu s-ar fi expus unui lucru de care să-i fie rușine mai târziu. Era vorba despre altceva? Făcuse Frank ceva despre care voia să păstreze tăcerea?

În timp ce împingea căruciorul prin Tesco și îl încărca mecanic cu mâncare, Julie încerca să priceapă de ce era neliniștită. Simțea în stomac un gol pe care nu-l mai simțise niciodată până atunci. Era o senzație aproape neplăcută. Când simți voma urcându-i în gât, lăsă căruciorul și fugi afară. Ajunsă în fața ușii de la intrare, începu disperată să caute din priviri locul unde își parcase mașina. Simțea că urma să regurgiteze mâncarea de la prânz dintr-o secundă-n alta. Nu putea să vomite pe trotuarul din fața magazinului. „Nu, nu, nu", se rugă ea în gând, înainte să-și zărească Fordul. „Noroc că am parcat aproape, ca întotdeauna", se gândi ea repezindu-se către mașină.

— În parcare! izbucni în râs Benny. Ai curățat după tine?

— Nu e de râs. Sunt complet terminată.

— Iartă-mă, iubito. Să iau ceva când vin? Coca-Cola?

— Da, mulțumesc. Când vii? îl întrebă Julie cu voce plângăreață.

— Peste vreo oră.

— Grăbește-te!

Benny își făcu apariția o jumătate de oră mai târziu. Julie dormea pe canapea. Se așeză lângă ea și îi luă picioarele pe genunchii lui. Încă nu-i spusese nimic despre fotografii. Susanne îi povestise despre descoperirea lui Julie și Benny nu înțelegea de ce iubita lui nu-i pomenise nimic despre asta. Nu pentru că niște fotografii de acum patruzeci de ani ar fi fost importante, dar… Doar locuiau împreună.

Julie nu era o femeie care să aibă secrete. În orice caz, nu unele importante. Și Benny se bucura că Julie era așa. Fosta lui soție avusese multe secrete și bucătarul simțise o frustrare dureroasă când, în timpul divorțului, ele ieșiseră la lumină. Nu pentru că ar fi schimbat cu ceva situația. Era vorba doar de revelația faptului că soția lui nu avusese destulă încredere în el ca să i le împărtășească. Ca și cum el, Benny, n-ar fi fost capabil să suporte adevărul. Slavă Domnului, iubita lui de pe canapea nu dăduse niciun semn c-ar fi avut vreun secret.

Julie se trezi în sforăiturile lui Benny și se întoarse încet ca să-l privească. Iubitul ei stătea ghemuit în colț. Era uimitor că exista cineva care putea să doarmă în poziția aia. Și înduioșător. Julie simți un junghi în inimă. Benny ar fi putut să se culce în dormitor, dar preferase să stea acolo și să-i țină picioarele în brațe.

— Benny, șopti ea. Benny, trezește-te.

— Sunt treaz, spuse el fără să deschidă ochii. Am fost treaz tot timpul.

— OK. În cazul ăsta sforăi și când ești treaz.

— Știu. E un obicei suedez.

Bărbatul căscă și deschise ochii.

— Bună, frumoaso. Te simți mai bine? o întrebă el zâmbind.

Julie se săltă cu greutate în popou.

— Da, așa cred. Dar, ca să fim mai siguri, ar trebui să nu ne pupăm o vreme.

— Inacceptabil, spuse Benny și o trase către el. Mi-a fost dor de gura ta toată ziua.

— Chiar? întrebă ea fericită și își puse brațele în jurul gâtului lui. Poftim, adăugă Julie și-și țuguie buzele.

După ce îi turnă un pahar de Cola, Benny ascultă nedumeririle lui Julie în legătură cu Frank și cu Edith și amândoi se sfătuiră cu care dintre părinții lui Julie era mai nimerit ca fiica să discute întâi.

— N-am întâlnit-o niciodată pe mama ta, dar, dacă e atât de dramatică precum spui, poate că ar fi mai bine să vorbești cu Frank. Poate știe el dacă Sonja a fost sau nu gravidă.

— Ah, aș vrea să nu fi fost amestecată niciodată în povestea asta, oftă Julie. Însă, dacă nu m-aș fi dus la Paris, nu te-aș fi întâlnit pe tine. Slavă Domnului! Asta e compensația, adăugă Julie cu un zâmbet, ca să nu fie înțeleasă greșit.

— Dar asta nu e problema ta, Julie. Părinții tăi sunt implicați, nu tu. Refuză-le pe Maggan și pe Susanne. Pot să vorbească și singure cu Edith și cu Frank.

— I-am promis lui Susanne, oftă ea.

— Sun-o și spune-i că te-ai răzgândit. E foarte posibil ca mama ta să nu joace în același registru în fața unui străin. Nu crezi?

— Nu fi chiar așa de sigur de asta, murmură Julie cu gura lângă gâtul lui. Am nevoie să mă gândesc la altceva. Ești în stare să cari optzeci de kilograme până în dormitor?

Edith era tulburată. Nu pentru că auzise că Julie întâlnise un profesor în Edinburgh. Asta era o veste bună. Ceea ce o înfuria era că fiica ei nu-i spusese că aventura cu suedezul luase sfârșit. Totuși asta nu era chiar atât de important și, cu cât se gândea mai mult la evoluția lucrurilor, cu atât Edith se bucura și mai tare.

„Un profesor, ce bine!”, medită ea așezând în uscătorul de vase ultimul pahar. În fiul familiei Lawson, Carl, putea să aibă

încredere. Cu siguranță că bărbatul nu mințea că o văzuse pe Julie împreună cu acel profesor. Și că fusese atât de grăbită să-l întâlnească, încât nu vrusese nici să bea o cafea cu el. Despre un profesor Edith le putea povesti prietenelor. Cât Julie fusese cu suedezul, trebuise să tacă. Nimeni nu voia să aibă un străin pe post de ginere.

— Nu poate să fie adevărat, exclamă Frank uimit.

— Ba da. Carl a întâlnit-o la Universitate. Îți amintești doar că au studiat în același timp. A spus că Julie se grăbea foarte tare să se vadă cu bărbatul ăsta. Angus. Cred că așa a zis că-l cheamă. Nu înțelegi? Carl trebuia să se vadă tot cu Angus ăsta, dar, când a sosit la locul de întâlnire, i-a văzut pe Julie și pe Angus, pe profesor, adânciți într-o convorbire care părea importantă. Angus chiar a râs de ceva ce i-a spus Julie. Ceea ce e de înțeles: Julie are umor.

Edith strălucea toată când vorbea despre succesele fiicei ei.

— În sfârșit, o să scăpăm de povestea cu pâinea și-o să ne gândim la vizitele minunate pe care o să le facem în Scoția. Un profesor! Nu te bucuri?

Frank își privea soția cu scepticism. La prima vedere, părea în deplinătatea facultăților mintale, dar el nu era sigur că realitatea era chiar așa. Nu credea nicio clipă că Julie fusese în Edinburgh să se vadă cu un alt bărbat. Niciodată fiica lui nu mai fusese atât de fericită cum era acum, de când îl întâlnise pe Benny. În plus, era cât se poate de mulțumită de slujba pe care o avea la *Londra Sonjei.* Soția sa interpretase totul greșit, ceea ce nu se întâmpla prima dată.

— Julie a noastră? Ești sigură că era ea?

— Dar, dragul meu Frank, normal că sunt sigură. Știu de la Carl, care e avocat.

Edith pufni disprețuitoare. Frank îl acuza pe Carl de minciună?

— Și avocații pot să greșească, îi replică el cu calm. Înainte să tragem concluzii pripite, cred că e mai bine să vorbim cu Julie.

— Știu că am dreptate. În sfârșit, suedezul a ieșit din viața noastră și vreau să sărbătoresc vestea asta cu un pahar de sherry. Tu bei? îl întrebă ea îndreptându-se către dulapul cu

vitrină.

Edith considera că acum avea șansa să-și ajute fiica s-o apuce pe drumul cel bun și nu avea de gând s-o rateze. Ideea asta o încânta. După paharul de sherry, intenționa să-l ia pe Frank de mână și să-l ducă în dormitor. Nu-i păsa că era ziua în amiaza mare.

Frank fu atât de copleșit, încât o lasă să creadă ce voia ea.

49

Kicki era încântată de ultima răsturnare de situație. Avea convingerea că Sonja fusese gravidă și că ăsta era singurul motiv pentru care părăsise Parisul și se ascunsese împreună cu Edith. Firește, i-ar fi fost imposibil să rămână în Paris cu copilul președintelui în pântec. Dacă ar fi fost văzuți de cineva împreună, s-ar fi iscat un scandal fără precedent.

Dar scenariul ăsta îi trezea noi întrebări. Cine adoptase copilul? Oare cineva de-acolo, din Mallorca? Oare părinții adoptivi părăsiseră țara? Și atunci unde plecaseră? Sau poate că pruncul nici măcar nu mai trăia?

Kicki era nerăbdătoare să audă ce avea de spus despre asta avocatul Andréasson. Rebecka încercase toată dimineața să dea de el, dar nu reușise. Până să discute cu el, trebuiau să facă față atmosferei încărcate din casă.

Rebecka nu putea să stea locului. Singurul lucru pozitiv era că, în ultimele douăzeci și patru de ore, nu se mai gândise la Susanne și la boala acesteia.

Prietena din Londra părea să considere povestea amuzantă.

— Ce ți se pare așa de comic? se răstise Rebecka iritată, când Susanne pufnise din nou în râs.

— Totul. Dacă Sonja chiar a născut un copil, probabil că l-a dat spre adopție unei familii minunate.

— Și ție nu ți se pare că e nedrept ca eu, tu și Maggan să fim moștenitoarele Sonjei?

— Ba da. Dar nu putem să facem nimic.

— Putem să căutăm copilul.

— Sigur că putem. Și, dacă avem noroc, Andréasson o să ne spună tot ce știe. În plus, cred că trebuie s-o presăm pe Edith Swinton. E stupid că nu ne-am prezentat deja la ușa ei.

— Vrei să venim la Londra?

— De ce nu?

— Pentru că ne-ai refuzat. Ultima dată chiar ieri.

— Asta pentru că nu aveam decât un unic subiect de discuție. Acum, în sfârșit, avem ceva important despre care să vorbim.

Kicki era de acord că fusese o idee bună ca Rebecka să meargă la Londra. Ea și Fredrik mai aveau încă niște lucruri de rezolvat în Mallorca. Fredrik era ocupat cu fotografiatul casei lui Rebecka, iar ea citea scrisori.

Maggan îi trimisese două cutii din Paris. În ele se găseau materialele pe care Maggan le citise și ea, când începuse să scrie cartea despre Sonja, dar înainte să știe pe ce anume trebuia să se concentreze. Kicki nu voia să părăsească insula înainte să găsească toate informațiile posibile despre Rosa.

Acum nu mai avea nicio problemă să stea cu Fredrik în aceeași casă. „Dimpotrivă", se gândi ea uimită. Nu știa ce se întâmplase cu sentimentele pe care le avusese doar cu o săptămână înainte. Dintr-odată începuse să se simtă liniștită știindu-l pe Fredrik prin apropiere. Se bucura că el nu putea s-o lase în pace. Pentru că nici ea nu putea să-l lase în pace. Dimineață se furișase afară din camera lui înainte ca Rebecka și Adam să se trezească, pentru ca, după doar un minut, să-l audă ciocănindu-i în ușă. Fredrik o anunțase că nu terminase și-și scosese prosopul din jurul brâului, ca să-i arate la ce se referea. Apoi o luase în brațe și începuse iar să o sărute.

Kicki nu mai întâlnise niciodată un bărbat care să sărute ca Fredrik. Buzele fostului ei soț erau tari și lipsite de senzualitate. Pe Fredrik l-ar fi putut săruta la nesfârșit.

Așa deci! La nesfârșit! Simți că se îmbujora. „Ia-o mai ușor, Kicki", își spuse singură pe un ton sever. „Nu te grăbi."

Fredrik fluiera în timp ce își schimba lentilele de contact. Ceva mai târziu trebuia să-i ducă pe Rebecka și pe Adam la aeroport și se bucura că avea să rămână singur cu Kicki. Nu știa ce însemna asta. Nu știa decât că voia s-o știe mereu pe Kicki în preajma lui. Ceea ce firește că era periculos. Știa foarte bine cum era Kicki când se enerva, dar rațiunea părea să nu-i servească la nimic. El voia să fie aproape de ea. S-o sărute până când ea, cu respirația tăiată, îi șoptea că și ea îl dorea. „Dac-o să reușesc să nu mă îndrăgostesc de ea, totul o să fie bine", își spuse fotograful plin de înțelepciune, deși inima îi bătea deja în alt

ritm.

— Fredrik, strigă Kicki din camera alăturată. Vino încoace!

— Vin, spuse el și puse aparatul foto pe stativ.

Nu era mulțumit de lumină, dar avea să rezolve problema după întoarcerea de la aeroport.

— Da…

Se uită la ea din ușă.

Kicki flutură o scrisoare.

— Vino-ncoace să-ți citesc! E de la Rosario Andersson.

Jurnalista își drese glasul.

— „Dragă Chiquita, îți mulțumesc pentru scrisoare și pentru frumosul fular. Îmi va fi de folos în serile reci de iarnă. Și eu cred că a trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut. Ești bine-venită oricând dorești. Nu deranjezi deloc. Din contră! Vino, Chica, m-aș bucura mult!"

Kicki se opri când Fredrik se așeză pe pat, lângă ea.

— Știi de unde a fost trimisă scrisoarea?

— Nu, plicul a dispărut. Dar scrisoarea e datată 2 ianuarie 1984. Trebuie să fie vorba de Rosa care a avut grijă de Sonja și de Edith când erau gravide. Nu crezi? Deci Rosa e prenumele, nu numele de familie, cum am crezut noi.

— E greu de spus dacă e aceeași Rosa.

— Așa este. În orice caz, avem un nume întreg, pe care putem să începem să-l căutăm.

Kicki mai aruncă o privire asupra scrisorii, dar nu mai găsi nimic interesant. Mai scria ceva despre un club de bridge, că pe Alfonso îl dureau încheieturile și, în cele din urmă, că Rosario s-ar fi bucurat să o revadă pe Sonja.

— Ce faceți? Noi suntem gata, dacă și tu ești, Fredrik, spuse Rebecka vărându-și capul pe ușă.

Fredrik se ridică.

— Sunt gata! Tocmai am găsit o scrisoare de la cineva care se pare că e femeia pe care o tot căutăm de când am venit.

Deși ei nu făcuseră doar asta de când veniseră acolo.

— Merg și eu cu voi, spuse Kicki și sări din pat. Iau și scrisoarea, s-o citiți în mașină.

— Glumești, nu? îl întrebă Kicki când simți că Fredrik îi mângâia coapsa. Conduc!

— Atunci oprește.

— Sex în mașină?

— De ce nu? N-am mai făcut asta de când am fost împreună prima dată, acum douăzeci și cinci de ani. Îți amintești?

Kicki îi dădu mâna la o parte.

— Da, dar atunci nu aveam unde să ne ducem în altă parte, zâmbi ea. Și a fost cam incomod în „Broscuță".

— Știu. Dar minunat! Îmi aduc aminte perfect.

— Întotdeauna era minunat cu tine, spuse ea.

— Sigur?

Kicki se uită la el. Vocea îi suna atât de nesigură, încât simți nevoia să-i vadă chipul.

— Da, sigur. Ești, fără discuție, un bărbat de nota zece. Dar, dacă nu termini imediat, o să scazi la șapte.

Fredrik își retrase mâna de pe genunchiul ei bronzat și plin de pistrui.

— Îmi dai voie să te mai „abordez"?

Din nou acea nesiguranță. Asta o nedumerea pe Kicki. În ceea ce o privea, nu se gândise niciodată dacă era sau nu o amantă talentată. Îndoielile ei aveau legătură cu alte lucruri. Dacă era sau nu un om bun. Dacă o persoană sau alta o plăcea realmente. Dar din punct de vedere sexual? Nu, niciodată nu avusese temeri.

— Poate, surâse ea.

Strânseră repede ce mai aveau prin apartament și, în loc să mănânce acolo, cumpărară câte ceva ca să gătească acasă la Rebecka.

Apoi făcură dragoste încet, uitându-se unul în ochii celuilalt. Era ca și cum nu știau unde începea ea și unde se termina el. Când senzațiile deveniră copleșitoare, Kicki simți nevoia să închidă ochii. Când Fredrik o sărută, o făcu cu atâta duioșie, încât ei aproape că i se tăie respirația. Nu voia să se mai desprindă niciodată din brațele lui. Își dorea ca Fredrik să se uite la ea ca în clipele acelea pentru totdeauna.

— Eva, simt că… șopti el și, în aceeași secundă, vraja se

rupse.

— Eva?

Nu așa o chema pe fosta lui soție? Kicki îl împinse într-o parte.

— Eva?

50

Fără ca Susanne să știe, Michael avusese trei convorbiri cu un consilier de la spital. La început, pentru că voia s-o înțeleagă pe Susanne. Dar, deja de la a doua convorbire, începuse să fie vorba de propriul lui comportament. Îi plăcea să stea de vorbă cu cineva care îi spunea că nu era nicio problemă dacă el și Susanne gândeau diferit, că, în cazul unui diagnostic de cancer, noțiunile de bine și rău nu mai existau. Unii își pierdeau cumpătul, alții se bucurau că nu era mai rău. Niciunul dintre ei nu era mai bun decât celălalt. Simțeai ce simțeai și cu asta basta. Ultima dată îi povestise consilierului despre lipsa lui de apetit sexual, iar terapeutului nu i se păruse nimic în neregulă. Așa cum nu se mirase nici de reacția plină de intensitate a lui Susanne.

Amândoi erau cât se poate de normali, iar dacă el voia să-și recapete libidoul, putea să exerseze apropierea fizică de Susanne, fără însă ca atingerile respective să se finalizeze printr-o partidă de sex. Masajul era, de exemplu, bun. Și îmbrățișările. Și, cu atât mai mult, sărutările.

Dacă Michael voia s-o convingă pe Susanne să se mărite cu el, atunci trebuia neapărat să rezolve problema asta de ordin fizic. Până la declanșarea bolii, vrusese să facă amor cu ea tot timpul. Și ea la fel. Poate că venise vremea ca amândoi să înțeleagă că relația lor nu avea să decurgă mereu în stilul ăsta. Ceea ce, pe de altă parte, nu însemna că pasiunea nu avea să revină în cuplul lor.

Michael nu voia să se pensioneze sexual de la cincizeci și doi de ani. În cazul ăsta, Susanne l-ar fi părăsit. Și nu era nevoie ca ea să i-o spună direct. Știa și singur.

După două zile de radioterapie, Susanne constată că tratamentul mergea neașteptat de bine. Și nici nu dura prea mult. Un sfert de oră și gata. În plus, i se spusese să folosească brațul stâng mai mult, să nu se teamă să-l flexeze. Nu avea dureri, îl simțea doar puțin cam țeapăn.

Se bucura că primise această indicație din partea doctorului. Cu Rebecka și cu Maggan, care erau pe drum spre Londra, știa că avea să fie cocoloșită, că avea să i se interzică să mai ridice și-un deget. Acum însă, o autoritate în domeniul oncologiei îi spusese că-și putea mișca toate membrele fără nicio restricție, deci Susanne avea cum să-și contracareze prietenele. Și pe Michael. Timp de câteva zile, avea să aibă o perioadă de respiro. Cu toții aveau să fie ocupați cu altceva.

Susanne se gândea la ce îi spusese Julie despre Edith: că suferea de o formă de instabilitate psihică. Se hotărî să n-o amestece pe tânără în problemele acelea. Dacă mama ei ceda psihic, Julie avea oricum să afle. Dar Susanne bănuia că, mai degrabă, Edith se folosea de așa-zisa instabilitate psihică doar pentru a-și determina familia să nu mai abordeze unele subiecte sensibile. Însă nu era sigură de valabilitatea presupunerii ei. Acesta era un risc pe care trebuia să și-l asume.

Era minunat să audă toate vocile din casă. Exact așa cum bănuise Susanne, prietenele nu aveau vreme să se gândească acum la boala ei. Erau complet concentrate pe povestea Sonjei. După câteva întrebări de convenienţă legate de tratamentul cu radioterapie, abandonaseră subiectul acesta și o lăsaseră pe Rebecka să le relateze convorbirea purtată cu Andréasson.

— N-a spus că suntem pe o pistă greșită, dar nici că suntem pe drumul cel bun.

— Atunci ce a zis? o întrebă Maggan.

— Că ne amestecăm într-o chestie care nu ne privește.

Ca să-l imite pe Andréasson, Rebecka adoptase un ton destul de hotărât.

— Dar, în general, el nu se poartă așa…

— Exact. Și eu am fost surprinsă. I-am explicat că, din contră, chestiunea ne privește, pentru că Sonja ne-a lăsat tot felul de indicii. La care el mi-a răspuns că ar trebui să ne folosim de indiciile respective și să nu-i mai punem lui întrebări.

— Deci, de fapt, a recunoscut că Sonja a avut un copil? Asta e interpretarea ta?

— Da. Altfel ar fi negat totul, nu?

— Ar trebui să mergem în Stockholm, spuse Maggan

gânditoare. În mod clar, suntem cei mai importanți clienți ai lui. Dacă am fi față în față, poate că și tonul lui s-ar schimba.

— Eu nu pot să merg nicăieri. Încă vreo câteva săptămâni sunt legată de mâini și de picioare din cauza radioterapiei, anunță Susanne abătută. Dar duceți-vă voi.

— Podul, strigă Maggan. Nu ne-am uitat prin podul Sonjei din Vasastan. Cum de-am uitat?

— Pentru că-și ținea toate fotografiile și scrisorile în apartament, propuse Susanne, încă tristă.

— De unde putem să știm? Edith și-a ascuns toate fotografiile în pod. Poate că și Sonja a făcut la fel.

— N-a zis Julie că Edith mai avea în pod o cutie, care ar trebui deschisă după moartea ei? întrebă Susanne.

— Nu putem să-i cerem lui Julie s-o fure. Există totuși niște limite, interveni Rebecka. În plus, cred că Sonja a vrut să-i descoperim secretul, dar nu scotocind printre obiectele personale ale lui Edith.

Susanne suspină ironic. Acum, când Andréasson aproape că le confirmase existența unui copil, voia să afle imediat toate detaliile.

— OK. Dar e clar că trebuie să ne întâlnim cu Edith cât mai repede posibil.

— Sau să mergem la Stockholm mai întâi? întrebă Maggan.

— V-am zis că eu nu pot, spuse Susanne.

— Dar eu pot. Și tu, Rebecka. Eu o să caut prin podul casei Sonjei, iar tu poți să vorbești cu Andréasson.

— Și eu? Să stau aici și să nu fac nimic? sări Susanne.

— Nu, tu te ocupi de Edith.

— Asta trebuia s-o facem împreună.

— Nu cred c-o să ni se confeseze de la prima vizită. Trebuie s-o lăsăm să mai rumege puțin problema, zise Maggan.

Rebecka dădu afirmativ din cap.

— Și eu cred la fel, dar hai să facem o încercare împreună mâine. Poate că totuși o să ne furnizeze toate informațiile de care avem nevoie. Și atunci n-ar mai trebui să mergem în Stockholm.

— Numai mie mi-e dor de Stockholm? întrebă Maggan.

Susanne și Rebecka dădură din cap.

— Dar mi-ar plăcea să merg acolo și să mă joc de-a detectivul, spuse Susanne, tocmai pentru că știa că era imposibil.

Dacă ar fi trebuit realmente să se deplaseze până în Stockholm, n-ar mai fi fost la fel de încântată.

— Putem să stăm la mine, zise Maggan. Kicki m-a sunat când veneam încoace. Se pare că relațiile dintre ea și Fredrik s-au răcit iarăși considerabil, ceea ce înseamnă că și ei o vor porni spre Stockholm imediat ce vor da de urma lui Rosario Andersson.

— Dar ce s-a mai întâmplat? întrebă Rebecka.

— Nu știu. Kicki spunea că Fredrik e obsedat de fosta lui soție și, din cauza asta, ea nu poate să aibă o relație cu el.

— Prostii, decretă Adam, care tocmai intrase în sufragerie. Fredrik nu mai simțea nimic pentru Eva cu mult înainte de divorț.

— Eu spun numai ce mi-a zis Kicki. Și-așa relația lor a fost cu multe suișuri și coborâșuri. Pe care eu nici nu le-am înțeles și nici n-am putut să le țin minte. Mă bucur că măcar își fac treaba.

— Kicki e deci geloasă, constată Susanne. Dacă n-ar fi, nu i-ar păsa de soția lui Fredrik. Apropo! S-o întrebăm pe Edith dacă e geloasă că Frank a avut o mică aventură amoroasă cu Sonja la Paris?

— Nu! Ești nebună? Trebuie să ne concentrăm pe sarcina Sonjei și să vedem dacă Edith nu știe cumva ce s-a întâmplat cu copilul, sări Rebecka.

Nici nu mai avea putere să se gândească la Kicki și la Fredrik. Când se despărțise de ei, cu douăzeci și patru de ore înainte, cei doi erau în război total. Mai rău decât copiii.

— De acord. Poate că, mai târziu, o să mai avem nevoie și de alte informații de la ea, dar deocamdată trebuie să aflăm unde e copilul.

51

Am două probleme de rezolvat. Mă întorc mâine. Ai budincă în frigider.

A ta, Edith

Frank întoarse biletul pe toate părțile, ca să vadă dacă Edith nu mai scrisese ceva, dar hârtia era albă. Bărbatul se așeză gânditor la masa din bucătărie. De când aflase că Julie fusese în Scoția, Edith se schimbase radical. Scăpase de depresie și redevenise Edith cea dintotdeauna, Edith care încă îl mai emoționa.

Nu era îngrijorat că soția lui plecase într-o călătorie. Asta nu era o noutate. În plus, nici când Edith mai plecase în trecut, el nu știuse unde. Uneori presupusese că soția lui mergea la o clinică de înfrumusețare, pentru că întotdeauna, la întoarcere, radia de fericire. La început o întrebase unde se ducea, dar, deja de mulți ani, renunțase. Dacă o călătorie de două zile îi făcea atât de multă plăcere lui Edith, nu era nicio problemă că soția lui nu voia să-i dea detalii.

În acest timp, el avea să se descurce singur: cu budincă, bere și serialul *East Enders* de la televizor.

Când Kicki își luă în primire camera de la *Melia White House* din Londra, o făcu cu anumite mustrări de conștiință. Nu în ceea ce-l privea pe Fredrik. El putea să stea în Mallorca cât voia, cu toate scuzele lui. Mustrările de conștiință aveau legătură cu faptul că părăsise hotelul lui Susanne și se dusese la un altul. Kicki avea nevoie să fie singură două zile, să-și lingă rănile, fără să i se pună o grămadă de întrebări. La *Londra Sonjei* toată lumea o cunoștea și nu voia ca Susanne sau altcineva să știe că sosise deja în oraș. Stătuse de multe ori la *Melia* și știa că hotelul avea un serviciu de room service care funcționa perfect. Intenționa să nu se mai scoale din pat vreme de douăzeci și patru de ore.

Dacă Kicki n-ar fi scăpat pe jos cartela de la ușă, nu i-ar fi văzut. N-ar fi văzut cum Sören Mannerheim o strângea pe Edith

Swinton în brațe, pentru ca apoi să deschidă ușa și împreună să intre în camera cu numărul 411.

Kicki fu atât de năucită, încât uită să deschidă propria ușă. O întâlnise pe Edith o singură dată, dar era aproape sigură de identitatea femeii. Era oare posibil? Încercă să-și aducă aminte discuția pe care o purtase cu ginecologul din Paris. Când îl întrebase dacă le întâlnise vreodată pe Sonja sau pe Edith după 1975, el îi răspunsese că n-o mai revăzuse pe Sonja. De Edith nu pomenise nimic. Blestematul! Individul nu era ginecologul lui Edith. Era amantul ei.

Intrând în camera de hotel, Kicki se duse direct la baie și se clăti pe mâini cu apă rece. Nu știa cum altfel să-și domolească pulsul.

Cum mai putea acum să se relaxeze, când știa că, în camera alăturată, Edith Swinton își înșela bărbatul? Din când în când, Kicki deschidea ușa și se uita pe coridor. Era pustiu. În fața ușii de alături nu se vedea nimeni. Tocmai când se pregătea pentru o a treia verificare, remarcă oglinda cea mare de pe șifonier. Dacă se uita în ea, putea să vadă ușa amanților. Întrebarea era dacă o mai zărea și din pat. Puse un pantof în ușă ca s-o țină întredeschisă și se întinse pe pat. Era perfect. Spațiul dintre ușă și toc era suficient de mare ca să-i permită să observe orice mișcare, ca să-i vadă pe cei doi iubiți clandestini când părăseau camera. Mulțumită, Kicki apelă room service-ul, fără să scape oglinda din ochi.

„Iar Fredrik", se gândi ea vârând în gură o bucată de pui. Era a cincea oară când fotograful o suna. Nu avea de gând să-i răspundă. Probabil că era furios. Plecase când el ieșise să cumpere ceva. Și luase cu ea cheile de la casă, pentru ca Fredrik să nu mai poată intra. O răzbunare infimă în comparație cu ce-i făcuse el.

Nici nu mai știa de câte ori Fredrik îi ceruse iertare. Înțelegea că iubitul ei nu-și pomenise fosta soție în mod intenționat. Dar o făcuse exact atunci când Kicki era mai vulnerabilă. Chiar în clipa în care se simțea total contopită cu el.

Episodul ăsta fusese o trezire brutală la realitate. Conștient sau nu, soția lui Fredrik mai exista încă în gândurile lui și asta

era o realitate dureroasă pentru ea. Kicki cedase în fața lui Fredrik. Din nou. Dar acum avea să-și revină. Nu era prima dată.

Se uită la ceas. Trecuse o oră. Se ridică. Dacă Fredrik nu înțelegea că dispăruse în mod intenționat? Poate acum se gândea că era moartă pe undeva, prin casă, sau că fusese răpită. La naiba! Probabil că îi contactase pe Rebecka și pe Adam. Nu avea niciun chef să le explice și lor unde era.

În clipa în care se pregătea să-i trimită un sms fotografului, văzu ceva mișcându-se pe hol. Aproape că se împiedică când fugi către ușă ca să vadă ce se petrecea.

De aproape, îmbrățișarea amanților era extrem de duioasă. Cel puțin așa i se părea lui Kicki, care urmărea scena prin crăpătura ușii. Păcat că nu putea să audă ce-și spuneau cei doi. Edith era gata de plecare, iar Sören o mângâia pe obraz.

Kicki se hotărî s-o urmărească pe Edith. Oare chiar era capabilă să plece din patul lui Sören și să se ducă direct acasă, la credinciosul Frank? Așa procedează cei care practică infidelitatea? După o întâlnire amoroasă se întorc în căminul conjugal ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

Kicki își luă haina, geanta și cartela de acces în cameră, se asigură că Sören închisese ușa și fugi pe scări patru etaje, ca să ajungă la parter înaintea lui Edith, care luase liftul.

În fața hotelului opri un taxi și, ca un adevărat Sherlock Holmes, sări pe bancheta din spate și îi dădu ordin șoferului să urmărească mașina în care se urcase Edith.

— Vorbești serios? o întrebă omul amuzat.

— Nu te uita la mine. Uită-te la taxiul din față, îi ceru Kicki agitată, când șoferul o privi prin oglinda retrovizoare.

— S-a făcut, cucoană!

Pentru o urmărire de mașini, totul se petrecea foarte încet. Pe de altă parte, nici mașina din față nu rula cu mare viteză. Cele două taxiuri tipic londoneze înaintau într-un ritm complet lipsit de dramatism.

— Se pare că se îndreaptă către King Cross, o anunță șoferul. Unde mergeți?

— Cine știe… îi răspunse Kicki.

O jumătate de oră mai târziu, știa. Se afla într-un tren care mergea la Edinburgh. Nu avea nicio idee ce treabă avea Edith acolo și nici de ce o urmărise pe soția lui Frank Swinton. Fusese un impuls, și unul nu prea inspirat. „Voiam să nu mă mișc din pat și să mă îndop cu praline", se gândi Kicki privind-o pe furiș pe Edith, care stătea cu două rânduri de scaune mai încolo. Femeia era roșie în obraji, așa cum ești adesea după ce ai făcut dragoste. În rest, părea rece și netulburată. Ceea ce pe Kicki o enerva. Măcar un pic să se simtă vinovată. Așa cum – trebuia să recunoască – se simțise Fredrik. Fotograful fusese cuprins de asemenea remușcări, încât îi spusese că voia să fie împreună cu ea din nou. Însă când Fredrik pomenise cuvântul „dragoste", Kicki încetase să-l mai asculte. Nu voia să mai audă cuvântul ăsta, mai ales că el îl pronunțase pentru că se simțea cu conștiința încărcată. Bietul Frank Swinton! Oare soția lui se ducea acasă și-i spunea că-l iubește?

Kicki își scoase telefonul din geantă. Era totuși mai bine să-i trimită acel sms lui Fredrik, înainte ca fotograful să dea alarma. „Sunt în Londra. Ne auzim peste două zile, când ajungem amândoi în Stockholm." După cinci minute, primi un răspuns: „Am vorbit cu Rosario Andersson. O să-ți povestesc totul în Stockholm, peste două zile."

Fredrik știa că așteptarea avea s-o scoată din minți pe Kicki. Jurnalista aruncă înfuriată telefonul înapoi în geantă și continuă să bată darabana cu degetele pe măsuța din fața ei, în timp ce o privea pe Edith.

Când coborî din vagon, Kicki văzu pe tabela de plecări că avea un tren înapoi, către Londra, peste patru ore. Spera că și Edith avea să se întoarcă tot atunci. Cu bagajul minuscul pe care îl ținea în mână, nu putea fi vorba despre o ședere mai lungă. Kicki se gândi că femeia avea în geantă chiloții murdari, pe care îi dezbrăcase ca să se schimbe după întâlnirea cu Sören. Se înfioră. Câh!

Dacă Edith se știa urmărită, nu lăsa să se vadă. Dimpotrivă! Întrebă cu voce tare de unde putea să ia un autobuz către universitate și, după ce primi informația, se îndreptă cu pași

repezi către stație. Cu Kicki după ea.

52

— Julie, ce-i asta?

— Ce? întrebă ea ștergându-și părul ud.

Benny flutură câteva hârtii.

— Asta! Un extras de cont. E o glumă sau…?

Julie se albi la față. Își aminti că nu ascunsese hârtiile când își desfăcuse bagajul, ci le pusese pe raftul din dormitor și uitase de ele.

— Nu e ceea ce crezi, răspunse ea.

Îi venea să vomite.

— Nu cred nimic. De-asta te întreb.

— Așteaptă-mă puțin, strigă Julie și fugi la loc în baie.

Cinci minute mai târziu, Benny îi ciocăni în ușă. Julie își clăti gura după ce se spălase pe dinți și-i deschise.

— Sunt bine. Nu trebuia să vezi hârtiile astea. Banii nu sunt ai mei.

— Dar contul e pe numele tău.

— Da. Am primit banii pe parcursul mai multor ani. Dar nu-i vreau.

Benny clătină din cap.

— Nu înțeleg nimic.

Julie știa că nu mai avea încotro. Era nevoită să-i povestească totul.

Ar fi vrut să nu mai pomenească niciodată numele lui Angus, dar acum, când Benny îi descoperise secretul, era prea târziu.

— N-am fost sinceră cu tine, îi spuse ea.

Benny, care până atunci păruse calm, reacționă imediat.

— M-ai mințit? întrebă el.

Blândețea din voce îi dispăruse.

— Nu. Dar nu ți-am spus anumite lucruri.

Julie încercă să întindă mâna către el, dar Benny o ignoră. O privea cu răceală.

— Ce-a fost în mintea ta? Ai vrut să te asiguri că te iubesc pe tine, nu banii tăi?

— N-am vrut niciodată să am banii ăștia. Mi-au fost, pur și

simplu, virați în cont. Și nu m-am atins niciodată de ei.

— Dar nici nu i-ai dat înapoi.

— Nu, șopti ea.

— Frank și Edith sunt bogați?

— Nu.

— Atunci cine ți-a dat banii? Bunica? Bunicul?

Julie neagă din cap.

— Fir-ar al dracului, Julie! Atunci cine? Spune-mi! Nu încerca să mă convingi că nu știi de unde sunt.

Când Julie urcă în taxi, umerii i se cutremurau de plâns. Benny voia o săptămână de liniște. Avea să-și programeze turele astfel încât să nu se intersecteze cu ea. Și-i ceruse să nu-i telefoneze.

Julie știa că totul se terminase. Benny își pierduse încrederea în ea. Știa prin ce trecuse în prima lui căsnicie și cât de mult ura minciuna. Nu avea s-o ierte niciodată că îi ascunsese povestea asta.

Îl sună pe Frank din taxi și, când el îi spuse că Edith era plecată, îl întrebă dacă putea să vină acasă. Tatăl o așteptă în fața ușii și îi luă valiza din mână. După ce o lăsă să plângă la pieptul lui, o întrebă dacă voia să-i spună ce se întâmplase.

— Dar, draga mea, ai purtat povara asta singură în toți anii ăștia?

Frank o legăna în brațe.

— Tu n-ai făcut nimic rău, dar eu aș vrea să port o discuție cu Angus, ăla. Un ticălos mai laș nu cred să existe!

— Ce să fac acum, tată? Eu nu vreau banii ăia. Mi se întoarce stomacul pe dos numai când mă gândesc la ei.

Julie se ridică și luă o batistă de hârtie din numeroasele pachete ale lui Edith.

— Aș vrea să-ți fi mărturisit toată tărășenia mai devreme, dar mi-a fost rușine, spuse ea și își suflă nasul. Iar acum e prea târziu. Am pierdut tot. Și prin „tot" mă refer la Benny.

— Șiiiiișș, nu vorbi așa! O să bem un ceai, o să mâncăm o bucată de plăcintă și o să vezi că imediat o să te simți mai bine.

Frank se ridică. Părerea lui era că nu exista suflet care să nu

poată fi înseninat de un astfel de meniu.

Patrik se întrebă de ce nu mai voia Benny să lucreze dimineața, dar nu-l întrebă nimic. Bucătarul îi fu recunoscător pentru asta. Nu era pregătit să dea vreo explicație. Ce ar fi putut să-i spună? Că Julie avea bani și că-i ascunsese detaliul ăsta? Nu-i păsa de banii ei. Julie nu ducea o viață de lux și, după cum singură îi spusese, nu se atinsese de banii respectivi. Problema era lipsa ei de încredere. Benny nu înțelegea ce era cu el: de ce nu aveau încredere în el femeile pe care le iubea? În mod normal, ar fi trecut repede peste incident, dar, de data asta, avea de gând să procedeze diferit. Voia să reflecteze la toată povestea timp de o săptămână.

Dacă exista o persoană cu care ar fi vrut să vorbească, aceea era Susanne. Ea l-ar fi putut ajuta să vadă lucrurile într-o lumină mai realistă. Încheindu-și pantalonii de lucru, care întotdeauna, proaspăt spălați, îi erau prea strâmți, se hotărî să vadă dacă patroana era în birou. Dacă nu, avea să găsească singur o soluție.

Susanne nu era în birou. Împreună cu Rebecka și cu Maggan, stătea pe scara din fața casei familiei Swinton.

— Sunăm? întrebă Rebecka.

— Sună tu, spuse Maggan emoționată.

Când celelalte două dădură semne de îndoială, Susanne se apropie de ușă și apăsă pe sonerie. Era mai mult decât pregătită să se confrunte cu Edith Swinton.

Toate trei fuseseră atât de încordate la gândul respectivei întâlniri, încât uitaseră complet de Frank și, când bărbatul le deschise ușa, amuțiră.

— Da? Pe cine căutați? le întrebă el surprins.

Susanne își drese glasul.

— O căutăm pe Edith Swinton. Numele meu e Susanne și sunt proprietara hotelului *Londra Sonjei.* Acestea sunt prietenele mele, Rebecka și Maggan.

Când Julie auzi vocea șefei sale, se ridică de la masa din bucătărie. Ce căuta aici?

Frank le invită înăuntru și Julie apăru în hol.

— Susanne, ce faci aici? o întrebă Julie, încercând să zâmbească.

— Ah, bună, Julie! Am venit să vorbim cu mama ta. Pe Maggan o cunoști, desigur, de la Paris, iar ea e Rebecka, de care sigur ai auzit vorbindu-se.

Frank le invită în sufragerie, privindu-și fiica dezamăgit.

— Ce vreți de la ea? întrebă Julie.

— Vrem s-o rugăm să pună cărțile pe masă, îi explică Susanne și văzu cum Frank începuse să respire mai greu. Căutăm un copil, copilul Sonjei, și credem că Edith poate să ne dea informații despre el.

Frank, care nu știa de fotografiile Sonjei cu Mistral, clătină din cap și râse ușurat.

— În problema asta pot să vă lămuresc eu. Sonja nu a fost gravidă. În orice caz, nu în perioada în care am cunoscut-o eu și Edith.

— Eu cred că a fost, îi replică Susanne și îi puse dovada sub nas. Avem o oarecare confirmare și de la avocatul ei.

— Ce înseamnă „oarecare"? Aveți sau nu o confirmare? o întrebă Julie.

— A confirmat prin faptul că nu a infirmat.

— De unde aveți fotografia asta? De unde știți că e din perioada în care am cunoscut-o noi?

— Nu suntem sută la sută sigure și despre asta vrem să vorbim cu soția ta.

Julie nu cunoștea întâmplările legate de sarcina lui Edith și Frank se temea ca nu cumva Susanne să spună ceva, înainte ca el să poată să-și avertizeze fiica.

— E plecată într-o scurtă călătorie, dar se întoarce mâine. Vă promit că veți putea vorbi cu ea atunci. Vă promit!

53

Angus nu tremura prea des, dar de mama lui Julie îi fusese frică timp de aproape douăzeci de ani. Știa că, dacă spunea un singur cuvânt nepotrivit, strica totul.

Dar femeia nu arăta chiar atât de înfricoșătoare precum își închipuise el. Din contră! Părea genul care nu putea să-i facă rău niciunei muște. Și totuși Angus știa, din proprie experiență, că aparențele înșală.

Când Edith l-a invitat la Londra, ca să cunoască familia, n-a îndrăznit s-o refuze. Trebuia să-i facă jocul, chiar dacă nu pricepea despre ce era vorba. Era extrem de ciudat că femeia se prefăcea că nu-l cunoștea.

Kicki nu auzea nimic. Nu stătea destul de aproape de ei ca să le deslușească vorbele. O auzi doar pe Edith prezentându-se ca mama lui Julie Swinton și declarându-i bărbatului că se bucura că, în sfârșit, se întâlneau.

Când femeia trecu pe lângă ea, Kicki își ascunse chipul într-un ziar. Era prea riscant să ia același autobuz înapoi și, după ce Edith dispăru, rămase pe loc.

Angus rămăsese și el la masa la care stătuse împreună cu Edith. Kicki era curioasă să afle cine era bărbatul acela. Soarele strălucea prin fereastra cafenelei și părul adus peste țeastă nu reușea să-i ascundă chelia lucioasă. Individul arăta profund tulburat, spre deosebire de Edith, care plecase de-acolo radiind.

Kicki se uită către intrare, dar, din câte se părea, Edith plecase de-a binelea. Pentru că tot era acolo, jurnalista se gândi să-l întrebe pe bărbat ce fusese cu întâlnirea respectivă. În cel mai rău caz se putea alege cu un refuz.

Își drese glasul.

— Iertați-mă că vă deranjez, dar am văzut că ați vorbit cu mama lui Julie Swinton, spuse ea și se așeză în fața lui.

Angus se uită la ea.

— Nu vreau să mai aud numele ăsta, spuse el cu oboseală în glas.

— O femeie atât de minunată… încercă Kicki.

El o privi din nou.

— Și eu am gândit așa cândva. Cine sunteți dumneavoastră? Sunteți prietenă cu mama ei? întrebă el cu o expresie bănuitoare pe chip.

„Arată speriat", constată Kicki.

— Nu. Dar o cunosc pe Julie. Dumneavoastră de unde vă cunoașteți?

— Julie a studiat aici.

Profesorul o privi cercetător.

— Dar dumneavoastră de unde o știți pe Julie? se interesă el.

— Lucrează la un hotel din Londra împreună cu o cunoștința de-a mea, îi răspunse Kicki.

Ceea ce chiar era adevărat, doar că nu întru totul.

— Deci lucrează?

— Da, trebuie să lucrezi dacă vrei să ai din ce trăi, zâmbi Kicki.

— Cu averea pe care o au părinții ei, nu credeam că teoria asta e valabilă și pentru Julie, spuse el.

— Părinții lui Julie? izbucni în râs Kicki. Nu, cred că nu sunteți bine informat.

Angus ridică din sprâncene.

— Sau dumneavoastră nu sunteți bine informată?

— Ce vreți să spuneți? Că Edith și Frank sunt bogați? Julie n-a spus niciodată vreun cuvânt despre asta.

Kicki clătină din cap. Era greu de crezut că soții Swinton erau bogați. Pe de altă parte, n-ar fi avut nevoie să se laude cu averea lor, așa cum făceau mulți alții.

— Dumneavoastră cum de știți asta? V-a povestit Julie când a studiat aici? Ați fost prieteni?

Roșul din obrajii lui Angus deveni mai intens.

„Dumnezeule", se gândi Kicki, „trebuie să fie de două ori mai în vârstă decât ea."

— I-am fost profesor, spuse el încercând să-și revină.

— Și amant? propuse Kicki și se gândi că era cu siguranță ultimul lucru pe care îl mai spunea în această discuție.

— Da, răspunse Angus iritat. Dar ea mi s-a oferit și n-a avut

grijă să se protejeze.

— Stați puțin, stați puțin! Repetați, vă rog! Ați avut o relație cu Kicki și ea a rămas gravidă?

— Da, răspunse profesorul. Dar nu a fost vina mea. Orice adolescentă știe că trebuie să se protejeze.

— Și această informație nu a ajuns la urechile bărbaților copți?

— Ba da, se răsti Angus. Dar nu e de datoria femeilor să informeze bărbații că nu folosesc mijloace de prevenție?

Kicki înghiți în sec. Nu voia să spună ceva la furie. Putea să dea câteva palme mai târziu.

— Deci Julie a rămas gravidă. Apoi?

— Apoi, într-un fel sau altul, mama ei a aflat. Nu știu de unde. Mie mi s-a pus pumnul în gură. N-am avut voie să-i spun nimic lui Julie. Mama ei m-a amenințat că îmi distruge cariera dacă nu fac cum spune ea. Poate cunoașteți reputația de care se bucură familia mea.

— Nu, din păcate. Dar văd că sunteți un bărbat… destinat succesului, răspunse Julie.

— Chiar așa. Am o bună reputație. Și cotoroanța voia să mi-o distrugă.

— Deci v-a amenințat că vă distruge dacă vă mai întâlniți cu Julie.

— Da. Mi-a mai spus și că, dacă nu îi plătesc lui Julie o anume sumă de bani în fiecare an, soția mea, facultatea și tot Edinburgh-ul vor afla că mi-am lăsat studenta gravidă.

Kicki abia se abținu să nu izbucnească în râs. Edith Swinton, urzitoarea de intrigi!

— Văd că nu o duceți tocmai rău. Deci suma respectivă nu a reprezentat o gaură în buget, zâmbi ea.

— În bugetul meu? Banii au fost ai lui Edith. Ea mi-i vira în cont, iar eu i-i trimiteam mai departe lui Julie. Apoi îl anunțam pe avocatul ei că banii au fost virați.

— Glumiți? Dar de ce?

— Nici acum nu știu.

— De câți bani e vorba?

— Până acum, de cincizeci de milioane de lire.

Asta fusese cea mai spontană poznă pe care Kicki o făcuse până atunci. Nu pentru că înțelegea toate informațiile pe care le primise, dar pentru că era important – considera ea – ceea ce Angus îi dezvăluise despre avocatul Andréasson din Stockholm: acesta funcționase ca intermediar între mama lui Julie și profesor. Era cea mai ciudată situație de șantaj pe care o întâlnise vreodată!

Kicki se bucură când nu o văzu pe doamna Swinton în tren. Nu s-ar fi putut abține să o abordeze – o manevră complet lipsită de diplomație în situația dată. Mai întâi trebuia să discute cu Maggan și cu Rebecka, înainte ca ele să plece spre Stockholm, unde urmau să se vadă cu avocatul.

În timpul petrecut în Edinburgh, reușise să-și reprime durerea pe care o purta în suflet. Când se întoarse la hotel, se gândea încă la toate informațiile pe care le obținuse în timpul zilei și Fredrik fu nevoit să-i aștină calea, căci ea nu-l văzuse.

— Văd așadar că evadata Zetterqvist s-a întors, spuse el.

— N-am evadat, îi replică ea îndreptându-se către lift.

— Ba da. Și așa faci de fiecare dată când lucrurile se încing.

Kicki se opri și-și puse mâinile în șolduri.

— Înainte să mai cheltuiești energie analizându-mi mie comportamentul, poate că ar trebui să ți-l analizezi pe al tău, i-o reteză jurnalista.

Cum îndrăznea să vină aici și să spună că ea evadase? El, care nici măcar nu se eliberase de imaginea fostei soții, înainte să se arunce asupra ei! El vorbea despre evadări?!

— Mi-am cerut iertare de sute de ori. Ce vrei mai mult?

— Să afli ce vrei tu, îi răspunse Kicki și intră în lift.

— Eu știu ce vreau, dar tu știi ce vrei?

— Da. Să nu mai am de-a face cu tine.

O cuprinsese oboseala. Ziua fusese plină de întâmplări. Nu mai avea energie pentru încă o dramă.

— Dar eu vreau să am de-a face cu tine, insistă Fredrik și o urmă când ea ieși din lift.

Kicki ridică din umeri.

— Așa…

— Spune-mi ce să fac ca să mă crezi.

— Dacă îți pasă de mine, lasă-mă-n pace.

— Nu pot.

— Nici măcar n-ai încercat. Cum m-ai găsit aici?

— Prin Michael.

Bineînțeles! Un director de hotel avea acces la toate rezervările din toată lumea. Sau, în orice caz, cunoștea pe cine trebuia. Kicki era sigură că informațiile despre clienți nu puteau fi accesate de oricine. La plecare, avea să discute despre asta cu directorul.

— Și ce facem cu manuscrisul lui Maggan, dacă nu vrei să mă mai vezi?

— Treaba putem să ne-o facem. Dar, în afară de asta, vreau să te ții departe de mine. Presupun că încă îți lipsesc o grămadă de fotografii. Poți să rezolvi problema asta și fără mine. Ne vom comunica informațiile obținute și cu asta basta. În rest, vreau să fiu lăsată în pace.

Kicki introduse cartela de acces în ușă.

— Sunt obosită. Noapte bună, Fredrik.

54

— Nu e drept, se lamentă Susanne în timp ce prietenele ei își făceau bagajul să plece la Stockholm. Nu vreau să mă întâlnesc cu Edith Swinton fără voi.

— Poți s-o iei cu tine pe Kicki, îi sugeră Michael din bucătărie. E în Londra și locuiește la *Melia.*

Bărbatul vârî capul pe ușă și-i surâse.

— Ești fericită acum?

— Cum? Kicki e aici? Da, sunt fericită! O sun chiar acum.

— Sören Mannerheim! Mă recunoști? Ne-am întâlnit acum două luni, ca să discutăm despre Sonja Gustavsson, spuse Kicki zâmbind.

— Ah, da, desigur! Vrei să iei micul dejun cu mine?

Bărbatul îi surâse și-i indică scaunul gol din fața lui.

— Edith nu ia micul dejun cu tine?

Kicki se hotărâse să atace subiectul direct. Tocmai îi promisese lui Susanne s-o însoțească în vizita la Edith din după-amiaza aceea și, înainte de asta, voia să audă ce avea de spus doctorul despre întâlnirea de amor din ziua precedentă.

— Edith?

Sören o privi cercetător.

— De ce ar lua micul dejun cu mine?

— V-am văzut ieri. O priveliște înduioșătoare, îl lămuri jurnalista.

„Măcar are înțelepciunea să se arate jenat", se gândi ea.

— Așa cum ți-am spus în Paris, nu pot să-ți dezvălui nimic despre pacienții mei.

— Îți consulți pacienții în camere de hotel?

— Când sunt în Londra, da, se mai întâmplă.

— Și ăsta e un comportament etic? Mie îmi sună invers. Cred că tu și Edith aveți o relație nepermisă.

Sören izbucni în râs.

— Poți să crezi ce vrei. Și acum te rog să mă scuzi. Dacă mă gândesc mai bine, vreau să-mi iau micul dejun în liniște.

— Doctorul Mannerheim? Ce caută aici? o întrebă Fredrik, apărând în spatele ei în restaurant.

Era proaspăt ieșit de la duș. Părul îi era încă ud.

— Dacă eu îți povestesc despre asta, tu trebuie să-mi povestești despre Rosario Andersson.

— S-a făcut!

Lui Fredrik nu-i era foame. Greșeala pe care o făcuse îi răpise și somnul și pofta de mâncare. Își dorea din toată inima să poată să dea timpul înapoi. Să fie iar în patul din Mallorca și sentimentele să-i fie împărtășite. Simțea un dor sfâșietor. De data asta n-o mai acuza pe Kicki pentru ieșirea furioasă. Avea tot dreptul. Și el ar fi avut aceeași reacție dacă ar fi fost în locul ei.

— Dar ce crezi că înseamnă asta? întrebă el după ce Kicki îi relată întâlnirea cu Angus. Că Sonja și Edith sunt mai legate una de cealaltă decât am crezut noi până acum? Ar fi putut Edith, dintr-un motiv oarecare, s-o fi obligat pe Sonja să-i dea bani, pentru ca apoi să i-i dea lui Julie?

Kicki se gândise la același lucru. Oare Edith deținea un secret atât de important, încât cineva s-o plătească pentru a păstra tăcerea?

— Rebecka și Maggan pleacă astăzi la Stockholm. Să sperăm că vor afla ceva de la Andréasson.

Fredrik dădu din cap și nu se putu abține să n-o privească în ochi.

— Nu te mai uita așa, îi ceru jurnalista.

— Iartă-mă!

— Și nu-ți mai tot cere iertare.

— Dar chiar îmi pare rău. Mult mai mult decât crezi tu.

— Termină! Povestește-mi despre Rosario, ca să încheiem odată discuția.

— E o femeie bătrână. Foarte bătrână. Și, după părerea mea, nu mai are mintea tocmai limpede.

Fotograful ar fi dorit să aibă multe de povestit, ca să stea cu Kicki cât mai mult, dar nu aflase mare lucru de la Rosario.

— Mi-a zis de sarcina Sonjei, deci măcar informația asta se

confirmă. Nu mai știe însă în ce an a fost Sonja gravidă și nu-și amintește nici de Edith, nici de președinte.

— Și cu copilul ce s-a întâmplat?

Când Fredrik îi pusese întrebarea asta, Rosa nu făcuse decât să clatine din cap. Ca și cum n-ar fi știut nimic. Când fotograful plecase de la ea, Rosario părea destul de incoerentă.

— Vorbea despre Sonja ca și când ar fi fost încă o copilă. Și despre bonă. Confunda lucrurile destul de rău.

— Asta-i tot ce-ai aflat? îl întrebă Kicki iritată. Eu aș fi scos de la ea mult mai mult.

— Da, numai că tu ai plecat. Iar eu a trebuit să mă descurc așa cum am putut.

Kicki puse șervetul pe masă și se ridică. Bău din picioare ultima picătură de cafea.

— Ne auzim mai încolo.

Și, cu asta, plecă, îndreptându-se cu pași mari și cu spatele drept înspre ieșirea din restaurant.

Susanne bătu din palme.

— E o informație extraordinară, exclamă ea când Kicki îi relată întâlnirea lui Edith cu ginecologul.

— Nu e chiar atât de extraordinară. Mi-e milă de Frank. E un bărbat liniștit și simpatic.

— Da, și mie. Pentru că infidelitatea e cumplită. Dar, pentru noi, e de bine. Avem nevoie de ceva care s-o silească pe Edith să stea de vorbă cu noi. Frank ne-a promis că întâlnirea va avea loc, dar sunt convinsă că el nu are un cuvânt prea greu în relația lor.

— Urăsc relațiile, decretă Kicki furioasă.

Pentru moment, Susanne o aprobă. Știa ce simțea jurnalista. Pe de altă parte, ducea dorul unei relații mai mult decât putea exprima în cuvinte.

— Firește, nu știu cum stau lucrurile în cazul tău, dar eu sunt făcută pentru o viață sexuală intensă și nimic mai mult.

Kicki o privi pe Susanne. Părea deprimată. Și ea ar fi fost, dacă ar fi avut boala lui Susanne. Se înfioră, dar, în același timp, se simți teribil de recunoscătoare pentru că era sănătoasă.

— Tratamentul e solicitant? întrebă ea pe un ton

compătimitor.

— E nimic prin comparație cu Michael.

— Of!

— Exact! Of! Hai să vorbim despre ceva mai vesel! De pildă, despre tine și Fredrik.

Kicki râse amar.

— Pas. Alege alt subiect.

— Of!

— Exact!

Amândouă femeile zâmbiră, unite de același sentiment.

La doar trei kilometri depărtare, sentimentele erau la fel de intense. Michael clătina din cap în timp ce Fredrik îi povestea ce se întâmplase.

— Of!

— Exact!

— Kicki a început să fie importantă pentru tine, constată Michael. Ce ai de gând să faci ca să dregi busuiocul?

Fredrik îl privi întrebător.

— Dacă „iartă-mă" nu are niciun efect asupra ei, atunci trebuie să apelezi la altceva.

Cam asta îi spusese și lui consilierul de la spital, când vorbiseră despre Susanne. Michael înțelesese imediat ce voia să spună omul.

— Ce să fac atunci?

— Nu știu. Dar nu-ți mai cere iertare. De asta s-a săturat deja.

— M-a rugat să-i dau timp.

— Bine. Dă-i-l! Las-o să se gândească puțin. Sigur, ai făcut o gafă, dar – Dumnezeule! – sunt lucruri mult mai grave care se pot întâmpla într-o relație.

— Probabil că nu și pentru Kicki.

— Dar atunci oare Kicki e femeia potrivită pentru tine? În relația mea cu Susanne, am ajuns la concluzia că trebuie să acceptăm greșelile celuilalt. Lucrurile nu pot să meargă dacă ne gândim tot timpul numai la ce spunem și ce facem. Uneori îți mai scapă și câte-o prostie, dar e imposibil să trăiești controlându-te mereu.

— Ai dreptate. Dar sunt nebun după ea!

— Bine ai venit în club, zâmbi Michael.

— Dar voi trăiți în armonie. Mă rog, în afară de boala lui Susanne.

— Și în afară de impotența mea.

— Of! zâmbi Fredrik.

— Exact!

55

— Miroase altfel, spuse Maggan adulmecând aerul. Simți?

Lăsă valiza pe podeaua din hol. Era prima dată, în ultimii doi ani, când se afla în Farsta fără Paul și totul i se părea altfel.

— Da, poate, îi răspunse Rebecka. Când locuiai aici, mereu mirosea a pâine abia scoasă din cuptor.

Se descălță și-și așeză pantofii în pantofarul de pe hol.

— Dar e curat și frumos, strigă ea.

Maggan dispăruse la etaj.

— Da! Am găsit cheile!

Maggan coborî scara agitând legătura de chei.

— N-ar fi indicat să mergem la apartamentul Sonjei fără ele, surâse ea.

— Vrei să mergem direct? Nu vrei să te mai bucuri puțin de casa ta? o întrebă Rebecka pe un ton mieros.

— Ai timp să dormi mai târziu, îi replică Maggan, care pricepuse pretextul. Acum vreau să văd neapărat ce e în podul Sonjei.

— Atunci trebuie să-i cerem taximetristului să ne aștepte, concluzionă Rebecka îmbufnată.

— Asta am și făcut când tu te-ai repezit afară din mașină și m-ai lăsat pe mine să plătesc, o anunță Maggan deschizând ușa. Grăbește-te, taxatorul înregistrează!

Cele două prietene se uitau dezamăgite la podul gol.

— Fir-ar al dracului, exclamă Maggan și lovi cu pumnul în plasa de sârmă. Eram atât de sigură că o să găsim ceva aici!

— Ce facem acum? o întrebă Rebecka, care își recăpătase speranța că va putea dormi puțin.

— Nu știu, suspină Maggan deschizând ușa care dădea înspre scară. Putem să ne uităm dacă totul e în ordine prin casă.

În apartament nu rămăseseră prea multe. După moartea Sonjei, prietenele ei aruncaseră majoritatea lucrurilor. În atelier mai erau câteva tablouri neterminate. Și vechiul birou. În el găsise Maggan multe dintre scrisorile pe care i le dăduse lui

Kicki. Femeia mângâie cu palma suprafața piesei de mobilier uzate care adăpostise atâtea comori.

— Boxa! Acolo ai fost? strigă Rebecka din bucătărie.

— Care boxă? întrebă Maggan.

— Nu știu, dar văd că există și o cheie de la o boxă, îi explică Rebecka intrând în atelier și agitând cheița pe care o găsise agățată într-unul din dulapurile din bucătărie.

— De unde știi că e de la o boxă?

— Scrie pe eticheta de pe ea.

Maggan îi smulse cheia din mână și se îndreptă aproape fugind către ușa de la intrare.

— Trebuie să întreb un vecin.

Rebecka auzi o ușă deschizându-se și închizându-se.

— Încalță-te și vino! Mergem la boxă!

— Suntem proprietarele clădirii, dar n-am fost niciodată la subsol. Suntem sub orice critică, spuse Rebecka în timp ce coborau scările.

— Da, și eu m-am gândit la asta. N-am știut nici de spălătorie, adăugă Maggan când trecură pe lângă ușa din spatele căreia se auzea zgomotul mașinilor de spălat. Vecinul spunea că boxa e la capătul coridorului. Are numărul pe ușă.

Femeia se uită la cheie.

— Numărul unu.

— Aici!

Boxa Sonjei era prima.

— De ce se numește boxă? întrebă Rebecka în timp de Maggan deschidea lacătul.

— Pentru că e întuneric și rece, îi răspunse Maggan și deschise ușa.

Pe podea, sub rafturile goale, stătea o cutie de carton.

— O luăm sus, nu?

— Da. N-am de gând să stau aici în genunchi, zise Rebecka. Și – să nu crezi că vreau să dorm – aș propune s-o luăm cu noi în Farsta. Putem să bem o cafea și să ne uităm prin ea.

Ca întotdeauna când una dintre ele era în vizită în Suedia și se caza în apartamentul lui Susanne sau în casa lui Maggan,

avocatul Andréasson se îngrijea ca frigiderele să fie pline.

În timp ce Maggan umplea filtrul de cafea, Rebecka pregăti câteva sandviciuri.

— Ah, brânză suedeză!

Tăie o felie și o vârî în gură.

— Unde stăm? întrebă ea după ce termină de făcut sandviciurile.

— În bucătărie.

Până atunci nu se uitaseră în cutie decât ca să verifice dacă nu era goală. Maggan o aduse și o puse pe masă.

— Împărțim conținutul sau ne uităm împreună?

— Împreună e mai plăcut, decretă Rebecka și dădu la o parte capacul. Începem cu ce e la suprafață.

În Londra, Susanne și Kicki se pregăteau de întâlnirea cu Edith. Susanne îl sunase pe Frank, care îi comunicase că soția lui era acasă, iar Julie era la serviciu. Bărbatul intenționa să plece de-acasă la sosirea musafirelor. Dacă Edith făcea un atac de panică, trebuiau să se descurce singure cu ea.

— E bine că Frank n-o să fie acolo. Pot s-o întreb de Sören, spuse Kicki, care spera că Susanne avea mai multe cunoștințe decât ea în materie de atacuri de panică.

Nu se baza pe ce-i spusese Susanne: că Edith se prefăcea.

— Stai liniștită, ne descurcăm noi, o asigură Susanne și-o mângâie pe mână.

Când sunară la ușă, cel care le deschise fu Frank.

— E la etaj, le șopti el. Eu plec acum.

— Edith, strigă Susanne după ce Frank dispăru pe ușă.

— Da! Cine e?

— Susanne, proprietara hotelului *Londra Sonjei.* Am venit împreună cu prietena mea, Kicki. Vrem să vorbim cu tine.

— Despre fiica mea? Intrați, vin imediat jos!

De la etaj se auziră câteva uși trântite.

— Poate că tocmai a făcut duș ca să scape de ultimele dovezi ale escapadei cu Sören, șopti Kicki.

— Taci! Vine!

Dacă Edith era emoționată de vizita lor, reușea să ascundă

asta destul de bine. Le invită veselă să ia loc în sufragerie, apoi se îndreptă către bucătărie ca să pregătească un ceai.

— Mulțumesc, eu nu vreau, o anunță Kicki.

— Nici eu, adăugă Susanne. Probabil că te întrebi care e motivul vizitei noastre.

— Presupun că motivul e Julie, le răspunse Edith.

— Nu, de fapt, nu. Deși aș putea să vorbesc și o zi întreagă despre fiica ta, care e minunată, zâmbi Susanne. Nu, noi vrem să discutăm cu tine despre relația ta cu Sonja.

Brusc, rujul roșu pe care îl alesese Edith păru complet nepotrivit, căci chipul femeii virase către o nuanță de verde. Schimbarea se produsese în clipa în care Susanne pronunțase numele Sonjei. Edith începu să dea din mâini și să arate către gât. Kicki fugi către bucătărie să-i aducă un pahar cu apă. Era îngrozită. Edith avea să moară doar pentru că ele voiau să-i pună câteva întrebări?

Susanne rămase însă liniștită pe canapea. Știa ca episodul avea să se încheie curând, dacă nu-i acorda importanță. Mama ei fusese la fel. Singurul lucru care o deosebea de Edith era culoarea feței.

Cu mâini nesigure, doamna Swinton apucă paharul cu apă și bău.

— După cum vedeți, nu pot să discut despre această femeie, spuse ea ținând paharul cu amândouă mâinile. Nu mă simt bine. Iertați-mă, dar trebuie să mă întind puțin.

— Întinde-te! Te așteptăm. Ia și fotografia asta cu tine. Poate după aceea o să ne explici cum de prietena mea a fost gravidă, iar eu n-am avut habar de asta.

— Nu sunt răspunzătoare pentru ce ți-a povestit și ce nu ți-a povestit Sonja, îi replică Edith cu o voce redevenită fermă.

— Nu, dar poți să-mi povestești tu.

— Eu nu știu absolut nimic.

Privirea femeii, lipsită de viață doar cu câteva secunde mai devreme, le cerceta sfidător.

— Eu cred că știi. La fel cum și noi știm că ieri te-ai întâlnit cu Sören Mannerheim într-un hotel. *Melia* se cheamă, nu? adăugă Susanne și se întoarse către Kicki, care dădu afirmativ din cap.

— Da. În camera 411.

— Ah, dragele mele, vă rog să nu-i spuneți nimic lui Frank despre asta!

Când telefonul începu să-i sune, Susanne îl scoase din geantă ca să respingă apelul. Dar văzu că persoana care o căuta era Maggan. Răspunse și-i comunică prietenei ei că era ocupată.

Însă nu apucă să închidă, pentru că Maggan o anunță ce descoperise. Susanne se făcu palidă la față.

— Ești sigură? Sută la sută?

Închise telefonul și se uită la Edith.

— Dumnezeule! Ce-ați făcut tu și Sonja?

56

Edith știa că partida era pierdută. De data asta nu mai putea să evite catastrofa, așa cum făcuse până atunci. Frica i se insinuase în viscere. Știa că atât Frank, cât și Julie aveau s-o părăsească, știa că, până la urmă, avea să rămână singură. Într-un fel, știuse asta dintotdeauna. Și încercase să împiedice acest deznodământ.

Modalitatea pe care o găsise i se păruse, la vremea respectivă, singura rezonabilă. În orice caz, dacă voia să-l păstreze pe Frank. Dacă ar fi fost pus să aleagă, Edith era convinsă că el ar fi ales-o pe cea care îi ținea copilul în brațe. Așa era Frank Swinton. Un om de onoare. Și așa fusese de-a lungul întregii lor căsnicii.

Edith știa că Frank o iubea, dar știa și că acea dragoste venea din faptul că ea era mama copilului său.

Gâfâind, femeia își puse mâinile pe piept. Înainte, atacurile de panică erau bine-venite. Nu și acum însă. Nu mai putea să amâne dezvăluirea. Frank și Julie meritau să știe adevărul. Iar adevărul trebuia să iasă la lumină chiar atunci.

Edith inspiră profund de câteva ori, puse scrisoarea deoparte și formă numărul lui Julie.

Susanne nu-i spuse mai mult decât că trebuia să se grăbească înapoi acasă, deoarece Edith nu se simțea prea bine. Frank înțelese, dar nu se grăbi. Știa că Edith nu se simțea bine dacă era nevoită să vorbească despre Sonja și presupunea că asta se întâmplase și acum. Berăria era după colț și, înainte să se întoarcă acasă, se gândi să-și termine berea și discuția pe care o începuse cu bărbatul cu care tocmai se întâlnise. Graba nu era chiar atât de mare.

Julie se îmbrăcă fără chef. Durerea din pântec nu-i trecuse și o vizită la mama și la tata era ultimul lucru pe care voia să-l facă în ziua aceea. Ceea ce o determinase totuși să-și dezbrace halatul de casă fusese criza de plâns cu care Edith își încheiase

apelul telefonic. Julie încercă să-și aducă aminte când o mai auzise pe mama ei plângând așa, iar în minte nu-i răsări decât episodul de la înmormântarea bunicii. Edith își exprima sentimentele în multe feluri, dar plânsul nu era unul dintre ele.

Jeanșii nu sunt o îmbrăcăminte potrivită când te doare burta. De aceea, Julie alese o rochie. Poate că asta avea s-o binedispună pe mama.

Benny nu mai dăduse niciun semn de viață și Julie era convinsă că nici nu mai avea s-o facă. Firește că nu mai putea să locuiască în apartamentul lui. În câteva zile trebuia să-și găsească un alt adăpost.

Julie nu înțelegea cum de viața ei devenise atât de complicată. Vrusese să scape de banii pe care nu-i ceruse nimănui, nu să rămână fără Benny. Și totuși exact asta se întâmplase. Avea mai multe milioane în cont, dar rămăsese fără cel mai minunat bărbat din lume.

— Mamă, am venit, strigă Julie atârnându-și haina în cuier. Unde ești?

— Aici, se auzi o voce stinsă de la etaj. Vino aici, te rog!

Edith nu era în pat, așa cum se așteptase fiica ei. Stătea la măsuța de scris de lângă fereastră.

— Intră, îi spuse ea când Julie deschise ușa. Ia scaunul ăla și așază-te lângă mine.

Când Julie se așeză, văzu fotografiile de pe masă și cutia de pălării deschisă de pe podea. Se uită întrebătoare la Edith, care clătină din cap.

— Trebuie să încep cu începutul. Altă cale nu există. Dar, orice îți voi spune în continuare, trebuie să mă crezi că am făcut totul numai din dragoste pentru tine. Încă de când erai în burtă.

— Dar, mamă dragă, ce e? Ești palidă! Ce s-a întâmplat?

Lui Edith îi tremurau mâinile. Dar vocea îi era totuși fermă. Avea nevoie de voce. Avea nevoie de ea ca să-i spună fetiței ei ceea ce-i fusese ascuns în toți anii aceia.

Edith își ascunsese valiza sub pat. Nu știa încotro avea s-o pornească, dar înțelegea că, după tot ce avea să-i istorisească lui Julie, în casa aceea nu avea să mai fie tolerată.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse Frank și îi întinse mâna lui Benny. Știu că mă amestec în ceva care, de fapt, nu mă privește, dar nu pot să fac altfel. Fiica mea suferă, iar eu detest s-o văd supărată. O bere?

— Da, mulțumesc, îi răspunse Benny.

Știa că Frank nu-l invitase la berărie doar din politețe, dar, chiar și așa, nu înțelegea de ce-i acceptase invitația. Ultimele zile nu fuseseră de nesuportat doar pentru Julie. Și Benny suferea. Fusese gata de mai multe ori să treacă peste ceea ce făcuse iubita lui, numai s-o aibă din nou lângă el. Dar așa procedase și în trecut. Lăsase de la el, ca toată lumea să fie mulțumită. Acum încerca să-și ignore durerea și să nu mai vorbească niciodată despre ea. Trebuia să priceapă. Să-și înțeleagă propria reacție și motivul pentru care Julie nu-i spusese că avea atât de mulți bani. Și de ce îi acceptase. Și de ce, dacă gestul lui Angus de a-i trimite bani i se păruse atât de îngrozitor, nu-i ceruse profesorului să pună capăt viramentelor?

— Nu pot să pretind că înțeleg istoria asta pe deplin, începu Frank după ce lui Benny îi fu adusă berea, dar știu că fiica mea e o fată bună, care nu te-ar fi rănit niciodată intenționat.

— Știu și eu asta, spuse Benny. Cu toate astea, m-a rănit. Intenționat sau nu.

Frank luă o gură de bere. Poate că și el ar fi reacționat la fel, deși se îndoia. Întotdeauna există motive pentru care oamenii ascund adevărul, dar asta are rareori de-a face cu partenerul. Mai degrabă e vorba de rușine. Sau de sentimentul de vinovăție. În orice caz, așa stăteau lucrurile în cazul lui Julie. Fiica lui îi explicase clar.

— Îmi pare rău că totul s-a răsfrânt și asupra ta, îi spuse Frank lui Benny și-i puse o mână pe umăr. Dar nu uita că asta s-a întâmplat cu mult, mult timp înainte ca Julie să te întâlnească.

— Un motiv în plus ca să-mi fi spus adevărul. Nu crezi?

Frank îl aprobă. Julie nu ceruse banii respectivi și de-asta nici nu putea fi acuzată de ceva rău. Singura ei greșeală era că nu spusese adevărul mai devreme.

— Credeam că voi doi sunteți perechea perfectă, zâmbi Frank. Dar presupun că așa ceva nu există.

— În cazul în care ar exista, tu și cu Edith ați fi perechea perfectă, surâse și Benny. După atâția ani trăiți împreună, vă cunoașteți perfect unul pe altul.

— Așa s-ar crede, dar realitatea e alta. Amândoi avem secretele noastre, care ne aparțin și nu privesc pe nimeni altcineva.

— Și tu accepți asta?

— Desigur.

Frank îl bătu din nou pe umăr.

— Benny, sunt mai bătrân decât tine și nu mai am atât de mult timp la dispoziție ca să-l irosesc în conflicte fără noimă. Vreau să trăiesc în armonie și mă străduiesc în sensul ăsta. În clipa de față, eu și Edith nu cădem de acord dacă trebuie sau nu să vorbim despre Sonja, dar, în rest, avem o viață liniștită. Reușesc încă s-o fac să roșească dacă o complimentez, adăugă Frank mulțumit.

— Atunci probabil că o să vă înțelegeți și în privința Sonjei, nu?

— Probabil că nu, râse Frank. Soția mea și prietena ta sunt la fel de încăpățânate. Poate că e bine să știi asta.

— Mi-e dor de ea.

— Și ei îi e dor de tine. În altă ordine de idei, hai acasă, s-o cunoști pe Edith!

— Nu cred că Edith vrea să mă cunoască.

— Prostii! Vreau să vadă și să înțeleagă ce bărbat bun a întâlnit Julie.

Frank se ameți puțin de la bere. Altfel n-ar fi făcut niciodată o asemenea propunere.

Bărbatul scund și îndesat, împreună cu cel înalt cu umeri lați, o porniră spre casă ținându-se de braț. Edith nu putea să fie chiar atât de periculoasă.

57

— Vino. O să-ți povestesc, îi spuse Kicki lui Fredrik, care o aștepta la hotelul *Melia.* Dacă promiți să fii cuminte, putem să mergem în camera mea.

Fredrik nu răspunse. Era bucuros că o vedea. Remarcă ochii obosiți ai lui Kicki și simți că-l durea inima de milă, dar promisese să-i acorde timpul de care ea spusese că avea nevoie și nu voia să-și ia cuvântul înapoi. Kicki îl sunase, îl rugase să vină la ea, la hotel, așa că Fredrik își reprogramase călătoria la Stockholm. Oricum, nu avea nimic special de făcut acolo. Și, la drept vorbind, pentru ea ar fi amânat orice. S-o vadă pe Kicki era cel mai important.

— V-ați văzut cu Edith?

— Da.

— Și?

Kicki își aruncă geanta pe scaun.

— Vrei să comanzi o cafea cât fac eu un duș? Am nevoie de amândouă înainte să-ți povestesc.

Îi luă mai mult de o oră ca să-i relateze fotografului tot ce se întâmplase la Edith.

— Cum se simte Julie? Trebuie să fi fost un șoc îngrozitor pentru ea.

— Știu. Susanne l-a sunat pe Frank înainte să plecăm. Și el e copleșit.

— Mie mi-e milă și de Edith. Gândește-te cum a fost pentru ea să poarte o asemenea povară vreme de atâția ani!

Kicki încuviință din cap. Și ea era de aceeași părere.

— Și știi ce relație are cu Sören? Doctorul îi face injecții cu Restylane.

— Cu hormoni? o întrebă Fredrik.

— Nu. Restylane e o substanță pentru atenuarea ridurilor. Sören o tratează de mai mulți ani. Și el are unele secrete care ar vrea să rămână exact așa: secrete. Edith e singura care le cunoaște. În schimbul tăcerii, doctorul i-a oferit tratamente

cosmetice. Lui Edith i-a convenit, pentru că nu putea să spună nimic despre el fără să se dea în vileag și pe ea însăși.

Kicki zâmbi.

— Deci nu l-a înșelat pe Frank. Dimpotrivă! Voia să se facă frumoasă pentru el.

Fredrik îi mai turnă cafea.

— Deci treaba noastră s-a încheiat? o întrebă el.

— Da, nu mai sunt chiar atât de multe secrete de descoperit.

— Îmi pare rău!

— Credeam că te bucuri că s-a terminat.

— Nu vreau să se termine povestea dintre noi.

Fredrik se ridică de pe scaun, se apropie de marginea patului și se așeză încet.

— Eu n-am încetat niciodată să te iubesc de-atunci, din urmă cu douăzeci și cinci de ani. Am vrut doar să iau o scurtă pauză. Să las toate sentimentele alea, care erau atât de intense, să se așeze. Acum însă nu le mai pot stăvili. Nu știu cum să le opresc, spuse fotograful. Bineînțeles că o să-ți respect dorința: n-o să ne mai vedem. Îți promit că n-o să te mai deranjez în niciun fel, adăugă el zâmbind amar. Dar, în sufletul meu, o să fie o durere sfâșietoare. Te iubesc, Kicki.

Oare Kicki își luase definitiv adio de la iubire? Cât de puternice erau sentimentele ei pentru Fredrik? În clipa aceea, jurnalista nu știa ce simțea. Nu voia decât să ajungă în Farsta. Odată ajunsă acasă, avea să se gândească la toate. Avea să-și analizeze toate sentimentele. Acasă avea să fie în siguranță. Kicki le admira pe Rebecka, pe Susanne și pe Maggan, care îndrăzniseră să lase totul în urma lor și să se mute în altă parte. Deși poate că să rămâi pe loc e tot o dovadă de curaj. Poate că să fii mulțumit cu viața ta, chiar și atunci când ea nu e extraordinar de palpitantă, e tot o dovadă de curaj.

Jurnalista scutură din cap, ca să-și alunge toate gândurile din minte. Când ajunse acasă, se hotărî să se odihnească două zile și abia apoi să înceapă să transcrie materialul pe care trebuia să i-l trimită lui Maggan. Ce și cât avea să apară în carte nu mai era responsabilitatea ei. Misiunea ei se încheiase odată ce adevărul

ieșise la lumină.

58

Dragă Frank

Am părăsit căminul nostru ca un câine bătut, profund îndurerată de tragedia la care am expus familia noastră. O femeie mai curajoasă ar fi rămas. Eu însă nu sunt curajoasă. Nu sunt decât o biată creatură.

Cred că te-am iubit încă din clipa în care mâna ta a atins-o pe a mea. Era atât de caldă și de bună! Știai ce voiai. O familie. Mi-ai spus-o imediat. Voiai o familie. Iar eu voiam același lucru. Dacă ai ști cât de mult îmi doream o familie împreună cu tine! Ai fost întotdeauna un tată minunat.

Eu, dimpotrivă, am fast o mamă detestabilă. O mincinoasă și-o egoistă. Că am făcut totul cu bună intenție nu are nicio importanță. Nici tinerețea mea nu reprezintă o scuză, pentru că, încă de atunci, știam că greșesc. Dar îmi era teamă. Știi cât mi-e de teamă de tot!

Cel mai mult îmi era teamă că mă vei părăsi.

Că, înțelegând că nu puteam să-ți dăruiesc ceea ce-ți doreai, aveai să mă părăsești.

Exista o altă femeie care îți putea oferi o familie. Dar ea nu dorea copilul pe care îl purta în pântec. Nu voia să aibă un copil singură.

Am devenit prietene. Mai bune poate decât ai înțeles tu. Eu tocmai aflasem că nu puteam să fac copii. I-am povestit drama mea. Ea mi-a povestit-o pe a ei: era gravidă și mi-a oferit copilul.

Copilul tău și al ei.

Cu o condiție: să nu spun adevărul niciodată și nimănui.

Din clipa în care s-a născut, Julie a fost a noastră. Inclusiv din punct de vedere legal, căci Sören Mannerheim a emis un certificat de naștere în care scria că eu eram mama ei. Asta a fost înțelegerea mea cu Sonja. Doar patru persoane au știut secretul nostru: avocatul Sonjei din Stockholm, Hugo Mistral, doctorul Mannerheim, pe care Sonja l-a mituit cu nu știu câți bani, și Rosa, la care am locuit în Mallorca.

Sonja a stat departe de noi mulți ani. Abia când Julie a intrat la facultate a dat un semn de viață. Nu voia să ia legătura cu Julie, dar considera că, odată și-odată, fata trebuia să afle adevărul. Spunea că îi eram datoare lui Julie să-i dezvăluim adevărul.

Eu nu eram deloc sigură că asta era o idee bună, așa că, firește, am protestat. Sonja nu mi-a mai răspuns în niciun fel și-atunci am crezut că a renunțat, că era de acord cu mine. N-am bănuit că, de fapt, ea o supraveghea pe Julie din umbră. Așa cum n-am știut că l-a obligat pe Angus să devină instrumentul de transfer al banilor pe care voia să i-i dea fiicei noastre.

Abia acum am aflat că Sonja a pretins că sunt eu și că l-a amenințat pe Angus că-i va da în vileag toate aventurile amoroase cu studente.

Biata Julie! Sărmanul meu copil iubit!

Desigur, ar fi trebuit să-ți povestesc totul când am venit cu Julie din Spania, când ea era doar un bebeluș. Știu, Frank! Nu m-ai fi iubit mai puțin. Așa că de ce nu ți-am spus nimic? Nu știu. Nu pot să-ți răspund. M-am lăsat condusă de frică. Nu am nicio scuză.

Julie știe totul. I-am povestit azi, ceva mai devreme.

Trebuie să ai grijă de fata noastră. Promite-mi! Spune-i să păstreze banii, e moștenirea la care are tot dreptul.

Eu am plecat la Andrew să-i povestesc și lui. E fiul nostru! Am rămas gravidă, în ciuda tuturor diagnosticelor de infertilitate, deși nu atât de ușor ca alte femei.

Nu știu încă unde o să mă duc după aceea, dar cel mai probabil e că voi locui o perioadă la sora mea.

Frank Swinton, te iubesc pe tine și familia noastră la fel de profund ca întotdeauna.

A ta,
Edith

59

— Julie?

Fata stătea ghemuită în patul lui Edith. Benny se așeză pe margine. Putea s-o părăsească altă dată, nu astăzi. Îi promisese lui Frank.

Benny citise scrisoarea. Frank i-o întinsese fără un cuvânt. În timp ce Benny citea, Frank urcase la etaj ca să vadă dacă Edith într-adevăr plecase. O găsise acolo pe fiica lui, dormind în patul mamei.

— Tu și cu mine trebuie s-o ajutăm, înțelegi? îi șoptise Frank lui Benny în timp ce îl conducea spre dormitor. Mă duc să pun de ceai. Tu du-te și trezește-o.

Benny se așeză pe marginea patului.

— Julie, trezește-te.

Îi puse o mână pe umăr.

— Benny? spuse ea somnoroasă. Ești aici? Unde e tata?

— Pune de ceai.

— A plecat?

— Mama ta? Da.

— Ce spune tata?

— Nu prea multe. Pare mai îngrijorat din cauza ta.

— De ce ești aici?

— Pentru că m-a rugat tatăl tău și pentru că îmi pasă de tine.

— Îți pasă?

— Știi că da. Cum te simți?

— Pustiită. Încă nu am înțeles pe de-a-ntregul situația. Cum să mă simt când mama m-a mințit în toți anii ăștia? Și Sonja… Ce fel de om era? Ai întâlnit-o?

— Da. De multe ori. Acasă la Susanne, în Stockholm. Era o femeie plăcută. Puțin ciudată, dar plăcută.

— Ce a făcut nu e plăcut.

Frank bătu la ușă, apoi vârî capul în cameră.

— Ceaiul e gata. Veniți?

Benny îi întinse mâna lui Julie.

— Hai!

O opțiune era sinuciderea. Când îți pierzi întreaga familie, ai dreptul să contempli această posibilitate. Edith se întreba dacă ăsta fusese motivul pentru care de ani întregi tot strânsese somnifere. Pentru că știuse că ziua asta avea să vină?

Frank o sunase de mai multe ori, dar nu era în stare să-i răspundă. Știa ce voia să-i spună soțul ei. Nu avea nevoie să-l audă acuzând-o. Asta o făcea la fel de bine și singură. Julie nu dăduse niciun semn de viață. După ce Edith terminase de povestit, Julie nu scosese niciun cuvânt și, când Edith întinsese mâna s-o mângâie pe obraz, ea se întorsese cu spatele.

Edith scutură cutia cu pastile. Dacă se va sinucide, n-o va face acasă la sora ei. Trebuia să-și ia o cameră la un hotel.

Când Frank deschise ușa, Edith se sperie atât de tare, încât scăpă cutia din mână.

— Deci aici te ascunzi în timp ce familia ta suferă, spuse Frank și se aplecă. Somnifere? adăugă el după ce citi eticheta. Nu crezi că ne-ai îndurerat destul?

— Frank, eu…

— Taci din gură, Edith. Taci din gură și ia-ți valiza. Mergem acasă. Trebuie să stai de vorbă cu noi. Dacă vrei să te sinucizi, poți s-o faci după ce terminăm de vorbit și nu tu ești cea care hotărăște când se va întâmpla asta. Ai înțeles?

Edith nu-l mai văzuse furios decât o singură dată. Când copilul vecinului o necăjise pe Julie, spunându-i că era prea grasă. Asta era a doua oară. Frank era roșu la față și scuipa cuvintele pe un ton disprețuitor. Edith nu îndrăzni să-l contrazică și lui Frank păru să nu-i pese când o văzu clătinându-se pe picioare. O fixă cu privirea, arătând către ușă.

— Afară! strigă el. Mergi acasă să-ți întrebi fiica dacă și cum poți s-o ajuți.

— Am nevoie să înțeleg, mamă. Poți să mă ajuți? Am nevoie să înțeleg ce a fost în capul Sonjei când și-a părăsit copilul. Dar cel mai mult am nevoie să înțeleg ce ai gândit tu când m-ai luat de la ea. Ai vrut doar să-l atragi pe tata?

— La început, da, recunoscu Edith. Dar tu ai fost fiica mea

din clipa în care te-ai născut. Eu am avut grijă de tine din prima secundă. M-am despărțit de Sonja acolo și atunci. Tu și cu mine am locuit două săptămâni la o femeie pe care Sonja o cunoștea. Unde a plecat Sonja, nu știu. Am făcut exact așa cum ne-am înțeles înainte ca ea să nască. Sonja a dispărut și eu am rămas până te-ai întremat destul ca să poți rezista în călătoria până la Londra.

— Și nimeni n-a întrebat nimic?

— Nu. Tu ai fost întotdeauna fiica mea. Și a lui Frank. Nu există nicio hârtie care să ateste că mama ta biologică e Sonja. Nimeni nu trebuia să știe.

— De ce? Nu înțeleg.

— Draga mea, astăzi nici eu nu mai înțeleg. Dar atunci așa am hotărât. Nu pot să dau vina pe Sonja. Așa ne-am înțeles.

— Și ce făceai cu mine dacă Frank nu te primea cu un copil în brațe?

Edith simți un nod în gât. Era de la sine înțeles ce-ar fi făcut. Din ziua în care privirea lui Julie o întâlnise pe a ei, dragostea pentru fetiță fusese cel mai prețios lucru din viața ei.

— Aș fi simțit o mare durere, pentru că întotdeauna l-am iubit pe Frank. Dar, dacă aș fi fost nevoită să aleg între tine și el, n-am nicio îndoială că te-aș fi ales pe tine, Julie. Nicio îndoială. Noi două ne-am aparținut din prima clipă.

— Și totuși, mamă, tu mereu ai încercat. Te-a durut că semănăm cu Sonja?

Edith trebui să reflecteze un moment înainte să-i răspundă.

— Da. N-a fost întotdeauna chiar așa de simplu, zise ea cu sinceritate. În același timp, și pe tine, și pe Sonja v-am admirat din aceleași motive. Pentru francheța voastră. Pentru felul în care priviți viața. Pentru credința voastră că oamenii sunt buni. Îi semeni, dar îi semeni și tatălui tău. Ești blândă, caldă și plină de atenție.

— Și grasă.

— Puțin rotundă pe ici și pe colo, Julie. Nu grasă.

Era ciudat, dar Edith se simțea acum liniștită. Orice s-ar mai fi întâmplat a doua zi, adevărul ieșise la lumină, deși încă nu

terminaseră de vorbit despre asta. Frank avusese dreptate: nu putea să lase totul baltă și să fugă de răspundere. Și, în clipa aceea, Edith simțea că nici nu voia să facă asta. Voia să fie exact acolo unde era: în bucătărie, cu fiica ei. Pentru ca rănile să se vindece, era nevoie de timp. Iar ea, Edith, avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să repare răul făcut familiei ei. Dacă Frank, Julie și Andrew aveau să-i dea voie să se reîntoarcă printre ei rămânea de văzut. Edith nu voia și nici nu putea să-și facă acum griji în legătură cu asta.

60

Atmosfera serii amintea, din multe puncte de vedere, de aceea pe care Susanne o imprimase locului și cu doi ani și jumătate înainte, la momentul inaugurării hotelului.

Ceea ce deosebea cele două petreceri erau „felia de tort" tăiată dintr-un sân, cinci săptămâni de radioterapie și identificarea copilului născut de Sonja. „În rest, totul e neschimbat", se gândi Susanne cu mulțumire, când intră în duș. Își mângâie cicatricea cu duioșie. Avea să dureze puțin până când semnul să se șteargă. La fel și temerile legate de o recidivă. Dar era OK. Oricum, nu putea să controleze viitorul. Viața ei era cum era, în ciuda eforturilor de a o călăuzi într-o direcție sau alta.

— Pot să intru?

Michael deschise ușa înainte ca ea să apuce să-i răspundă. Susanne îi zâmbi larg.

— Îmi pare rău, iubitule! Nu mai pot. Dar, dacă vrei, poți să mă speli pe spate.

Michael îi zâmbi și el. Fără niciun cuvânt, luă săpunul în mână. Știa exact ce avea să se întâmple odată ce termina s-o spele pe spate.

Susanne făcu cu ochiul portretelor Sonjei și al președintelui, care atârnau deasupra pupitrului de la intrarea în restaurant.

— Ne-am descurcat, Sonja, șopti ea aruncând o privire prin restaurant.

„Adam a reușit să-l transforme într-un adevărat bistro franțuzesc", se gândi ea. Restaurantul fusese închis o săptămână pentru renovări și, între timp, micul dejun fusese servit în sala se conferințe. Nu fusese o soluție perfectă, dar nimeni nu se plânsese.

— Patrik, strigă Susanne. Aveți nevoie de ajutor în bucătărie acum, înainte să mă schimb?

Fratele ei vârî capul pe ușă.

— De când are cineva nevoie de ajutorul tău într-o bucătărie?

o întrebă el.

— Ei… Dacă vreau, pot, veni replica surorii.

Patrik își dădu ochii peste cap și închise ușa. Era fericit atâta vreme cât Susanne se ținea departe de domeniul lui.

Susanne izbucni în râs. Se părea că totul era în ordine și mai mult de-atât nu avea nevoie să știe.

În curând, holul avea să fie plin de oaspeți. Susanne le făcu semn cu mâna prietenilor din Mallorca și din Paris, care se întreținеau cu Michael.

Când Maggan și Rebecka o văzură, se repeziră la ea.

— Crezi că vor veni?

— Da, cred că da. În orice caz, așa am înțeles când am întrebat.

Benny era emoționat. Mai mult decât de obicei. Când soneria începu să sune, avea palmele transpirate. Și le șterse pe sacou.

— Benny, bine ai venit, exclamă Edith când îi deschise.

Benny o privi surprins.

— Ce bine arăți! remarcă suedezul uimit. Ai o rochie nouă?

— Da. Și pantofi noi, se mândri Edith punând un picior mai în față.

— Am ceva să vă spun, anunță Benny și păși peste prag.

— Și eu, izbucni Julie, care apăru în fugă și se aruncă în brațele iubitului ei.

„Cât se poate de nepotrivit", se gândi Edith zâmbind, dar tăcu mâlc. Era greu să reziști fericirii atât de evidente a lui Julie. Edith îl întâlnise pe Benny de mai multe ori și acum era de acord cu Frank că suedezul părea să fie un bărbat bun.

— Frank, coboară, a venit Benny, strigă Edith cu privirea îndreptată către scară.

Frank Swinton nu se simțise niciodată mai elegant. Costumul cel nou i se potrivea perfect și, în cinstea acelei seri, purta o cravată asortată cu rochia lui Edith.

— Bine-ai venit, bine-ai venit, îi spuse el lui Benny. Pot să-ți ofer ceva de băut înainte să plecăm spre *Londra Sonjei*?

— Ești nespus de frumoasă, îi șopti Benny lui Julie la ureche.

— Și tu, îi șopti ea înapoi.

— Gin cu apă tonică, Benny?

— Mulțumesc.

Benny era atât de emoționat, încât ar fi fost în stare să dea băutura pe gât dintr-o suflare. Dar era mai bine să rămână treaz. Dacă aveau să-l dea afară, să poată măcar să oprească un taxi.

Bucătarul își drese glasul.

— Edith. Frank. Vreau să vă întreb ceva.

Cei doi se uitară unul la altul, apoi la el.

— Sigur, Benny. Dacă ai intrat în vreo încurcătură, o să te ajutăm.

— Singura care a intrat în încurcătură e inima mea. Vreau să vă cer permisiunea să mă însor cu Julie și să-mi întemeiez o familie împreună cu ea. Și cu voi, desigur, adăugă suedezul cu voce tremurătoare.

Răspunsul părinților nu-l mai auzi, pentru că Julie începu să strige și, pentru a doua oară în decurs de câteva minute, se aruncă în brațele lui.

— Deci vrei să fii cu mine pentru tot restul vieții?

— Sigur că vreau, îi răspunse el.

— Și vrei să avem șaptesprezece copii?

— Ei, poate începem doar cu unul? zâmbi Benny.

Julie îi luă mâna și i-o puse pe pântecul ei.

— Foarte bine! Pentru că e deja pe drum.

Benny o privi năucit. Apoi se uită la părinții ei, care continuau să tacă.

— Vorbești serios? Așteptăm un bebeluș?

Julie încuviință din cap și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Un suedezo-englez, zâmbi ea.

— Julie, e adevărat? interveni Frank. O să fiu bunic?

Bărbatul o cuprinse pe Edith pe după umeri.

— Ai auzit, iubito? O să avem un nepot!

Nodul pe care Edith îl simțea în gât o împiedica să vorbească. Se apropie de Benny și de Julie și îi luă pe amândoi pe după umeri. Apoi, fără un cuvânt, îi sărută pe frunte și se întoarse înapoi lângă soțul ei.

— Iar eu am comunicat biroului de avocați din Stockholm că

nu sunt interesată să devin fiica Sonjei și i-am atacat testamentul. Pe hârtie am fost întotdeauna fiica lui Edith și a lui Frank Swinton și așa voi rămâne.

Lui Julie îi străluceau ochii.

— Dar m-am hotărât să păstrez banii pe care i-am primit deja. Ne-ar putea prinde bine acum, că ne întemeiem o familie.

— Dar ți-ai scos medalionul de la gât, spuse Edith încet.

— Da, l-am pus în seiful de la bancă. Știai că e o bijuterie care a fost în familia mamei Sonjei ani și ani de-a rândul?

— Da, a fost singurul lucru pe care Sonja a vrut să ți-l dau. Medalionul fusese foarte prețios pentru mama ei și acum era foarte prețios pentru ea. Mi-a spus că era în familia ei de generații întregi. Să nu crezi că am ceva împotrivă să-l porți.

— Nici nu cred asta, mamă, dar acum nu simt că e cu totul potrivit să-l port.

Când Kicki intră în lift, își dădu seama că iar avea fluturi în stomac. Asta doar la gândul că era posibil ca Fredrik să apară și el. Când liftul se opri la etajul patru, ca să mai ia câteva persoane, bătăile de aripi din stomac se contopiră într-un bulgăre compact.

Fotograful se opri în ușa liftului, ca și cum ar fi fost șocat s-o vadă.

— Bună, Fredrik, spuse Kicki cu o voce nesigură și-și coborî ochii.

Nu îndrăznea să-l privească.

— Bună! Ce bine arăți! spuse el când își mai reveni și reuși să intre în lift.

Era cel mai neînsemnat compliment pe care ar fi putut să i-l facă. Fredrik se simți cuprins de o asemenea poftă de ea, încât trebui să-i întoarcă spatele ca să nu-și piardă cumpătul.

— Presupun că și tu mergi la restaurant, zise el cu fața la perete.

— Îhâm.

— Și eu, adăugă el, ca și cum smochingul n-ar fi vorbit de la sine.

— Ce-ai mai făcut? îl întrebă ea încet.

Chiar voia să știe? Să-i spună că s-a gândit tot timpul la ea, că s-a întrebat cum se mai simțea, ce făcea, dacă se întâlnea cu altcineva?

— Nimic special. Dar tu?

— Eu nu m-am simțit chiar așa de bine.

Fredrik ezită o secundă, apoi apăsă pe butonul se stop și se întoarse către ea.

Kicki stătea cu capul plecat.

— Mi-e dor de tine, îi explică ea fără să ridice privirea. Mi-e dor de tine tot timpul și nu știu ce să mă fac. Mă doare sufletul.

Femeia trase adânc aer în piept.

— Știu că ți-am făcut mult rău. Că te-am acuzat de multe lucruri și că m-am purtat urât cu tine. Așa că înțeleg dacă nu vrei să mă mai vezi. Însă, oricât de frică mi-e acum, frica asta nu e nimic prin comparație cu frica îngrozitoare că n-o să mai fim niciodată împreună și dacă se va întâmpla așa, nu știu…

Kicki tăcu în clipa în care Fredrik îi acoperi ușor gura cu palma. Bărbatul apăsă pe butonul liftului.

— Nu știu ce simți tu, dar pe mine m-a apucat brusc foamea. Ce zici, Zetterqvist? Puțină mâncare, apoi magnificul pat cu baldachin al Sonjei? Așa, ca să putem să mai… vorbim?

61

Avocatul închise mapa, își scoase ochelarii și începu să-și șteargă ochii umezi cu batista. Moștenirea fusese împărțită. Cu asta, obligațiile lui și toate greșelile profesionale pe care le comisese în ultimii trei ani erau de domeniul trecutului.

— Plângi? îl întrebă Susanne. Credeam că o să dansezi de bucurie că, în sfârșit, am făcut împărțirea averii, îi spuse ea avocatului cu un zâmbet.

— Am nouăzeci și unu de ani și am terminat cu dansul de când mi-am pierdut soția. Și, nu, nu plâng. De la o vreme, ochii îmi lăcrimează tot timpul. E foarte enervant, dar n-am ce face.

Andréasson își vârî batista la loc, în buzunarul de la piept. Sigur însă că fetele aveau să-i lipsească. Ultimii ani fuseseră cei mai plăcuți din toată cariera lui. Totul începuse cu Sonja și cu ultima ei dorință. Minunata Sonja, care murise prea devreme și care le lăsase toată averea celor mai bune prietene ale ei.

— Am o ultimă întrebare, spuse Rebecka. A fost o întâmplare că Julie s-a dus în Paris?

— Nu. După moartea Sonjei, omul meu de contact din Londra i-a pus mai multe reclame în cutia poștală.

— Dar de ce? Puteai la fel de bine să iei legătura cu ea și să-i spui cum stăteau lucrurile.

— Da, dar Sonja avusese alte idei. Pe de o parte, considerase că Julie avea dreptul să știe adevărul. Pe de altă parte, nu voia să le strice căsnicia soților Swinton, care fuseseră niște părinți minunați. Așa că v-a lăsat pe voi să hotărâți. Sonja era convinsă că, dacă o întâlnea pe Julie, Maggan avea să înțeleagă ce se întâmplase. N-a fost însă chiar atât de simplu.

Avocatul surâse.

— Așa că, dragi prietene, ce veți face cu un miliard și jumătate fiecare? Mi-e greu să cred că vreuna dintre voi va cheltui atât de mulți bani pe bucurii personale.

Femeile își zâmbiră. Susanne își puse mâna peste cea a lui Rebecka și Maggan și-o puse peste cea a lui Susanne.

— Lasă-ne un an! apoi poate că ne vom întoarce să-ți

povestim ce lucru măreț am făcut.

ENIGME ŞI ROMANTISM,
SPERANŢE ŞI DEZILUZII, AMOR NEBUN,
FIDELITATE ŞI ABANDON

Rebecka, Maggan şi Susanne ne poartă într-un ritm ameţitor prin Mallorca, Londra şi Paris, unde dragostea ar putea înflori dacă nu i-ar sta în cale atâtea mistere. Fotografii vechi, cu Sonja şi preşedintele Franţei. Da, Sonja, cea mai bună prietenă a lor, pe care au reuşit să o cunoască atât de puţin, şi marele ei secret, într-o comedie romantică plină de căldură şi generozitate.

„MARELE SECRET"
ESTE CONTINUAREA ROMANULUI DE SUCCES
„PROMISIUNE DE LUX".